TORNADĂ ASUPRA MANILEI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Tornadă asupra Manilei

Malko Productions - Paris,
Tornade sur Manille
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

Tornadă asupra Manilei

În românește de
Silvia Cernat

2001

Capitolul I

Un val de căldură îl copleşi pe Malko, învăluindu-l într-o toropeală dulce, îndată ce ieşi din cursa Air France 747. Mirosul pătrunzător îi gâdilă nările; un amestec ciudat între uleiul de motor, miresmele junglei din apropiere, parfumul greoi al florilor tropicale şi mirosul înţepător al orezăriilor. Era izul tulburător şi de neuitat al Asiei.

În spatele aerogării din Don Muang, linia întunecată a vegetaţiei tailandeze, învăluită într-un halou de căldură, se oglindea în orezăriile ce mărgineau şoseaua rectilinie a oraşului. Pădurea se întindea cât cuprindeai cu ochii, colorată într-un verde închis, specific tropical.

Datorită avioanelor cu reacţie, Asia se afla doar la câteva ore de Europa, cursele aeriene având un confort pe care generaţia precedentă nu ar fi îndrăznit nici să-l viseze. Îmbrăcat într-un costum alb din in, puţin şifonat din cauza călătoriei, Malko traversă pasarela. O stewardesă tailandeză încântătoare, mică de statură i se adresă cu o voce de iepuraş:

— Tranzit sau Bangkok?

— Bangkok.

Tânăra îi arătă un minibus climatizat, rezervat călătorilor de la clasa întâi. Numai patru din pasagerii acestei clase coborâră pentru Bangkok. Un cuplu simpatic de bătrânei ce mâncaseră tot timpul caviar şi pateu de ficat de la începutul călătoriei, ca apoi să se îmbibe vârtos cu şampanie, un om de afaceri german, posac şi agentul C.I.A., Malko Linge.

Aeroportul din Don Muang se modernizase. Însă aceeaşi mulţime pestriţă forfotea, ca de obicei.

Malko trecu repede de ghișeul „Imigrări", apoi traversă sala de unde se recuperau bagajele, îndreptându-se spre ieșire. Un vameș tailandez îi aruncă o privire mirată.

— *No lagguage?* [1]

— *Lagguage lost* [2], răspunse agentul cu un surâs dezarmant.

Omul dădu din cap, cu un aer compătimitor. De fapt, puțin îi păsa. Agentul străbătu mulțimea strânsă aproape de ieșire, îndreptându-se spre ghișeul de unde se cumpărau bilete de taxi pentru Bangkok. Un bărbat tânăr, cu părul creț, cu ochii uimitor de albaștri observa călătorii. Îndată ce-l zări, făcu un pas în întâmpinare.

— Malko Linge?

— Ați ghicit, veni răspunsul însoțit de o caldă strângere de mână.

— William Carter. Spuneți-mi Bill. Wellcome to Bangkok. Aveți recipisele pentru bagaje?

— Iată-le.

Americanul se întoarse spre un tânăr tailandez și i le întinse. Băiatul se pierdu imediat în mulțime.

— Ați călătorit bine?

— Excelent! Locurile din Air France sunt modernizate și se poate dormi ca într-o cușetă. Ca să nu mai vorbesc despre mâncare ...și vinuri. Adorabile!

— Ah, mă faceți să visez, suspină tânărul. La Manila, totul este mizerabil...

William Carter era șeful de stație C.I.A. de la Manila. Un veteran al Vietnamului și al Asiei. Cu un gest simplu îi îndepărtă pe șoferii de taxi care-i asaltaseră și își privi ceasul.

— Avem destul de puțin timp la dispoziție. Cursa își reia zborul peste patruzeci de minute. Dați-mi voie să vi-l prezint pe maiorul Ayutiya.

Un bărbat de statura unui băiețandru, cu figură inteligentă își făcu apariția alături de cei doi și îi strânse îndelung mâna lui Malko. Imediat, William Carter adăugă cu subînțeles:

---

1. Nu aveți bagaje?

2. S-au rătăcit.

— Fără ajutorul maiorului Ayutiya, mica noastră plimbare ar fi fost imposibil de făcut. Să mergem!

Din nou, un val de căldură îi izbi drept în față. William Carter se opri și scoase din buzunar un carnet verde pe care i-l întinse lui Malko, sub privirea indiferentă a ofițerului. Era un document german.

— Iată pașaportul dumneavoastră. Vă numiți Hans Vogel. Naționalitate germnă. Fost legionar. Făcut prizonier de către Vet-Cong în 1954. „Restituit" de către comuniști. A lucrat la instruirea armantei nord-vietnameze. După aceea, a fost în Cehoslovacia, în campusurile de antrenament ale teroriștilor palestinieni. A participat la numeroase „acțiuni" pentru serviciile cehe și germane din est. Oficial, domiciliază la Hamburg și lucrează într-o societate de import-export, o filială a OMNIPOL.

Malko răsfoi rapid pașaportul. Își văzu fotografia cu timbrul sec ce imprimă în relief imaginea, imitată la perfecție. Maiorul Ayutya îl observa, zâmbind...

— Unde se află adevăratul Hans Vogel? întrebă Malko.

— O să vă explic totul în avion, răspunse William Carter. Am avut grijă ca bagajele dumneavoastră să ajungă la Manila. Să mergem...Domnule maior...

Își luară rămas bun de la ofițerul tailandez care se îndreptă spre mașina lui și cei doi intrară în holul „plecărilor" încăpere din fericire climatizată. Doi noi pasageri sosiră la biroul pentru clasa întâi al cursei Air France, 190. Americanul prezentă cele două bilete și alese locurile. Malko scrută cu privirea sala de așteptare, dându-și seama că urma să părăsească foarte repede Bangkok-ul.

O tânără brună, splendidă aștepta la ghișeul vecin. Femeia, un insolit amestec de rase, purta un taior dintr-o țesătură ușoară care se mula pe curbele perfecte. Ochelarii negri de soare care-i ascundeau privirea și o geantă Hermes pe braț desăvârșeau înfățișarea apariției. Malko îi simți privirea ațintită asupra lui, fără să-i poată vedea ochii. Un fior îi săgetă pe amândoi. El schiță un surâs, iar necunoscuta i-l întoarse.

Agentul își spuse că nu ar fi fost exlus să sfârșească întâlnirea în același pat cu tânara superbă, în caz că ar lua același avion. Din nefericire, William Carter îl grăbi, întinzându-i cartela de îmbarcare.

— *Let's go!* [1]

Necunoscuta își scutură părul negru și întoarse capul. O dată în plus, Malko bombăni C.I.A. și toate constrângerile vieții.

— Apropo, întrebă el, ce face Hans Vogel la Bangkok?

— Vogel adoră Asia, spuse americanul. Va profita de călătoria sa la Manila pentru a petrece puțin timp în Tailanda. Nimic neobișnuit, nu-i așa ? Sunt mai mulți germani în țara asta decât tailandezi...

Dragostea pentru Asia era, într-adevăr, singurul punct comun între el și omul căruia îi folosea identitatea.

— Și oficial, ce voi face la Manila?

— Veți cumpăra mobilier din bambus și din esențele de lemn de pe aici, pentru societatea la care lucrați. Specialitatea locală...

Malko aprobă din cap, prost dispus. Înainte de a fi înghițit de ghișeul „Imigrări", se mai întoarse o dată să privească splendoarea brună. William Carter îi urmări privirea și îi spuse, râzând:

— *Take it easy!* [2] Există femei fabuloase la Manila. Sunt cu sutele cele care acceptă să se culce cu bărbații, doar pentru o mână de orez...

Cu siguranță, necunoscuta cu geantă Hermes ar fi costat mai mult decât două castroane de orez... Malko își dezlipi cu greu ochii flămânzi de la silueta rasată și senzuală a femeii. Trecu de ușa de securitate, ca printr-un vis.

Sala plecărilor era plină de dughene în care se vindeau aceleași lucruri îngrozitoare, inevitabila îmbrăcăminte din mătase și zeci de obiecte din alamă.

---

1. Să mergem.

2. Luați-o încet!

Difuzorul anunță cursa Air France 190. Agentul îl privi pe american în timp ce cobora grăbit rampa de ciment. Oare spre ce viespar îl conducea?

* * *

— Doriți șampanie, Sir?

William Carter goli paharul umplut cu Moét et Chandon dintr-o sorbitură. În cabina clasei întâi a cursei Air France 747 domnea o atmosferă plăcută, cu aer curat și proaspăt în comparație cu căldura moleșitoare din Don Muang. Echipajul se schimbase, astfel că nimeni nu se miră văzându-l pe Malko că își continuă cursa spre Manila sub o altă identitate, deși la Bangkok, unde se oprise, își folosise propriul nume.

Motoarele porniră și aparatul enorm se smulse de pe pistă, săltând deasupra orezăriilor, îndreptându-se spre nord. Trenul de aterizare se strânse, apoi intră în locașul său și astfel zgomotul plecării fu înlocuit cu un moment de liniște odihnitoare. Agentul își sorbi delicat șampania și începu chestionarea:

— Vorbiți-mi despre Hans Vogel...

— Este un ticălos! spuse cu convingere Carter. Un mercenar, în sensul rău al cuvântului. Când era prizonier în Vietnam și-a vândut prietenii, apoi i-a trădat de-a binelea. Dacă într-o zi ar cădea în mâinile Legiunii Străine, l-ar face bucățele... O lungă perioadă a furnizat arme vietnamezilor, până când cehii l-au „recuperat" pentru acțiunile lor „murdare". Se servesc de el așa cum libienii îl folosesc pe Carlos. Acțiuni „precise" pe care marile servicii nu le-ar face fără ajutorul unor astfel de oameni. În schimb, în Germania se comportă bine, stă la locul lui fără să creeze probleme.

— Un personaj încântător...

Era nostim pentru un reprezentant autentic al celei mai vechi nobilimi europene, Alteță Serenissimă, margraf de Bassc Lusace, cavaler de Malta, cavaler al ordinului Aigle Noir și al ordinului Saint-Sépulcre, să se regăsească în pielea unui

personaj de o asemenea factură. Hotărât lucru, făcea o meserie ciudată...

Stewardesa se aplecă spre ei:

— Doriți miel sau pește pentru dejun?

— Miel, spuse americanul.

— Miel, ceru și Malko. Dar bine fript... Ce va face concret Hans Vogel la Manila?

Bill Carter își așeză paharul.

— Este o poveste lungă. Ați auzit vorbindu-se despre Ferdinand Marcos, președintele din Filipine?

— Da...

— Are numai dușmani. La Manila se pune la cale, pot spune, un complot pe lună. Asta înseamnă o duzină de tentative de asasinate împotriva lui, în fiecare an. Dar sunt niște amatori, prost organizați. Așa că președintele scapă mereu din bucluc. Probabil, va fi reales la 16 iunie, pentru alți șase ani. Acum câteva zile, unul dintre informatorii noștri din Manila, infiltrat în grupul opoziției comuniste, ne-a vorbit despre un alt complot contra lui Marcos, denumit operațiunea „June Bride". Dar de data asta se făcea apel la un ucigaș din exterior. Un profesionist. Nu este ceva nou. Opozanții lui Marcos, refugiați în Statele Unite, încercaseră de mult să trateze afacerea cu mafia... Așa că ne-am pus puțin în mișcare și am descoperit că este vorba despre un german care lucrează pentru filiera cehă, venind din Germania. Am transmis informația la stația din Bonn, iar ei au luat legătura cu Serviciile de la Pullach [1]. Omologii noștri germani îl cunosc bine pe Vogel. Au făcut câteva verificări și au descoperit că tocmai cumpărase un bilet de avion Hamburg-Zurich-Bangkok...

Carter făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept, după care continuă:

— Manila... Astfel că brusc s-au activat cu adevărat, procedând la ascultări, urmăriri și alte acțiuni. Am ajuns mai întâi la Bruxelles, unde Vogel a întâlnit o persoană interesantă

1. Serviciile speciale vest-germane, situate la Pullach, aproape de München

care avea numele de cod „Maxime". În realitate este chiar „ofițerul său de legătură" ceh. Din nefericire, nu am putut asculta conversația lor. Totuși, Maxime nu se deplasează decât pentru lucruri foarte importante. Formal, a fost identificat în niște fotografii luate cu teleobiectivul. Hans Vogel este ca un șoim așezat pe mâna lui Maxime. Când acesta trage de inel, Vogel decolează, ucide și revine la locul lui, liniștit. De altfel, abia sosit la Hamburg, neamțul a anunțat că va pleca la Manila să cumpere mobilă. În acest moment, am cerut la Langley acordul pentru a interveni.

— De ce nu transmiteți toate informațiile filipinezilor, sugeră Malko, aruncând o privire prin hublou spre covorul verde al junglei de sub ei. Apropo, chiar în acest moment survolăm Cambogdia.

— O întrebare justă, aprobă Bill Carter. Adevărul este că nu avem totală încredere în filipinezi pentru a dejuca un complot „serios". În plus, am obținut aceste informații prin rețelele noastre și știți bine cât de secretoși suntem cu toții într-o astfel de profesie. Este mai amuzant să tratezi problema până la capăt. Chiar dacă în stadiul final vom pasa „ecuația" prietenilor noștri din Manila.

Bill Carter tăcu. Malko își concentră atenția asupra însoțitorului său.

— Mai există și un al treilea motiv pentru a nu atrage imediat NISA [1] filipineză în operațiune, continuă americanul cu un aer grav. Am descoperit un fapt ce s-ar putea dovedi foarte jenant pentru noi. „Contactul" lui Hans Vogel de la Manila face parte din opoziția catolică a lui Ferdinand Marcos; sunt persoane care au baze la noi, în Los Angeles și pe care suntem bănuiți că le ajutăm... Astfel, universitatea Harvard l-a numit de curând doctor „Honoris Causa" pe principalul opozant al lui Marcos, șeful spiritual al acestui curent, senatorul Aquino. În orice caz, Marcos nu trebuie să-și imagineze că noi am avea intenții rele, în ceea ce îl privește...

---

1. National Intelligence Security Authority

— Nu înțeleg, spuse Malko. Nu i-ați spus că acest Vogel a fost recrutat de către cehi la cererea comuniștilor filipinezi?!

— Întocmai. Hans Vogel a fost recrutat prin intermediul NPA[1]. Se pare că opozanții comuniști ai lui Marcos în cazul acestei operațiuni s-au aliat cu opozanții catolici. Mai sunt și alte puncte obscure, dar un lucru este sigur: omul este un foarte bun profesionist. Dacă-l prinde în țintă pe Marcos, cu siguranță nu-l va rata. Este cu totul altceva față de predecesorii săi. Acum șase luni, doi tineri americani, frații Lovely, veniseră la Manila pentru a-l asasina pe Marcos. Dar au sărit în aer în camera lor de la hotel, manipulând propria bombă. Până aici, adevărul s-a împletit cu imaginația, amatori sau iluminați. Hans Vogel este însă un profesionist. Din fericire, s-a oprit la Bangkok să se amuze puțin...

— De ce?

Bill Carter îi întinse paharul stewardesei, pentru a-i cere puțină șampanie.

— Pentru că fără acest lucru, dumneavoastră nu ați mai fi fost acum aici. Bangkok era singurul loc posibil pentru a-l scoate din circuit...

Stewardesa umplu din nou paharele cu Moét et Chandon. Malko se simțea în plină formă, în ciuda călătoriei lungi, iar povestirea americanului îl ținea cu sufletul la gură. Simțea deja combinațiile întortocheate specifice Asiei. Dealtminteri, Manila era numai la o mie de kilometri de China.

Stația C.I.A. din Viena îi spusese doar că era vorba de înlăturarea unui complot împotriva președintelui, omițând „cu pudoare" să-i dea amănuntele operațiunii.

— Ce ați făcut cu Hans Vogel?

Bill Carter surâse încântător, încrucișându-și degetele într-un gest expresiv.

— Se află la închisoarea din Lard-Yao, la Bum-Bud, treizeci de kilometri de Bangkok. Cu lanțuri la picioare. Totul este secret pentru două săptămâni, cel puțin.

---

1. New People Army

— Ce coincidență fericită!

În ochii albaștri ai americanului străluci o bucurie copilărească. Nu răspunse în mod direct dar își continuă povestirea.

— Pe scurt, omul nostru a sosit la Bangkok acum trei zile și s-a instalat la hotel „Oriental". A doua zi a întâlnit în holul hotelului o tailandeză foarte provocatoare, care l-a ademenit. Au cinat într-un restaurant chinezesc de pe Silom Road, la „Shangarila". După aceea au petrecut împreună toată noaptea. În dimineața următoare, niște polițiști au năvălit în camera lor și au găsit treisprezece grame de heroină ascunse în trusa personală de toaletă. Interogată, fata „a mărturisit" că vânduse drogul la cererea bărbatului. Polițiștii i-au explicat neamțului că tânăra era supravegheată pentru că era bănuită de trafic de stupefiante. Simțind capcana, era gata să sugrume un polițist, fiind nebun de furie. Așa că, aceștia au fost obligați să-l lege cu lanțuri la picioare.

— Cum ați înscenat capcana?

— Șeful stației de la Bangkok are mulți prieteni...

— Sunteți un adevărat ticălos, remarcă uluit Malko. Ce riscă Hans Vogel?

— Între treizeci și cincizeci de ani de închisoare. Dar fiți liniștit. Operațiunea „June Bride" trebuie să aibă loc înainte de șaisprezece iunie, data alegerii lui Marcos, deci peste cincisprezece zile. De îndată ce afacerea va fi reglată, poliția tailandeză își va recunoaște „greșeala" și-l va elibera. Doar nu suntem niște monștri...

Tăcură amândoi pentru câteva momente, în timp ce avionul traversa o zonă de turbulență. Agentul încerca să se pună în locul mercenarului. Nu era prea ușor... Planul lui Bill Carter părea destul de periculos.

— Și dacă Hans Vogel va încerca să comunice cu cei din afară? Cum veți afla ?

— Avem un acord cu tailandezii. Pentru început, l-au închis fără să-l acuze oficial. Asta va dura vreo zece zile. Mai mult decât ne trebuie.

— Dar va protesta, va cere un avocat!

Carter zâmbi.

— Nu-i cunoaşteţi pe tailandezi. Să urle cât vrea, asta nu-i poate aduce decât un regim mai dur. Închisorile de aici sunt cumplite.

— Şi presa?

— Nu avem de ce să ne temem. Ziarele nu au scris despre arestarea lui Hans. Nu-l cunosc. Poliţia a păstrat un secret absolut. De altfel, în fiecare săptămână vameşii tailandezi prind câte un traficant.

Agentul asculta atent. Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări. Stewardesele le serviră masa. După ce acestea se îndepărtară, Malko întrebă:

— Şi acum, având identitatea lui Hans Vogel, ce voi face la Manila? Trebuie să fie o întreagă procedură, un cod de recunoaştere, întâlniri stabilite. Mă băgaţi într-un masacru..

— Nu exageraţi deloc, zise americanul. Asta este partea delicată. Avem cel puţin un punct slab în acţiune. Dar tailandezii ne-au lăsat să scotocim în actele lui Hans. Am găsit o carte de vizită cu ceva scris pe ea..

Malko luă carte de vizită şi văzu pe verso câteva cuvinte: Octavo Limay, 5 Kawayan Street, Forbes Park North Metro, Manila, 8156437.

— Este omul lui de contact. Catolicul despre care mi-aţi vorbit.

— Exact! Activistul catolic anti-Marcos. Cei care l-au recrutat pe Vogel sunt în clandestinitate şi cred că aveau nevoie de un releu „oficial". Cum este acest Limay... În plus, contactul lucrează şi în domeniul de import-export. Ceea ce ar justifica întâlnirea lor. Oricum, asta-i tot ce am găsit în documentele lui iar dacă eşuaţi, cel puţin vă alegeţi cu o plimbare.

„O plimbare" de douăzeci şi două de mii de kilometri, care, deşi parcurşi în confortul cursei Air France, însemnau o distanţă lungă şi costisitoare, îşi spuse Malko.

Bău puţină şampanie. Era o atmosferă deosebit de plăcută iar scaunul pliabil îi permitea să-şi întindă picioarele ca într-un pat. Începu să-şi treacă în revistă toate obstacolele. Americanul, discret, ceru din nou caviar.

— Şi dacă Octavo Limay îi cunoaşte fizic pe Hans Vogel, s-ar putea să fie „vesel" pentru mine, nu? întrebă Malko.

— Imposibil. Limay nu a părăsit niciodată Filipine iar Hans Vogel nu a venit niciodată aici. Am verificat foarte bine.

— Dar dacă a trimis o fotografie? Sau au pus la cale vreun cod?

— Se poate, dar nu sunt prea sigur, recunoscu Bill Carter. Astfel de lucruri se fac cu o discreţie maximă. Este posibil ca Octavo Limay să ştie doar că va fi contactat şi că mercenarul deţine un nume şi o adresă. Asta se poate întâmpla...

— Totuşi, este în interesul meu să ştiu că sunt păzit...

— Vom avea grijă de dumneavoastră. Aveţi o rezervare la „Manila Hotel". Una din prietenele mele din Filipine, în care am toată încrederea, va menţine contactul între noi doi. Dacă veţi avea probleme, vom anunţa imediat autorităţile locale.

Agentul se aplecă spre hublou. În depărtare se zărea scânteierea mării de un albastru închis, extraordinar. Survolau Vietnamul.

— După ce Octavo Limay mă va primi cu braţele deschise, îl voi asasina pe Ferdinand Marcos? întrebă ironic Malko.

Bill Carter zâmbi galben.

— *Very funny!* Veţi mai afla multe lucruri despre organizatori şi metodele atentatului. Trebuie să vă infiltraţi cât mai mult în interiorul acţiunii, cât mai departe posibil, pentru că în ultimul moment vom avertiza poliţia filipineză şi vă vom scoate din circuit. Dar înainte dorim să pătrundem în acest complot. Să aflăm cine şi ce se afla în spatele lui. Nu dorim numai să prindem executanţii aşa cum fac filipinezii, tocmai în ideea că acest lucru să nu se mai repete peste câteva luni. Aş dori apoi să-mi iau o vacanţă şi să dorm liniştit.

Malko își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se pe fața de pernă bleu a fotoliului și spuse visător.

— Risc să intru în istorie ca un erou, dacă îl ucid cu adevărat pe Ferdinand Marcos.

În ceea ce îi privea pe filipenezi, știa că singurul fel de carne la îndemâna lor era șobolanul, iar cei cu adevărat săraci, pe treapta cea mai de jos a societății, se mulțumeau să consume o specie de gândaci. Asta în timp ce în țară existau câteva averi fabuloase, rezultat concret al corupției din timpul regimului lui Marcos... Fără a mai vorbi despre câteva mici masacre asupra „rebelilor", făcute de armată, datorate, bineînțeles, căldurii prea enervante.

Filipinezii, metiși rezultați din malaezeni și spanioli sunt, se pare, imprevizibili; de obicei blânzi și buni ca niște îngeri, sunt capabili uneori să se dezlănțuie în mod brutal, aparent fără motiv și pot deveni „amok". În acel moment sunt în stare să ucidă fără nici o rațiune.

— Ei bine, continuă americanul, știu ce gândiți despre președinte. Că este un ticălos. Cel puțin, cu el nu avem probleme... Joacă pe partea noastră. Oricum, dacă ar dispărea, credeți că Filipine ar deveni democratică de pe o zi pe alta?

— Cu siguranță că nu.

— Probabil, unul dintre generalii săi ar prelua puterea și ar începe să fure și mai mult. Cel puțin, Marcos nu a masacrat prea mult populația, cu excepția unor țărani rebeli din sud, dar în sfârșit, asta este altceva...

De la un capăt la altul al planetei, țăranii sunt masacrați. Practic, este sportul național al lumii a treia. Acei umili „vaqueros" din America Latină, lichidați de oligarhie, cambodgieni Nha-Qués exterminați de către Kmerii roșii în numele comunismului, sau negrii masacrați pentru obscure motive tribale. Asta nu l-a împiedicat niciodată pe Kurt Waldheim să doarmă liniștit... Bill Carter avea dreptate, dintr-un punct de vedere...

— În afară de mine, întrebă Malko, cine mai vrea să-l ucidă pe Marcos?

Americanul își termină mai întâi de mâncat prăjitura, apoi răspunse:

— Sunt atâția, încât nu știi ce să alegi... Mai întâi New People Army, în diferite zone rurale. Brațul înarmat al partidului comunist clandestin. Sunt ajutați de preoți care preferă pistolul, sutanei. Dar ei nu prezintă încă nici un pericol pentru președinte, pentru că armata este vigilentă. În sud, la Mindanao și Basilan, sunt cei numiți Moros, minoritate musulmană. Dar nici aceștia nu sunt un pericol pentru că restul populației este catolic. Și totuși, această minoritate abia așteaptă să-i vadă capul într-un țăruș. Toți cei care vor puterea și banii președintelui, adică oligarhia din Manila. „Crema" aceasta are contacte la noi, bani și obișnuința comploturilor. Dar până acum Marcos a fost destul de abil să împartă totul cu toată lumea bună.

— Dar armata?

— Armata nu va face nimic pentru a-l lichida. Marcos este unul de-ai lor. Numai dacă unul dintre ei și-ar lua singur toată responsabilitatea, ar fi altceva. Dar noi vrem să descoperim acum ceea ce se pregătește. Și asta cu ajutorul dumneavoastră.

Malko nu răspunse. Modul jovial și siguranța de sine pe care le afișa Bill Carter îl agasau puțin.

Coasta Vietnamului apăru sub aripile avionului, ca o fâșie lungă, nisipoasă, decupată. Agentul simți o mică înțepătură în piept: se zărea Da Nang, fosta bază americană, abandonată în furia și învălmășeala din 1975. Revedea imaginea vietnamezilor agățați ca niște ciorchini, încercând să urce în avioanele care decolau, refugiați care se agățau chiar și de trenul de aterizare. Unul dintre momentele cele mai rușinoase și jenante ale Americii, în timp ce inefabilul Gerald Ford juca golf...

Malko îl atinse ușor pe Bill Carter.

— Vedeți acolo, jos. Este Da Nang. Nu vă amintește de nimic?

Americanul se făcu imediat palid precum cămașa și nu răspunse. Agentul murmură cu duritate:

— Să sperăm că mica noastră aventură se va sfârși cu bine.

* * *

Musonul începuse deja să se simtă și umiditatea puternică dădea atmosferei o nuanță de alterat și torid în același timp. Pe bună dreptate Manila își justifica reputația de cel mai cald oraș din Asia. Termometrul indica patruzeci și opt de grade, iar pe cer se zăreau nori negri, groși, ce promiteau o nouă aversă torențială.

Cât așteptă bagajele, Malko avu impresia că făcuse deja un duș, așa îmbrăcat cum era. Costumul lui de in părea o cârpă.

Bill Carter îl părăsise de îndată ce coborâseră din avion. Luă un taxi, fără aer condiționat, bineînțeles. Taxiul își făcu loc, claxonând puternic prin mulțimea din jurul aeroportului și ajunse în Roxas Bulevard, marea arteră rectilinie care ducea spre nord, de-a lungul golfului din Manila. În ciuda căldurii nefirești, câțiva „îndârjiți" făceau joggind de-a lungul plajei.

Brusc, ploaia începu să cadă cu furie. Picături uriașe, parcă vărsate dintr-o stropitoare imensă, invadară cerul. În câteva secunde, portul care semăna cu cel din Singapore, se acoperi de o perdea gri de apă. Ploaia cădea cu îndârjire pe acoperișurile taxiurilor, pe parbrize, întunecând aproape totul. În „jeepneys", taxiurile colective deschise, construite pe scheletul jeep-ului obișnuit, oamenii se chirceau uzi până la piele. Pietonii, obișnuiți cu astfel de descărcări, așteptau cu stoicism, lipiți de câte un trunchi de cocotier.

Când taxiul ajunse în Rizal Park, în centru orașului, apa ajunsese pe șosea de treizeci de centimetri, ascunzând gropile enorme ale asfaltului. Vechile clădiri din Roxas Bulevard păreau și mai degradate sub tornadă.

Malko zări totuși acoperișul verde al hotelului „Manila", imediat după zona parcului. Construit în stil colonial, hotelul

avea șase etaje. În spate se ridicase o aripă modernă, enormă, cu treizeci de etaje, terminată cu un apartament construit pe acoperiș, din sticlă.

Observă în fața hotelului un Cadillac negru, înmatriculat IM 777. Era una din numeroasele mașini ale primei doamne Imelda Marcos, proprietara hotelului.

La intrare, Malko fu controlat cu discreție și politețe, ca și ceilalți vizitatori. În fața lui, un filipinez ciufulit cu un aspect liniștit scoase cartușele pe care le puse în buzunar și încredință arma celor de la pază. În preajma alegerilor, câteva bombe explodaseră în locuri publice, făcând o impresie proastă asupra celor câțiva turiști...

Holul imens, acoperit de lambriuri, respira un aer de mare lux colonial, rafinat, având un plafon de catedrală și un mobilier încântător din esențele de lemn specifice zonei. Numeroase tinere ospătărițe, una mai frumoasă decât alta, erau la dispoziția turiștilor, îndrumându-i în imensul interior. La al cincilea etaj, în fața ușii lui Malko, staționa un bărbat în uniformă cu un revolver mai mare ca el. Manila era plină de acești polițiști privați, dispuși să tragă la cel mai mic semnal. Fiecare imobil dispunea de acest tip de gardian înarmat.

— *Do you need somenthing, Mr. Vogel?*[1] întrebă cu politețe angajatul care-l însoțise până la suita mobilată în stil colonial, un tânăr frumos, dar foarte timid.

— No, thank you, spuse Malko.

Într-adevăr, el era Hans Vogel, sosit la Manila pentru a-l asasina pe Ferdinand Marcos.

* * *

Ploaia încetase, dar cerul rămăsese întunecat. Agentul își ridică privirea de pe harta întinsă pe birou. Încerca să-și formeze o imagine a orașului. Un oraș cu opt milioane de locuitori, mai mare decât Bangkok. Forbes Park, unde locuia

1. *Aveți nevoie de ceva, domnule Vogel?*

Octavo Limay, se afla în sud-estul orașului, după cartierul afacerilor, vestitul Makati.

Făcându-și o idee asupra locurilor, se schimbă și făcu un duș, sperând că va fi totuși contactat. Până în acest moment, nimic nu se întâmplase, așa că trebuia să facă el primul pas. Din cauza agenților de pază de la intrarea hotelului, era nevoit să păstreze pistolul extraplat în mașina închiriată de la Avis. Formă numărul lui Limay. Era ocupat. Îl mai formă o dată; tot ocupat. La a șasea încercare, îi răspunse un bărbat.

— Hello!

— Mr. Limay?

— *Who's spreaking*[1]*?*

Deși populația este în majoritate de origine spaniolă, în Filipine se vorbește numai în engleză sau se folosește și dialectul țării, un amestec între malaeză, chineză, spaniolă, engleză. Dialectul este cunoscut sub numele de *tagalog*.

— Hans Vogel.

— Wait a moment.

Cel care vorbea nu era american. Malko auzi câteva cuvinte, ecoul unei conversații, apoi cineva care lua receptorul.

— *Mr. Limay is busy but he in expecting you*[2], spuse bărbatul. Can you come?

— O.K., spuse Malko. *I'll be there in a half an hour*[3].

Închise telefonul. Se simți mai bine dar și puțin tensionat. Stabilise contactul, dar nu-și dădea seama încă pe ce teren va juca.

Înainte de a pleca își controlă cu grijă buzunarele. Nici un indiciu nu lăsa să se întrevadă identitatea sa adevărată. Bill Carter îi luase actele pentru a i le închide într-un seif al stației C.I.A., urmând a le putea recupera fără probleme imediat ce acțiunea va lua sfârșit... sau să poată fi trimise văduvei lui.

---

1. *Cu cine vorbesc?*
2. *Domnul Limay este foarte ocupat, dar vă așteaptă.*
3. *Voi fi acolo peste jumătate de oră.*

Ca de fiecare dată când urma să înfrunte un pericol, începu să se gândească la viața lui reală, la traiul lui de gentleman-fermier austriac.

Planturoasa Alexandra, logodnica permanentă, era din nou îmbufnată. Nu-i spusese nici măcar unde urma să plece. Nu mai făcuseră dragoste de câteva săptămâni și femeia îi declarase că nici nu vor mai face vreodată. Se săturase de această situație.

Brusc, Malko începu să viseze la corpul superb al Alexandrei, pe care timpul nu părea să-l atingă. Ultima oară când o văzuse era îmbrăcată în jeans, cu un pulover de lână sub care sânii îi săltau liber, cu chipul puțin tras, punându-i și mai mult în valoare pomeții ridicați: era frumoasă ca o gravură de modă veche. Și tot atât de inaccesibilă...

Din nou, realitatea îi curmă visarea. Mașina închiriată de la Avis aștepta în fața intrări. Ploaia nu reușise să scadă temperatura cu nici un grad. Chiar și după această „climatizare", Manila era apăsătoare.

Coborî spre Roxas Bulevard. Circulația era intensă, dar nu haotică. Zeci de jeepneys decorate precum pomul de Crăciun, cu desene viu colorate reprezentând cai, ocupau toată șoseaua. Filipinezii par să aibă un adevărat cult pentru cabaline. În anumite insule al arhipelagului, se mai organizau încă lupte de cai.

Malko întoarse în fața centrului cultural, ce semăna cu un imobil construit și uitat de japonezi, și ajunse în Buendia Avenue. Aici, cartierul de tip „bidonville" își intra în drepturi, fiind reprezentat din resturile vechilor clădiri spaniole.

Brusc, după un teren viran, avu impresia că se află la Houston! În față se deschidea o imensă șosea mărginită de clădiri ultramoderne, cu trotuare largi. Singura pată în această grandioasă perspectivă era o clădire arsă până-n temelii din care rămăsese numai scheletul înnegrit. Un elicopter decolă de pe acoperișul unei vile înalte ca un bloc și se înălță grațios deasupra zonei Ayala Avenue.

Era o altă lume: Makati, cartierul băncilor și al afacerilor, încadrat de diferite zone rezidențiale, adevărate „ghetouri" de lux, înconjurate de ziduri înalte, protejate zi și noapte de poliția privată, bine plătită.

Un kilometru mai departe, găsi intrarea în Forbes Park. Totul era păzit de polițiști înarmați până-n dinți. Calitatea de turist îl ajutase să nu fie oprit. Intră într-o zonă care semăna cu un Beverly Hills mai modest, un fel de insulă a bogăției din oceanul de sărăcie generală din Manila. Vile bine îngrijite mărgineau aleile largi, impecabil întreținute. Nici un pieton. Chiar și servitorii aveau mașini proprii în această zonă...

Malko parcă mașina în drive-way. „Complicii" săi păreau persoane înstărite. Numai bogătașii locuiau în Forbes Park.

Se opri în fața unei uși și sună. I se deschise și apăru un filipinez gras, îmbrăcat cu o cămașă înflorată, cu obrajii căzuți, părul unsuros și pieptănat cu grijă. Ochii mici, negri și strălucitori ca de șarpe îl măsurară pe musafir și, în sfârșit, zâmbiră:

— Mr. Vogel?

— Yes.

— *Mabuhay.* [1] Come on in.

În holul pardosit cu marmură se simțea un miros ușor de mucegai. Filipinezul îl întrebă:

— *Do you come to see Mr. Limay?* [2]

— *Yes.* [3]

— *He is there...* [4]

Trecând prin fața lui Malko, deschise o ușă ce dădea într-un living imens, ale cărui ferestre se deschideau spre o grădină tropicală, înfrumusețată de o piscină superbă. Mobila era din esență închisă la culoare, pe pereți erau tablouri moderne, bibelouri fine răspândite în câteva colțuri, totul respira un lux de înaltă ținută. Era evident, că locul aparținea unui om bogat.

---

1. Bună ziua.

2. Ați venit să-l vedeți pe domnul Limay?

3. Da.

4. Este aici...

Ușa de deschise și mai mult și agentul zări un obiect așezat pe parchetul din lemn de teck lăcuit, la doi metri în față. Groaza puse stăpânire pe el și gâtul i se uscă. Era capul unui om, care fusese pur și simplu decapitat. Sângele i se mai scurgea încă, iar ochii deschiși păreau să-l privească...

Un hohot de râs se auzi în spatele lui și, cu o lovitură neașteptată, cel care-l întâmpinase îl împrânci în mijlocul camerei. Agentul fu cât pe ce să se împiedice de capul tăiat care era așezat în centrul livingului.

— *Here is Mr. Limay*[1]! spuse vocea din spatele lui.

1. *Iată-l pe domnul Limay!*

Capitolul II

Sprijinindu-se în mâini, căzu pe parchetul lustruit, chiar în fața unui alt filipinez care se ivise din spatele ușii. Foarte slab, cu buzele subțiri și nasul fin, îmbrăcat în cămașă albă și groasă, bărbatul ținea în mână un revolver Cobra. Era foarte zâmbitor. Cu un gest, îi făcu semn lui Malko să se ridice.

— Dali Kamo.[1]

Cu mintea înfierbântată, Malko se ridică cu greutate, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine. Cel care-l împinsese se apropie pe la spate, îl scotoci rapid dar eficace, apoi îl împinse în mijlocul camerei, luându-i pașaportul și un teanc de dolari. Puse totul în buzunar după ce răsfoi documentul. Și el avea o armă, un Browning automat strecurat sub cămașă, prins la centură, chiar pe piele.

— Cine sunteți? întrebă agentul în engleză. Ce doriți?

Filipinezul cu Browning, în loc să răspundă, se aplecă și luă capul tăiat, ținându-l de păr la câțiva centimetri de obrazul musafirului.

— Îl cunoașteți?

— Nu.

Filipinezul zâmbi amuzat.

— N-ați venit să-l vedeți pe Octavo Limay?

— Ba da.

— Atunci de ce nu vreți să-l recunoașteți?

Vocea îi devenise amenințătoare.

1. *Vino aici.*

— Nu l-am văzut niciodată, se corectă Malko. V-am sunat acum o oră și mi s-a spus că mă așteaptă. Este prima dată când vin în Filipine.

— Cu mine ați vorbit mai devreme, vorbi bărbatul cu trăsături fine. Și noi am venit să-i facem o vizită *prietenului nostru*. Din nefericire, era foarte nervos și totul s-a terminat rău. Veniți să vedeți...

Parchetul de teck scârțâia sub tălpi. Fără aer condiționat, atmosfera era irespirabilă. Bărbatul trecu în fața lui Malko și intrară într-o cameră spațioasă cu un pat mare la nivelul solului, cu tablouri moderne, un televizor, un video Akai și un teanc de reviste erotice. Unul dintre pereți era plin de tecile unei colecții de cuțite de mari dimensiuni. Șifonierul era deschis...

Un cadavru zăcea de-a curmezișul ușii deschise a dulapului, așezat pe burtă. În spate, pe cămașă, se vedea o pată de sânge enormă. Un pistol de calibru mare căzuse lângă mortul căruia îi lipsea capul. Malko rămase împietrit de groază. Filipinezul se opri și îi spuse:

— A tras în noi, așa că a trebuit să ne apărăm. Și, cum știam deja că urmează să veniți, am vrut să ne amuzăm puțin. Lui Octavo Limay îi plăcea să colecționeze cuțite, „talibangs". Se pare că i-au servit...

Bărbatul luă de jos un cuțit cu lama pătată de sânge, asemănător cu cel de pe perete, i-l arătă lui Malko, apoi îl aruncă pe pat. Îngrozit de cruzimea gratuită, agentul contempla cadavrul bărbatului care ar fi trebuit să-l introducă în miezul complotului. Aparent, filipinezii nu erau așa incapabili precum îi descrisese Bill Carter...

Zări în grădină siluetele mai multor polițiști în uniformă. Unul dintre bărbați îl împrânci afară din cameră. Tovarășul lui îl aștepta cu degetul pe trăgaci.

— O să vă luăm cu noi, îi anunță agresorul.

— Unde? Cine sunteți?

— Sunt colonelul Rodolfio Galvet, de la Metro Com Intelligence Security Group. Vi-l prezint și pe maiorul Cesar Araneta. Sunteți arestat.

— De ce? întrebă Malko, simţind că i se scurge sângele din vine. Nu pricep. Nu am făcut nimic.

Colonelul Calvez înaintă puţin şi pe neaşteptate îl pălmui cu violenţă. Agentul schiţă un gest agresiv dar îndată arma se îndreptă spre el.

— Îi detestăm pe cei care mint, Mr. Vogel, spuse filipinezul. Aţi venit în ţara noastră să ne asasinaţi preşedintele, pe Ferdinand Marcos, împreună cu complicii locali. N-aţi auzit vorbindu-se de operaţiunea „June Bride"? Suntem în iunie, nu-i aşa ?

Într-adevăr, era singurul lucru pe care Malko putea să-l recunoască fără să se compromită! Îşi spuse că avea destul timp să le mărturisească apartenenţa lui la C.I.A. De altfel, „Company" nu era prea încântată să fie descoperită în mod inutil. Cel de al doilea poliţist îi puse repede cătuşele, apoi ceilalţi doi îl încadrară şi ieşiră din vilă, abandonând cadavrul şi capul pe o canapea. Maiorul Araneta strânse în trecere o geantă de piele neagră. O maşină Toyota maro aştepta în faţa porţii, cu un şofer gata de a porni. Malko şi colonelul se instalară pe bancheta din spate. În Kawayan Street, agentul zări o maşină a poliţiei, care îi fila. Căzuse într-o adevărată capcană.

Se gândi la Bill Carter. Din fericire, americanul ştia unde să-l găsească. Începuse prost... Operaţiunea avea deja aerul unei misiuni eşuate.

Toyota nu avea aer condiţionat şi colonelul deschise fereastra, lăsând să intre un aer supraîncălzit, încărcat de emanaţii de benzină. Coborâră bulevardul Epifania de Los Santos, printre autobuze şi jeepneys, trecând total neobservaţi. Ajunseră la o intersecţie mare şi Toyota o luă spre South Super Highway, o autostradă importantă ce ducea spre aeroport şi spre sudul Manilei. Datorită vitezei, temperatura din interior deveni mai suportabilă. Malko se întoarse spre colonel:

— Unde mergem?

— La Camp Crane.

— Nu aveți dreptul să mă arestați. Sunt străin. Vreau să fiu pus în legătură imediat cu ambasada Germaniei. Sunt un om de afaceri și nu un terorist, așa cum credeți.

Colonelul Galvez zâmbi răutăcios.

— Bineînțeles, Mr. Vogel, cunosc legea. Nu vă arestăm. Vă interogăm. Este cu totul altceva. De altfel, dacă acceptați să cooperați cu noi, vom termina mai repede... Nu vă vrem pe dumneavoastră ci pe cei care v-au trimis aici. Cu puțin noroc, veți putea dormi la Manila Hotel în seara asta și vă veți putea distra la Mabini. Suntem corecți cu cei care ne ajută. Sper că ați înțeles ce trebuie să faceți...

— De ce?

— Pentru că putem să vă interogăm o perioadă lungă, dacă este necesar. Depindem numai de NISA. Adică direct de președinție. Puterea noastră este foarte extinsă.

Suspină și adăugă cu un ton fals dezamăgit:

— Suntem o țară săracă, Mr. Vogel. Instalațiile noastre sunt rudimentare pentru un european...

Malko simți că i se scurge sângele din vine, realizând că cei doi bărbați care se aflau cu el erau de fapt niște torționari profesioniști. Un autobuz mergea alături de ei, cu bănci de lemn și fără uși laterale. Moleșiti de căldură, pasagerii păreau că dorm pe scaune. Malko ar fi dorit să fie în locul lor.

* * *

Un militar masiv, stil boxeour, îmbrăcat într-o uniformă kaki strâmtă, pătată de transpirație, cu părul neted impecabil pieptănat cu cărare pe mijloc și trăsăturile grăsuțe luminate de un zâmbet malițios, se așeză în fața lui Malko și îi spuse în engleză.

— Bine ați venit în Fifth Constabulary Security Unit. Sunt caporalul Robustano.

Nu întinse mâna; ar fi fost inutil. Malko era legat strâns de o stinghie de lemn, în imposibilitatea de a mișca altceva decât

capul. O sfoară aspră îi imobiliza gâtul, strângându-l atunci când încerca să-l îndrepte. Chiar înainte de a ajunge la Camp Crane, colonelul Calvez îl legase la ochi cu o eșarfă. Când Toyota s-a oprit, l-au pus să meargă prin soare, să traverseze culoarele, să coboare scările și în final l-au lăsat într-o cameră mică, fără ferestre, cu ciment pe jos, unde căldura era înnăbușitoare. Doi soldați sub conducerea maiorului Araneta îl legaseră înainte de a pleca. Se scursese mai bine de o jumătate de oră de penitență. Acum, Malko regreta amarnic că nu-și declarase imediat apartenența la C.I.A. Se întrebă îndată dacă aceștia l-ar fi crezut.

Caporalul Robustano se apropie și se așeză pe un taburet în fața lui, privindu-l cu ochii săi negri, plini de jovialitate.

— Doar o întrebare, spuse el pe un ton glumeț. Cine te-a plătit să vii aici și să-l întâlnești pe acest Octavo Limay?

— Nimeni nu m-a plătit. Am venit în Filipine să fac afaceri. Import... Sunt om de afaceri. Dezlegați-mă imediat!

Caporalul scutură din cap cu un aer dezolat și continuă pe un ton resemnat:

— Mereu aceeași problemă. Oamenii sunt stupizi și apoi ne reproșează că ne purtăm rău. Ei bine! Îți voi aplica „water cure", poate te va ajuta să-ți regăsești memoria...

Caporalul ieși pentru câteva momente, apoi reveni cu o cârpă în mână, urmat de un soldat care ducea o găleată mare cu apă. Malko simți cum i se contractă stomacul. Înainte de a deschide gura pentru a protesta, cârpa murdară îi acoperi fața. Soldatul îl prinse de păr, dându-i capul cu brutalitate pe spate. Malko încercă să se redreseze dar sfoara pusă de-a curmezișul îl sugruma tot mai tare. Imediat, apa îi inundă obrazul, ajungându-i în nas. Gura și-o ținea închisă cu încrâncenare. Senzația era cumplită. Foarte repede se înecă, încercă să respire, dar apa călduță continua să-l asfixieze. Crezu că urma să moară sufocat în fundul acestei temnițe. Pentru că reușise să își desfacă o parte din legături, unul dintre anchetatori i se așeză pe stomac, căutând să-l imobilizeze din nou. Apoi totul

deveni întunecat și își pierdu cunoștința subit. Primul sunet pe care-l auzi, după ce își reveni, fu glasul caporalului Robustano.

— Ți-ai amintit ceva?

Cârpa dispăruse. Malko deschise ochii. Simțea o durere în zona plămânilor și era încă pe jumătate inconștient. Sfoara udă și aspră îl sugruma și mai tare. Un acces de tuse îl cuprinse, provocându-i dureri cumplite în piept. Hainele îi erau ude de sudoare și apă. Erau mai mult de patruzeci de grade în celulă. Nu mai știa cât timp se scursese. Își aduse aminte că leșinase și fusese adus în simțiri de caporalul torționar. Acesta se aplecă peste el și-i spuse:

— Îmi spui ceea ce vreau să aflu? Colonelul Galvez va fi mulțumit și tu la fel, dacă nu...

Ușa celulei se deschise: caporalul se întoarse și luă poziția de drepți. Un tânăr ofițer, îmbrăcat la patru ace, tocmai intrase și-i puse câteva întrebări în tagálog. Malko nu înțelegea dialectul, dar surpinse cuvântul „rebelde", care probabil însemna „rebel." Se gândi că această glumă sinistră durase prea mult. Strângându-și forțele, strigă în direcția ofițerului:

— Sir, este o greșeală. Nu sunt un terorist.

Mirat, tânărul intră în celulă. Se întâmpla destul de rar ca cineva să fie torturat în sediul din Constabulary. Se apropie de arestat și-l contemplă ca pe un animal ciudat. Malko preciză:

— Sunt agent C.I.A., infiltrat într-o rețea antiguvernamentală. Vă rog să anunțați ambasada americană despre prezența mea aici.

Ofițerul rămase surprins. Schimbă câteva cuvinte cu Robustano, care se lansă într-o lungă explicație. Malko prinse din zbor numele colonelului Rodolfo Calvez. Umbra de simpatie din privirea tânărului dispăru dintr-o dată. În următoarea clipă, i se adresă sec:

— Sunteți un criminal! Ar trebui să mărturisiți, în loc să bateți câmpii. Ar fi în folosul dumneavoastră... Caporalul este foarte obosit și vrea să se odihnească.

Asta era culmea! Malko văzu cu disperare cum ușa se închide în urma ofițerului. În ochii mici și negri ai caporalului

apăru o lucire răutăcioasă. Se apropie de el și-l lovi brutal în coaste.

— *Patjon ta ka! Putang ma ka!*[1]

Roșu de furie, ieși din cameră și reveni cu soldatul care ducea aceeași găleată cu apă. Robustano aruncă violent cârpa murdară peste fața lui Malko. De data asta, agentul înțelese sistemul: când apa începu să curgă prin cârpa aspră, deschise gura, astfel încât să-și provoace singur sufocarea. Era sigur că nu doreau să-l omoare. Cel puțin nu imediat... Căutau un nume, pe care el nu putea să-l dea.

Din nou, încercă aceleași senzații îngrozitoare de sufocare, apa curgea continuu, sfoara îi strângea gâtul și din nou căzu în starea de inconștiență. O senzație de arsură atroce îl făcu să-și vină în fire. Avea impresia că cineva îi turnase ulei încins în sinusuri. Arsura coborî spre bronhii, declanșându-i o criză de tuse. Cârpa alunecă de pe obraz și distinse vag chipul caporalului care se prăpădea de râs. Avea lacrimi în ochi de atâta veselie...

În sfârșit, Maklo zări în mâna călăului o sticlă de gin. Torționarul îi turnase băutură în nări pentru a-l trezi din leșin. Urechile începură să-i țiuie. Ochii i se închiseră. Nu mai putea suporta nimic... Caporalul îl trezi de-a binelea, lovindu-l puternic în stomac.

— Vorbești?

— Lucrez pentru C.I.A., repetă cu voce stinsă Malko. Suntem prietenii voștri. Aveam misiunea de a mă infiltra printre opozanții lui Marcos, pentru a afla cine vrea să-l omoare. Nu sunt un rebel...

Robustano se uita cu o privire descurajată.

— *Unggoy!*[2]

Fără alt cuvânt, ieși din celulă. Malko închise ochii, căutând să-și revină. Simți un fior rece când îl văzu pe caporal revenind și trăgând după el un furtun de stropit, sub privirea încântată a

1. *Te voi ucide! Pui de câțea!*
2. *Maimuțoiule!*

subalternului său. Agentul își ținu respirația cât era posibil, apoi deschise gura pentru a respira puțin. Simți o lovitură puternică peste gură și un jet de apă murdară îi trecu direct în gât, sufocându-l în câteva secunde. Apoi își reveni și începu să vomite, cu capul într-o parte, sub privirea dezgustată a torționarului. Acesta se aplecă peste victimă, întrebându-l blând:

— Te simți mai bine?

Un zâmbet larg lumină trăsăturile grosolane ale filipinezului și cu un gest ușor lovi afectuos obrazul lui Malko. Acesta înțelegea acum pe propria-i piele cum erau înfrânți oamenii cei mai puternici. Și era acolo numai de câteva ore...

— Spune! Cine-i omul nostru?

Malko nu avu curajul să-i răspundă imediat, vrând să câștige timp. Câteva clipe de răgaz îi erau foarte necesare. Capul i se învârtea și avea impresia că o greutate enormă îi apasă pieptul. Cum putea să iasă din coșmarul ăsta?

— Nu știu, spuse el, nu știu nimic. Anunțați ambasada americană...

Malko simți o durere puternică în gât și scoase un geamăt răgușit. Roșu de furie, caporalul se năpusti asupra lui și-l lovea continuu, înjurându-l. După câteva minute, se aplecă peste el, obraz lângă obraz și-l scuipă.

— *Putla ta kă sa li og!* [1]

Amenințarea nu avu nici un efect. În starea în care se afla, agentul nu se mai temea de moarte, ci doar de suferință. Filipinezul înțelese ce gândea victima. N-o mai amenița, dar o lovea, o scuipa și înjura, până când subalternul reveni cu găleata plină cu apă. Torționarul îi dădu capul pe spate și „tratamentul" reîncepu. Lichidul îi învada plămânii și-l sufoca. Se gândi cu groază că inima nu va mai rezista. N-ar fi fost singurul mort al unei „erori".

---

1. O să-ți iau capul!

Capitolul III

Cu mâinile în șolduri și cu o expresie dezgustată, Robustano se uita la Malko. Acesta abia respira, ținându-și capul pe spate și ochii închiși, având maxilarul dizlocat.

Cu părere de rău, caporalul își lăsă în jos mânecile cămășii. Știa din instinct limitele peste care nu trebuia să treacă. În plus, un european era un „animal necunoscut" pentru el și nu-i cunoștea rezistența. Dacă, din neglijență l-ar fi „terminat", trebuia să dea socoteală.

Malko deschise ochii în clipa în care Robustano își termina de încheiat nasturii cămășii. Înțelese că pentru moment era lăsat în pace și căzu într-o toropeală binefăcătoare. Laringele îl durea îngrozitor iar sfoara umedă îi reducea respirația aproape total. Legăturile uscându-se, se strânseseră și mai mult, intrându-i în carne. Căuta să se îmbărbăteze, gândindu-se că Bill Carter se va îngrijora de dispariția lui. Cu condiția ca americanul să se gândească la singura ipoteză pe care nu au luat-o în considerație, aceea că Serviciile de Securitate Filipineze sunt la curent cu atentatul. Cu amărăciune, se gândi la "omonimul" său, adevăratul Hans Vogel. Din fericire pentru mercenar, el nu era torturat de poliția tailandeză...

Peste ceva timp, un soldat tânăr intră în celulă, îi desfăcu mâinile și-i puse alături un pachet din plastic ce conținea orez și câteva bucăți de „timapa", un soi de pește afumat. Malko încercă să mănânce puțin, dar înghiți numai orezul, pentru că peștele îi declanșă o tuse îngrozitoare. Mai târziu, soldatul reveni dându-i de băut, apoi îl legă cu un fel de zâmbet de scuză. Fără nici un cuvânt...

În ciuda durerilor și căldurii, Malko adormi. Singurele sunete pe care le percepea erau pașii de pe culoar sau câteva gemete îndepărtate. După un timp, ușa celulei se deschise și în prag apăru Robustano, proaspăt ras, însoțit de un soldat.

Deschise ochii. Simțea dureri în tot corpul, respira greu, oasele păreau că nu-i mai rezistă și în piept avea arsuri puternice. Dormise foarte rău și prea puțin. Își dădea seama că urma o nouă zi, la fel de grea. Trebuia cu orice preț să rupă cercul ororilor. Caporalul se apropie de el zâmbitor, cu o mână la spate, ca un copil care vrea să facă o farsă.

— *I bring your breakfast*[1]...

Malko îl văzu cum îi așează ceva peste obraz, cu multă delicatețe. Simți o atingere rece și un miros oribil. Scutură capul și ceva căzu pe pardoseală. Caporalul ridică acel ceva și-l trecu prin fața condamnatului. Ținea în mână un șobolan mort!

Când i-l puse pe gură, Malko urlă de scârbă. Tăcut, soldatul veni în spatele lui, îi imobiliză capul între genunchi și-i strânse nările. Cu o mișcare dibace, caporalul îi îndesă animalul mort în gură, râzând încântat. Agentul avu un reflex de dezgust atât de puternic, încât reuși să scuipe mortăciunea, după care leșină din nou. Puțin mai târziu, deschise ochii. Caporalul stătea în picioare lângă el, într-o atitudine respectuoasă. Șobolanul dispăruse. În schimb își făcu apariția colonelul Rodolfo Galvez, în uniformă kaki, cu o caschetă superbă și o grămadă de decorații la piept. Malko își spuse că, poate, șobolanul nu era prevăzut în programul torturii, așa că ezită să-i vorbească ofițerului despre asta. Și apoi, Robustano ar fi putut să se răzbune... Începând cu aceste mici compromisuri, se pare că ne pierdem puțin câte puțin demnitatea.

— Ați dormit bine? se interesă colonelul pe un ton agreabil.

— Nu. Am fost torturat timp de mai multe ore de către această brută și nu am putut să dorm. Cer să mă eliberați imediat. Sunt un agent C.I.A.. Puteți să verificați, întrebându-l pe șeful stației C.I.A., William Carter.

---

1. Ți-am adus micul dejun...

Colonelul îl fixă, puțin surprins, înainte de a zâmbi cu subînțeles.

— Ia te uită! Și eu care credeam că sunteți un om de afaceri german...

— Aceasta a fost acoperirea mea pentru a mă „amesteca" printre cei care complotează. C.I.A. nu a știut că sunteți la curent.

— Sunteți stupid dar și foarte bine informat, domnule Vogel. Va trebui să explicați toate astea caporalului. După aceea, mai vedem.

Se întoarse gata de plecare. Agentul îl reținu cu un strigăt:

— Totuși, îl cunoașteți pe Bill Carter?

— Nu, nu am legături cu americanii. Dragul meu prieten, trebuie să înțelegeți că nu veți putea ieși de aici cu astfel de povești. Avem tot timpul să vă anchetăm. Caporalul este un om conștiincios și sunt sigură că va găsi o cale de înțelegere cu dumneavoastră. Este stupid să vă încăpățânați. La Manila există locuri mult mai agreabile decât temnița. Vă dau cuvântul meu de ofițer: dacă vorbiți, vă eliberăm imediat și vă expulzăm.

Era de-a dreptul un moment absurd, gen Kafka.

— Dar nu-l cunosc pe cel despre care vorbiți. Și noi îl căutăm.

Colonelul deschise ușa celulei și îi spuse cu reproș:

— Domnul Vogel, ancheta a costat guvernul mulți bani. Trebuie să se sfârșească. În ciuda bunăvoinței noastre, se pare că nu vreți să cooperați ca să câștigăm timp. Vreau să aflu numele celui care dorește să-l asasineze pe președinte.

Malko se simți cuprins de disperare. Odată „distrus", era exclus să mai fie restituit ambasadei germane și tortura va continua în mod ilegal. La sfârșit urma să fie „lichidat". Colonelul nu credea că este agent C.I.A. Deci, singura posibilitate de a ieși din impas era să vorbească. Dar trebuia să spună ceva ce nu știa. Închise ochii, pregătit de orice. Vocea lui Galvez îl făcu să tresară.

— Ştim multe despre atentat. Octavo Limay era ascultat. Era un membru important al complotului, dar nu era şeful. Cine este aceste ŞEF?

— Nu ştiu, repetă Malko. Sunt de partea voastră. Dacă vă încăpăţânaţi să nu credeţi, riscaţi să aveţi probleme cu prietenii mei de la ambasada americană.

Colonelul Galvez se întunecă la faţă şi-i spuse tăios:

— Domnule Vogel, este mult mai uşor să rezişti la un interogatoriu în Europa decât aici. Noi dispunem de metode diferite. Mai eficace, să spunem. Vă veţi convinge singur.

Se întoarse către caporalul Robustano, lansându-se într-un lung discurs în dialect, apoi ieşi din celulă fără să arunce vreo privire spre „condamnat".

Caporalul, ajutat de un soldat, începu să-i dezlege picioarele. Era atât de anchilozat, încât era cât pe ce să cadă. Îl traseră până în dreptul unui taburet masiv din lemn. Cu rapiditate, soldatul îi desfăcu centura pantalonilor, dezbrăcându-l şi de slip. Robustano îl forţă să se aşeze pe scaun şi îi legă mâinile la spate cu cătuşe în timp ce soldatul îi lega picioarele de taburet. Malko era cu desăvârşire în gherele lor... Era transpirat, stomacul i se strângea ca într-o gheară, era epuizat de tortură şi lipsa de somn îl ameţea. Caporalul se aşeză pe o bancă la picioarele lui. În mâna dreaptă ţinea un ciocănel de lemn cu două capete, asemănător unei jucării pentru copii. Cu o mişcare bruscă îl lovi pe partea stângă. Malko scoase un urlet cumplit. Avea impreisa că fusese străpuns cu un ac. Cu răsuflarea tăiată, luptă cu starea de leşin. Robustano îi observa cu atenţie.

— Cine este „Kumander"?

Malko ajunsese la capătul puterilor. Nu mai putea răspunde. Durerea îi iradia în tot corpul. Caporalul îl lovi din nou, acum pe partea cealaltă. O lovitură seacă, puternică. Simţi broboane reci de transpiraţie pe frunte şi începu să vomite.

Impasibil, torţionarul se îndepărtă şi aşteptă ca victima să-şi plece din nou capul în faţă, apoi îl pocni încă o dată. Urletele lui

Malko se auziră în toată clădirea. Din timp în timp, Robustano se oprea pentru a-și șterge fruntea de sudoare. Agentul avea impresia că testiculele i se umflaseră îngrozitor.

— Dacă voi continua, cred că te voi distruge de-a binelea. Este păcat pentru un bărbat atât de bine ca tine. „Șefului" tău puțin îi pasă de chinurile prin care treci. O să plătească un alt ucigaș...

Malko nu răspunse, dar blestemă în sinea lui C.I.A..

Manila să nu fie la curent cu „scurgerile" de informații? Ciocănelul de lemn se abătu din nou asupra lui și toate gândurile i se topiră într-o durere cumplită. De data asta, Robustano lovise cu putere. Agentul se clătină, căzu la pământ, trăgând după el și taburetul de care era legat.

* * *

Când se trezi, celula era goală. Fusese lungit pe o stinghie de lemn cu mâna și glezna dreaptă legate cu un furtun gros. Pe podea zăceau o sticlă de Pepsi-Cola și o pungă de plastic, plină cu orez și pește. Se aplecă puțin și abia își reținu un strigăt de durere. Simțea o durere vie, îngrozitoare în testicule. Abia se putea mișca. Avea amețeli și era sleit de puteri. Cu mâna stângă luă ceva de mâncat și de băut. Pentru că îi luaseră ceasul Seiko îi era imposibil să-și dea seama de oră. Își pipăi cu grijă părțile vitale dar își retrase rapid degetele. Cel mai mic contact însemna o durere atroce. Barba îi crescuse iar zona gâtului era cumplit de dureroasă. Se gândi la adevăratul Hans Vogel. Oare cum se vor termina toate?

Ușa celulei se deschise și doi soldați împinseră înăuntru un bărbat foarte slab, îmbrăcat cu un soi de pijama. Omul se așeză pe stinghia de lemn, alături de Malko, așteptă ca cei doi soldați să plece și începu să-i vorbească. Ochii vioi contrastau cu aspectul jalnic al trupului.

— Numele meu este Santos Deogracias. Sunt în închisoare de opt luni, pentru că fac parte din NPA. Am aflat de sosirea dumneavoastră aici și de ce v-au făcut. Am venit să vă previn.

— În legătură cu ce?

— Vor încerca să vă transfere în junglă. Este foarte periculos, pentru că de acolo nu mai revine nimeni. Protestați, faceți scandal. Inventați ceva...

Vocea îi era caldă, convingătoare, plină de sinceritate. Malko îl privi pe „informator" și-l întrebă în silă:

— De ce mă ajutați?

— Știm de ce ați venit la Manila. Deținuții de aici ar vrea să vă ajute. Le-am dat o sută de pesos gardienilor pentru a mă aduce aici câteva momente. Caporalul Robustano a început să se laude cu ceva ce v-a făcut. Noi am auzit țipetele dumneavoastră și ne-am gândit că sunteți de-ai noștri. Dar trebuie să vă spun că sunteți în mare pericol.

— De ce?

— Pentru că îi speriați. Sunteți străin. Intenționează să vă ucidă chiar dacă vorbiți și apoi să vă îngroape într-o zonă militară. Oficial, nu ați fost niciodată arestat.

— Ce trebuie să fac?

— Nu știu prea bine. Încercați să-i intimidați, spuneți-le că aveți prieteni cărora o să le cereți sprijinul, că va fi o anchetă. Dar s-ar putea să nu fie suficient.

— De fapt, unde mă aflu?

— La Camp Crane. În sediul Constabulary. Aici este cel mai rău. Au torturat zeci și zeci de opozanți. Sunt atât de puternici... La subsol se află celule iar deasupra dormitoare pentru cei care sunt închiși de luni de zile fără a fi judecați. La fel ca mine...

— Nu se poate comunica în exterior, pentru a cere un avocat?

— Ba da. Dar nu-l vor lăsa să treacă...

— Sunt german, aș vrea să iau legătura cu ambasada germană. Cunoașteți pe cineva?

— Este foarte greu. Aveți bani?

— Nu. Mi i-au luat la „arestare".

— În acest caz, este imposibil.

Se auzi un zgomot de zăvor. Cei doi soldați apărură în prag. Santos Deogracias se ridică, îi strânse îndelung mâna și ușa celulei se închise în urma lui.

Rămas singur, Malko încercă să-și alunge din minte groaza chinurilor ce urmau să vină. Nu ar mai fi putut suporta multe ședințe de tortură ca cea din seara trecută.

Dimineața se scurse liniștită. Malko începu să spere și ațipi în ciuda căldurii inumane. Apoi, zăvoarele se auziră și caporalul Robustano apăru cu un sac de iută în mână, însoțit de doi subalterni. Malko intră în panică. Oare ce produs al unei imaginații bolnave îi ofereau? Caporalul îi desfăcu cătușele, îl ridică legându-i mâinile la spate cu o sfoară solidă.

— Ce vreți să faceți? Unde mă duceți?

Drept răspuns, Robustano îi puse sacul peste cap și trase șiretul care se strânse în jurul gâtului. Agentul, orbit, începu să se zbată cu furie și să urle. Sfoara îi sugruma laringele și carotida. Apoi primi o lovitură puternică în piept.

— Ține-ți gura, se răsti caporalul.

Îl traseră până la ușă. Malko încercă să reziste cu disperare, dar primi noi lovituri de picior în stomac și în spate, care-i smulseră noi urlete de durere. Căzu în genunchi, pe ciment. Îl cuprinse o stare de vomă. Un nou șir de lovituri în cap îl amețiră total. Cu bestialitate, soldații îi strânseră și mai mult șiretul în jurul gâtului. Malko se sufocă, își perdu cunoștința, fiind aproape sigur ca va fi lichidat.

* * *

Își reveni din leșin puțin mai târziu, afară, după zgomotele pe care le auzea. Era ținut de brațe, iar căldura arzătoare care trecea prin sacul de pânză avu efectul unui nou supliciu. Cineva trăgea de șiret, pentru a-l împiedica să strige. Simți că este urcat într-un vehicul ce demară imediat. După zgomotul motorului și suspensie, trebuia să fie un jeep. Apoi, tot după

zgomot, înțelese că ieșiseră de pe câmp și rulau pe o șosea de mare circulație. Se gândi că ar putea să sară din mașină, dar cu sacul pe cap, mâinile și picioarele legate, era de-a dreptul o sinucidere. Avea nouăzeci și nouă la sută șanse să fie strivit. Pe de altă parte, cu cât se îndepărtau mai mult de Manila, cu atât creșteau șansele de a fi lichidat. Sadicii torționari nu prea erau generoși cu victimile lor.

Încetul cu încetul, circulația devenea mai puțin intensă. Mergeau de o oră, apoi dintr-odată jeep-ul începu să salte îngrozitor. Îi dezelgaseră șiretul care-l sugruma și-i traseră sacul de pe cap. Lumina strălucitoare îl orbi. Distinse totuși o potecă ce șerpuia în mijlocul junglei dese. Caporalul Robustano conducea. Malko mergea alături de el. Cei doi soldați erau în spate și țineau la piept niște arme mai mari decât ei. Torționarul întoarse capul spre agent, pipăindu-și teaca pistolului Colt 45.

— Ți-am spus să fii înțelegător. Acum profită de plimbarea asta, pentru că este ultima!

Malko simți un nod în gât. În profesia lui trebuia să țină cont de faptul că moartea se putea ivi pe neașteptate. Adesea, în maniera cea mai stupidă. Ca în acest moment. Urma să fie ucis în locul altuia...

Încercă să-și golească mintea, să nu se mai gândească. Dar, la ce bun? În astfel de momente, tot ce-i mai rămânea era puțină demnitate...

* * *

Ștergătoarele de ploaie ale jeep-ului măturau pe parbriz de la stânga la dreapta, ușor desincronizate. Începuse să plouă cu o forță neașteptată și apa inundă în câteva clipe orezăriile și pădurea. Merseseră mai mult de o oră și toți erau uzi. În ciuda căldurii excesive, atmosfera părea deprimantă. Totul semăna cu o saună imensă. Malko se străduia să observe relieful. Câțiva arbori, între care unii uscați, se zăreau ici și colo, în

mijlocul orezăriilor abandonate și inundate, înălțându-se ca niște crocodili uriași în perdeaua de noroi.

Câteva colibe din nipa[1] răsăreau din loc în loc, cu cete de copii care se jucau prin ploaie. Se zărea o aglomerare de case: niște magherniță unde se vindeau biscuiți și băuturi. Puțin mai încolo, la ieșirea din sat, văzu o clădire lungă, cu ferestre rare, zăbrelite. Un gard de sârmă ghimpată ce o înconjura și post de pază cu doi soldați în fața intrării completau imaginea închisorii.

Mașina intră în incinta clădirii și opri direct în spatele ei, lângă o movilă de pământ, unde doi oameni tocmai săpau o groapă. Malko recunoscu cu groaza în suflet forma unui mormânt. De jur-mprejur se distingeau alte morminte. Era un cimitir. Caporalul Robustano sări din jeep și-l forță să coboare.

— Suntem în centrul nostru de interogatorii private, unul dintre cele numite „safe-houses". Să știi că este o mare cinste care ți se face...

Malko nu răspunse. Filipinezul îi dădu o lovitură cu cotul, arătându-i pe cei care-i săpau groapa.

— Al văzut? Mă întreb cum de au ghicit cei doi că în seara asta va avea loc o tentativă de evadare... care nu va reuși... Probabil au vorbit cu vrăjitorii...

Ochii mici și negri ai caporalului scânteiau de răutate. Mai mulți soldați se strânseră în jurul lui Malko, examinându-l curioși. Deodată, Robustano îl lovi peste picioare, făcându-l să-și piardă echilibrul. Imediat, soldații se năpustiră asupra victimei și o târâră spre un streang ascuns după un zid. Cu ajutorul unei sfori petrecute peste ghezenle legate, îl ridicară de picioare, până când capul îi ajunse cam la cincizeci de centimentri de sol. Amețit, Malko simți sângele năvălindu-i în cap și provocându-i un țiuit teribil în urechi. Vag, îl zări pe caporalul care încerca să îngenuncheze lângă el, cu un cuțit mic în mână. În acea secundă, agentul se gândi că urma să-i taie beregata. Dar omul se mulțumi să-i mângâie tâmplele, tăindu-le ușor cu lama extrem de ascuțită. Malko simți o arsură ușoară și

1. *Bambus*

apoi sângele cald începu să-i curgă prin păr, în timp ce presiunea din artere se micșoră. Filipinezul îl „însemnase" doar, în scopul de a prelungi noul chin, fără ca victima să aibă vreo congestie cerebrală.

— Ți-a revenit memoria?

Pentru că arestatul nu vorbea, îl lovi violent în ureche. Apoi, la ordinul caporalului, sodații începură să se folosească de trupul arestatului ca de un sac de box. Acesta leșină din nou sub ploaia de pumni și a presiunii din artere, în ciuda sângelui care curgea. Din nou, pentru Malko se lăsă o noapte binefăcătoare.

* * *

Un obiect dur îi pocni incisivii, smulgându-i un urlet de durere. Deschise ochii. Își simțea capul de o sută de tone. Recunoscu silueta masivă a caporalului. Acesta încerca să-i îndese în gură țeava pistolului Colt 45.

— Jocul s-a terminat! îi aruncă filipinezul. Ți-au săpat deja groapa. Dacă nu vorbești, nu ne mai folosești la nimic.

Agentul nu putea articula nici un cuvânt. Maxilarele-i erau zdrobite, așa că țeava pistolului putea trece până-n fundul gurii. Caporalul trase cocoșul. Malko închise ochii. Ca prin ceață, zări câteva imagini vagi, dezordonate, din propria-i viață. Urma să moară și era uluit că nu mai simțea frica, dezgustul, nimic... Nici măcar durerea...

Capitolul IV

În ciuda imagini deformate din cauza sângelui care-i invadase creierul, Malko observă degetul caporalului crispându-se pe trăgaciul pistolului. O fracțiune de secundă mai târziu închise ochii, dar în locul împușcăturii se auzi un zgomot sec, urmat de un hohot de râs. Încântat de gluma bună, Robustano zise printre sughițurile de râs:

— Credeai c-o să te omor! Așteaptă, nu s-a terminat încă!

Țiuitul din urechi devenea din ce în ce mai puternic. Sângele-i curgea pe tâmple și avea senzația unei violente comprimări a creierului. Îl auzi pe caporal dând un ordin soldatului care tăie sfoara de care era agățat. Căzu cu toată greutatea la pământ și din nou, sub șocul loviturii, intră în starea de inconștiență. Abia dacă sesiza că este târât înspre clădire.

Își reveni puțin, dar rămase nemișcat pentru a nu fi torturat imediat. Era un moment de odihnă nesperat. După aceea, chinurile vor reîncepe până la sfârșitul sfârșitului...

Puțin mai târziu, ecoul unei conversații în dialect, foarte aproape de el, îl făcu să deschidă ochii. La lumina unui proiector îndreptat spre sârma ghimpată, zări doi bărbați care vorbeau în șoaptă: Robustano și un soldat. Subalternul îi înmână caporalului o hârtie pe care acesta o băgă în buzunar, dând aprobator din cap. Cei doi își strânseră mâinile și caporalul se îndreptă spre Malko.

Agentul închise ochii, prefăcându-se leșinat. Îl simți pe filipinez că-l ia de umeri și-l întoarce pe burtă. Deveni rigid, așteptându-se la o nouă tactică de agresare.

Apoi, brusc, mâinile îi căzură pe lângă corp: Robustano îi tăiase legăturile. Procedă la fel și la glezne, apoi îl sprijini efectiv

pe Malko, pentru a se putea ridica. Susținându-l de un braț, caporalul îl ajută să înainteze spre celălalt militar.

— *Mr. Vogel, you are very, very lucky...*[1]

Un alt braț îl înlocui pe cel al torționarului. O altă voce îl întrebă pe Malko în engleză dacă putea să meargă. Acesta răspunse cu un mormăit și se târî cu greu, înnăbușindu-și la fiecare pas strigătele de durere. Stofa pantalonului peste pielea zdrobită și inflamată îi cauza o durere insuportabilă. Nu-și credea ochilor că înfiorătorul calvar luase sfârșit. I se părea că noul sosit îl tratează cu mai multă atenție decât Robustano.

Deodată, văzu postul de pază. De partea cealaltă, pe șosea, se vedeau o mașină stil Range-Rover și un bărbat care fuma. Lui Malko i se păru că omul avea tenul prea alb pentru un filipinez, dar vederea nu îi era clară. Îi mai trebuiră câțiva metri în plus ca să fie sigur că nu se înșeală. Era un bărbat alb!

Inima începu să-i bată cu putere, vru să strige, dar nu reuși să scoată decât un sunet nearticulat. Depăși postul de pază susținut de un militar. Bărbatul care-l aștepta la mașină se repezi spre ei. Îl auzi pe militar spunându-i:

— *Here is your friend!*

Cei doi bărbați îl ajutară, punându-l în mașină. Fără ei, ar fi căzut. Malko auzi o voce incontestabil americană, exclamând:

— *My God, that's scary!*[2]

Era un tânăr de vreo treizece de ani, foarte blond, aproape albinos, cu chipul de copil. Îl ajută pe agent să se instaleze pe unul din locurile confortabile din față și urcă alături de el, în timp ce militarul se așeză pe bancheta din spate. Malko se sprijini de ușa mașinii; capul i se învârtea, era sleit de puteri și abdomenul îl durea îngrozitor. Simplele vibrații ale motorului transmise caroseriei îi smulgeau gemete de durere.

Vehiculul demară în direcția Manila. Malko se așeză mai bine pe banchetă, închise ochii, visând la un singur lucru: să doarmă. Curentul proaspăt al instalației de aer condiționat îi părea lucrul cel mai minunat din lume. Parcă prin vis, auzi o voce îngrijorată întrebându-l:

---

1. Domnule Vogel, sunteți foarte, foarte norocos...

2. Doamne, este înspăimântător!

— You O.K.?

Răspunse cu un geamăt. Nu avea puterea de a vorbi și nu reușea încă să creadă că scăpase de interogatoriu.

* * *

Când deschise ochii, zări în lumina farurilor masa întunecată a junglei. Liniștea domnea în mașină, tulburată doar de scârțâitul pneurilor și de vibrațiile motorului. Americanul, la volan, conducea cât putea de repede, ținând seama de starea șoselei și aruncând fără încetare priviri neliniștite către pasagerul din dreapta. În spate, filipinezul se ținea agățat să nu fie balansat dintr-un-capăt în altul al mașinii.

Malko căzu într-o stare de toropeală profundă fără să-și mai dea seama de asta. Când deschise ochii, văzu lumini: ajunseseră în oraș. Cu greutate, recunoscu Roxas Bulevard și luminile portului. Puțin după aceea, Roverul se opri. Filipinezul coborî și se pierdu în întuneric.

Malko se așeză mai comod și se examină în oglinda retrovizoare. Imaginea din oglindă îl sperie. Avea urme de sânge pe toată fața, hematoame, barba îi crescuse dar mai ales ochii erau înfundați în orbite. Privirea aurie altădată părea diluată. Gâtul îl durea și respira greu. Se simțea foarte slăbit și o foame intensă începu să-l chinuie.

— Cum mai e? întrebă americanul. Sosim imediat.

— E-n regulă...

— O să trecem mai întâi pe la ambasadă și după aceea vă conducem la spital. Eu sunt Stanley Reisner și lucrez cu Bill Carter.

— Nu vreau să merg la spital, spuse Malko înainte de a închide din nou ochii.

* * *

Poarta ambasadei americane se deschise și mașina trecu pe lângă peluză, unde se afla stâlpul semnalizator și opri în fața

clădirii albe cu jaluzele verzi, poziționată într-un loc izolat din Roxas Bulevard. Intrând în holul clădirii, zări mobila de culoare deschisă, auzi voci șoptite în spatele său și regăsi prospețimea aerului condiționat. Fu împins ușor în lift și ajunse, în sfârșit, față-n față cu Bill Carter.

— Malko!!! Ce v-au făcut?

Carter era îmbrăcat foarte elegant, cu o cămașă galbenă și pantaloni albi. Ochii lui păreau și mai albaștri ca de obicei. Îi spuse lui Stanley Reisner:

— *Call a doctor, immediately!* [1]

Apoi, luându-l pe Malko de umeri, îl duse până la biroul său, mormăind injurii la adresa celor care-l torturaseră în așa hal. Încercă să-i dea de băut un pahar cu apă, dar agentul începu să tușească oribil. Din nou căzu în starea de somnolență în care se refugia de câte ori se simțea foarte slăbit. Când își reveni, văzu un bărbat în vârstă cu un stetoscop în mână, aplecat asupra lui, examinându-l. Îi lua tensiunea, îi palpă toate rănile. Malko urlă când medicul îi atinse testiculele umflate. Ca prin vis, auzi vocea doctorului murmurând:

— *My God! They broke his balls!* [2]

Malko intră în panică. Tresări. Simți aerul unei seringi în braț. I se dău să bea din nou. Apă Vichy. Reuși să deschidă ochii. Trecuseră câteva minute bune. O singură persoană se găsea în acest moment lângă el: Bill Carter. Avea un aer încurcat și nu-i lăsa lui Malko timp să vorbească:

— Îmi pare foarte rău. Nespus de rău. Nu am prevăzut asta... Este... este... Ar fi putut să vă omoare... Așteptăm o ambulanță să vă ducă la spital.

— Nu vreau nici un spital... Duceți-mă la Manila Hotel și îngrijiți-mă acolo. Dacă nu, iau primul avion.

— Dar vă trebuie niște analize, radiografii. Ticăloșii ăștia v-au luat drept un tanc! Aveți hematoame peste tot.

— Asta-i numai pe dinafară. Duceți-mă la Manila Hotel.

---

1. Cheamă un doctor, imediat!

2. Doamne, l-au zdrobit!

— *You're fucking crazy!* [1]

Totuşi, îl chemă pe Stanley din camera de alături. Amândoi îl îmbrăcară, îl spălară şi-l duseră la hotel. Gardienii de la Manila Hotel se priviră înfricoşaţi văzându-l în ce stare se află. Stanley Reisner le spuse că avusese un accident de maşină şi lucrurile se liniştiră. Malko nu dorea decât să doarmă. Odată întins în pat, adormi pe loc, auzindu-l vag pe Bill promiţând:

— Voi trimite pe cineva să se ocupe de dumneavoastră. Aveţi răbdare...

* * *

O senzaţie puternică de foame îl trezi. Îi fu greu să-şi dea seama unde era. Apoi recunoscu panourile din bambus din apartament şi patul mare cu baldachin. Fiecare muşchi îl durea. Întinse mâna spre telefon şi se lovi de veioză.

În clipa următoare, văzu o tânără orientală măruntă şi subţire, cu un chip delicat şi un breton de copil ce contrasta cu o gură frumoasă şi senzuală. Avea o privire plină de gingăşie, subliniată parcă şi de rochia albă aproape transparentă. Studiind-o mai bine, realiză că avea în acelaşi timp alura unei fetiţe, dar şi partea sofisticată a unei femei, cu nişte unghii roşii interminabile şi un machiaj ce îi prelungea ochii negri. Tânăra îi zâmbi dulce:

— În sfârşit, v-aţi trezit! Aţi dormit şaptesprezece ore. Vă simţiţi mai bine?

— Da, mai bine... Cine sunteţi?

— Mă numesc Nelia Reyes. Sunt logodnica lui Bill Carter. M-a rugat să am grijă de dumneavoastră. Un vraci din Baguio mi-a dat nişte alifii pentru a vă uşura suferinţa. V-au bătut cumplit...

Totuşi, nu părea peste măsură de şocată... Malko îşi dădu seama că este gol. Nu-şi mai amintea când se dezbrăcase... Nelia Reyes îi preciză cu blândeţe:

---

1. Sunteţi nebun de legat!

— V-am îngrijit cum am putut, pentru că sunteți prea greu să vă pot duce singură la baie. Așa că am uns cu alifie toate rănile de pe corp.

Cu siguranță, Asia avea și surprize plăcute...

— Sunteți infirmieră?

— Nu, nu. Sunt studentă la Arte și Manechine. Dar știu să îngrijesc și bolnavii. Îmi place... Acum ar trebui să mâncați. Să prindeți putere...

Malko luă telefonul. Acest gest simplu îi declanșă o durere puternică în zona abdomenului. Chemă room-service și comandă friptură și fructe.

— Puteți să-mi aduceți un prosop?

Nelia îi aduse unul și, înfășurându-se în el, Malko se târî până la baie. Chipul nu i se vindecase. Cele două tăieturi de la tâmplă semănau cu desenele rituale din Africa. După ce-și studie tot corpul, făcu baie, își rase barba și, îmbrăcat într-un halat, intră în living.

Pe patul lui se aflau două lucruri: un platou cu mâncare și Bill Carter, dichisit la patru ace. Infirmiera dispăruse. Americanul scoase un strigăt de bucuire:

— Ah, în sfârșit! Arătați mai bine. Cum vă simțiți?

— Mulțumesc, sunt O.K.! îi răspunse, în timp ce înfuleca din mâncarea adusă.

— Îmi imaginez ce au putut să vă facă.

Malko, deshidratat, goli o sticlă de Contrex. Cu stomacul plin, prinse parcă ceva putere.

— Felicitări pentru planul dumneavoastră minunat, îl ironiză pe Bill. Filipinezii nu par așa limitați cum îi credeți. Ce s-a întâmplat de când ne-am despărțit la aeroport?

— Nu știu nimic, mărturisi americanul. După ce ați dispărut de la hotel, la început nu mi-am făcut griji. După douăzeci și patru de ore, am aflat ce i s-a întâmplat lui Octavo Limay și că cei de la Constabulary arestaseră un străin. Am contactat pe cineva cunoscut de acolo și mi-au spus că nu arestaseră pe nimeni. Atunci, am fost obligat să-l văd pe generalul Aguire, șeful Serviciului Anti-Tero pentru toate unitățile Constabulary și să-i spun că am infiltrat un agent într-o rețea teroristă. El v-a dat

de urmă și a trimis un ofițer din staful său să-l însoțească pe Steiner cu un ordin de eliberare.

— Era și timpul...

Un înger trecu, având chipul caporalului Robustano.

— Sper că nu v-au masacrat total, spuse cu un ton de umilință seful stației C.I.A. De fapt, ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti întreaga aventură, începând cu sosirea la vila din Forbes Park, inclusiv torturile și chinurile prin care trecuse. Bill Carter se simțea teribil de încurcat. Nelia, care își făcuse apariția, puncta la rândul ei momentele cele mai atroce ale povestirii printr-un hohot de râs subțire, asiatic, semnul clasic al situației jenante. Americanul scutură din cap.

— S-au purtat ca niște bestii. Dar aparent, nu știau mai mult ca noi...

— Știu cel puțin cât noi, remarcă agentul. Dacă nu chiar mai mult; între timp au mai aflat câte ceva. În orice caz, toată lumea știe că sunt omul C.I.A..

— Nu este sigur, spuse Bill Carter. Cel care v-a eliberat este la curent, dar nu va vorbi nimic. În ceea ce-i privește pe cei din Constabulary, ei presupun că ați fost eliberat de NISA, Serviciul de Coordonare al Luptei Antiteoriste. Asta ar putea însemna multe lucruri, inclusiv o nouă încarcerare...

Malko se arătă mai degrabă sceptic. Dar nu avea chef să discute.

— Mă rog... Voi încerca să-mi recapăt un chip uman. Vă mulțumesc că m-ați dat în grija unei asistente minunate. S-a ocupat cu multă pricepere de mine.

Nelia Reyes râse puțin jenată. Bill spuse cu căldură:

— Nu aveți de ce...

— Care este statutul meu, față de filipinezi?

— Nu sunt probleme, îl asigură americanul. Mi se vor transmite actele pe numele lui Hans Vogel. Pentru moment, păstrați această identitate. Cred că cel mai bine ar fi să plecați de aici sub identitatea lui Vogel. Nu merită să riscați din nou închisoarea.

— Dar colonelul care m-a arestat, nu ar putea veni să mă ridice de aici?

— Nu, nu, liniștiți-vă. Cu siguranță, vor continua ancheta operațiunii „June Bride", opină Carter. De fapt, s-au blocat. Nu știu mai mult decât noi și asta mă neliniștește, pentru că cei care l-au racolat pe Hans vor încerca să-l înlocuiască, iar de data asta noi nu vom mai afla nimic.

— Filipinezii îl vor intercepta, la fel cum au făcut cu mine.

— Au dat dovadă de nepricepere, omorându-l pe Limay. Omul i-ar fi putut conduce mai departe, în miezul complotului. El nu era decât o verigă.

Potolindu-și foamea, agentul începu să se dezintereseze de soarta președintelui Marcos. Își pipăi rănile de la tâmple, pe cele de la picioare și înghiți o linguriță de miere, pentru a-și liniști durerea din gât. În cincisprezece ani de „servicii speciale", nu fusese niciodată torturat în acest mod. Discret, sub cearșaf, își atinse testiculele încă inflamate.

— Și adevăratul Hans Vogel?

— Tot în închisoare, făcu Bill. Stați liniștit. Nelia va veni să vă vadă mâine dimineață. Cunoaște o mulțime de rețete pentru vindecat...

— Nu aș vrea să o deranjez...

— Dar n-o deranjați deloc. Dacă tot nu vreți să mergeți la spital, trebuie să vă îngrijească cineva. De altfel, nu are nimic de făcut în această perioadă. Așa că odihniți-vă cât mai mult.

Deși dormise șaptesprezece ore, ochii lui Malko se închideau de somn. Abia plecară cei doi musafiri, că ațipi îndată în aerul proaspăt din apartament, legănat de zgomotul din Roxas Bulevard.

* * *

O boare de parfum îi gâdilă nările, înainte de a auzi o voce dulce lângă el:

— Cum ați dormit?

Malko deschise ochii. Nelia era alături de pat, într-o rochie albă, ușoară, care o făcea să semene cu o ifirmieră. În mână ținea o tavă mică, plină cu alifii și tuburi diverse.

— Am venit să vă îngrijesc.

Fără să aștepte vreun răspuns, puse tava de-o parte și trase cearceaful cu un gest energic, descoperindu-i corpul gol. Malko se simți jenat sub privirea inchizitoare a tinerei, dar deja Nelia începuse tratamentul. Îi examină cu atenție cicatricile, hematoamele, îi masă mușchii și îi ordonă:

— Pe burtă. Vreau să vă masez.

Agentul se supuse. Tânăra începu de la ceafă, coborând de-a lungul spinării, lovindu-l ușor cu palmele. Apoi continuă cu picioarele, șoldurile, gleznele, tălpile și călcâiele. Mâinile îi erau suple, dar ferme în același timp. Fata îi masa cu pricepere toate părțile corpului, punând din când în când puțină pomadă pe hematoame, destinzându-l prin ciupituri ușoare ale pielii.

— Întoarceți-vă!

Malko ascultă și se întoarse puțin jenat, dar fata păru că nu observă vreo diferență anatomică între ei și începu să-i ungă vânătăile de pe piept. Cu ochii închiși, agentul savura momentul. Deodată, degetele ei lungi îi atinseră ușor testiculele și el făcu o mișcare de retragere.

— Vă mai doare?

— Da...

— Mișcați-vă spre partea de jos a patului, îi indică tânăra.

Cum Malko nu înțelegea, Nelia făcu înconjurul patului, îl prinse de călcâie, trăgându-l până când picioarele îi rămăseseră atârnate în jos. Luă o alifie de pe tavă, se așeză în genunchi pe mochetă și-și ridică bretonul.

— Nu vă temeți, este un unguent pe care l-am cerut unui prieten din Baguio. O să simțiți o căldură ușoară.

După masajul binefăcător, cei doi se cunoșteau destul pentru ca agentul să nu mai fie șocat atunci când mâna dreaptă a tinerei începu să-i maseze testiculele. Totuși, tresărea din când în când. În pofida mișcării blânde, contactul era încă dureros. Nelia se opri imediat.

— Așteptați!

Se ridică și dispăru în camera alăturată de unde reveni cu un pahar plin cu cuburi de gheață. Luă unul și-l puse peste locul dureros. Malko nu mai simțea mișcarea degetelor.

Cu priceperea unei bunici, când aplecată, când în genunchi, Nelia masa cele două organe fragile cu alifie albicioasă.

Mai întâi, anesteziat cu gheață, nu simți nimic. Închise ochii și se lăsă în voia acestor alinturi speciale. Apoi, încetul cu încetul, își dădu seama că durerea dispăruse, făcând loc unei căldurî foarte plăcute, care-i cuprinse treptat tot corpul. După un timp, începu să perceapă contactul degetelor și al palmelor pe propria piele. Nelia își dădu seama și-l întrebă:

— Vă simțiți bine?

— Da, da... Aveți mâini vrăjite...

Tânăra nu răspunse, continuându-și masajul. Progresiv, senzația lui Malko se modifică. Căldura degajată de alifie pătrunse în interior și urca insidios. Coborî privirea spre stomac în momentul în care sexul devenea din ce în ce mai dur.

— Vedeți! strigă Nelia cu o bucurie copilărească. Sunteți aproape vindecat!

Filipineza îi contemplă sexul în erecție cu multă duioșie. Malko nu mai știa ce să facă. Nelia depășise cu mult rolul de infirmieră atribuit de Bill Carter. Acesta nu prevăzuse probabil și un bonus de îngrijire.

Foarte natural, degetele tinerei încetară masajul și cuprinseră încet sexul, mișcându-l într-o manieră care nu avea nimic medical. Malko era ușor jenat de întorsătură. Dar era foarte greu să reziste degetelor abile și ușoare ca niște fluturi. În același timp, dorința puternică îi invada trupul. Neștiind ce va face Nelia, el încercă să se desprindă dar tânăra îl opri cu o voce blândă:

— Așteptați, sunteți încă bolnav. Lăsați-mă să vă îngrijesc așa cum trebuie.

Fără alte cuvinte, agentul își simți sexul într-o teacă de catifea. Nelia îl înghițise fără să înceteze masajul și foarte încet îi administră o felație sublimă. Îngenunchiată la marginea patului, cu ochii închiși, concentrată precum o penitentă înaintea primei comuniuni, filipineza se opri pentru a-l întreba:

— Vă doare?

— Nu, suspină Malko.

Se aplecă asupra lui, generându-i o nouă senzație, incredibilă. Ceva rece aluneca de-a lungul sexului, alternând cu limba caldă și vibrantă. Își dădu seama peste câteva secunde că tânăra își pusese în gură câteva cuburi de gheață pentru a

da o nouă variantă prestației sale. Rezultatul era fantastic, din cauza contactului rece-cald. Malko nu rezistă prea mult timp, dealtfel ejaculă rapid în gura tinerei, cu un geamăt de plăcere. Nelia înghiți până la ultima picătură și apoi se debarasă de cuburile de gheață, ridicându-se încântată.

— Sunteți cu mult mai bine acum! Priviți-vă sexul, este încă tare...

Tânăra se apropie de el și-l sărută ușor pe obraz. Agentul căută s-o tragă lângă el, dar fata se detașă râzând.

— Nu acum, îi spuse. Va fi nevoie să vă menajați. Mâine o să vă fac un nou masaj.

Ochii ei străluceau.

— Îmi place enorm să fac un bărbat să ejaculeze. Mai ales în modul ăsta. Când vă veți vindeca, o să vă arăt. Adineauri am fost nevoită să fiu foarte atentă.

— Dar gheața pentru ce ați folosit-o?

— O prietenă avea un amant pe care-l încânta senzația asta. Mi-a dat rețeta. Este „ice-bite". Asta mărește durata excitării. Acum o să vă las. Bill mă așteaptă la ambasadă.

Malko o privea aranjându-și ingredientele și-și spuse că data viitoare avea să fie chiar foarte plăcut. Nelia avea, într-adevăr, aerul unei fetițe cuminți, cu bretonul copilăresc pe frunte, un corp fragil și subțire și sâni minusculi. Dar ce tehnică avea! Era o adevărată tehnologie!

* * *

Telefonul sună, smulgându-l dintr-un vis plin de torturi erotice. Se făcea că era atârnat cu capul în jos, legat și Nelia cea dulce îl chinuia. Era a treia zi de recuperare.

Nu ieșise afară din hotel, nici măcar nu coborâse la piscină. Dormea toată ziua, lăsându-se îngrijit de filipineză. Trebuia să-și refacă forțele iar organismul avea nevoie de foarte multă odihnă.

În mod cuiros, telefonul sunase de mai multe ori, dar nimeni nu răspundea la celălalt capăt al firului. Ridică din nou

receptorul, dar urmă aceeași liniște enervantă. Era gata să-l închidă, când o voce de femeie îl întrebă rapid:

— Hans Vogel?

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a răspunde „da". Nu mai era în pielea personajului împrumutat. Urmă o pauză, apoi vocea insistă:

— Sunteți chiar Hans Vogel?

— Da, sigur că da.

— Cineva ar dori să vă întâlnească, spuse vocea. Vă puteți ridica?

— Da, cred că da, dar nu am ieșit încă din hotel. Dar de fapt, cine sunteți dumneavoastră?

Se făcu liniște. Prin minte îi trecu o idee neliniștitoare, surprinzătoare. Vocea reluă conversația, detașând cuvintele pentru a le da mai multă greutate:

— Mergeți la recepție. Acolo veți găsi un mesaj. Faceți tot ce scrie în bilet.

Femeia închise telefonul, fără a-i mai lăsa timp de reacție. Malko rămase pe gânduri. O durere surdă îl încerca la nivelul testiculelor, amintindu-i riscul unei ieșiri, dar se simțea totuși mai bine și curiozitatea îl împingea să dea curs invitației. În afară de cei care-l torturaseră, de Bill Carter și Nelia, nu cunoștea pe nimeni la Manila. Dar mai ales, nimeni nu-l cunoștea pe el.

Deci, cea care îl sunase era legată de operațiunea „June Bride". Dar cum îl găsise la hotel? Știa oare ce i se întâmplase? După ceea ce îl întrebase, părea să fie la curent. Rămânea întrebarea cea mai importantă: oare fusese descoperită identitatea lui falsă?

Încercă să adoarmă din nou, dar gustul aventurii era mai puternic. Cel puțin să nu fi fost torturat degeaba. Se examină în oglinda din baie și constată că-și recăpătase figura umană, lăsând de-o parte cele două răni de la tâmple pe cale de vindecare. Mai avea pe ici pe colo două hematoame, bronhiile îl mai usturau, dar se putea ține pe picioare. Grija filipinezei îi dovedise că nimic ireparabil nu atinsese părțile lui vitale.

Îmbrăcă o cămașă subțire de voal și un pantalon de in. Căldura îl învălui chiar din culoar, de îndată ce ieși din

apartament. Un gardian în uniformă veghea lângă ascensor. Ușor, coborî în hol. La recepție, găsi un plic pe numele său. Îl deschise, cu sufletul la gură. Erau câteva rânduri scrise la mașină:

„Luați un taxi până la Hilton. Coborâți la subsol și ieșiți prin garaj. Luați un alt taxi până la hotel Silahis. Urcați până la discoteca Stargazer. Acolo veți fi așteptat."

Luă biletul și se îndreptă spre ieșire. Afară găsi obișnuita atmosferă de „spălătorie". În câteva secunde, cămașa i se lipi de piele. Hilton era un bloc vechi, aproape de parcul Rizal, unde zeci de oameni dormeau sub cerul liber.

Malko urmă instrucțiunile din scrisoare, traversă holul care mirosea a mucegai, coborî spre galeria cu magazine și garaj. Ieșirea din garaj dădea în strada opusă celei de la intrarea principală și se numea Taft Avenue. Găsi rapid un taxi și indică direcția Silaris. Hotelul se găsea în Roxas Bulevard, la marginea radei portuare. Era destul de modern, avea treizeci de etaje, un ascensor exterior pe fațadă, proiectat identic cu blocul Farimont din San Francisco. Asemănarea se oprea aici, cel puțin în ceea ce privește panorama.

Cargourile ancorate în radă erau luminate, dând un farmec anume nopții din Manila. Câțiva localnici urcară împreună cu Malko la discoteca Stargazer care se afla la al douăzeci și unulea etaj al hotelului. Bărbați erau galbeni și unsuroși, cu părul gras și obrazul flasc, iar fetele, toate după același tipar, aveau figuri de păpușă și priviri provocatoare. De îndată ce un bărbat le privea, ele îi adresau priviri încurajatoare ca și cum ar fi căutat numai aventuri. În spatele său auzi râsete subțiri, stridente fără să știe de ce anume se amuzau.

Cabina de sticlă a liftului urcă lent de-a lungul peretelui. Ușile se deschiseră spre o mulțime gălăgioasă. O orchestră locală se producea pe o mică estradă, în fundul unei săli, în fața ringului de dans, plin ca un metrou la orele de vârf.

De jur-împrejur, cuplurile flirtau și discutau pe niște fotolii adânci. Alții stăteau în picioare pe lângă pereții de sticlă ai sălii. Malko privi această lume, încremenit. Dumnezeule, cum ar fi putut cineva să-l găsească aici?

Câteva tinere îl atinseră râzând, altele începură să danseze pe ring, lângă el, cu ochiade provocatoare. Bărbații dansau, în timp ce femeile aveau o grație naturală și dezinvoltă. Făcu turul ringului de dans, apoi reveni la loc. În picioare, în fața unui perete de sticlă al discotecii, Malko se uita spre rada portului, când auzi în spatele său o voce:

— Mr. Vogel?

Capitolul V

Malko se întoarse brusc și se confruntă cu privirea pătrunzătoare a unor ochi negri. O femeie relativ tânără, cu pomeții accentuați, ochi migdalați și foarte machiați, gura mare și cărnoasă, împinsă puțin de dinții puternici și mari, compensau părul prea aspru, strâns într-un coc. În ciuda căldurii, purta un taior din șantung grej, bluză de mătase și ciorapi. Unghiile lăcuite, inelele, cerceii, port-țigaretul lung, întreaga ținută îi dădea un aer sofisticat, puțin nepotrivit cu discoteca Stargazer.

Îl privi lung, întârziind asupra celor două cicatrici de la tâmple, apoi spuse:

— Să nu rămânem aici. Haideți să dansăm. Nu trebuie să fim remarcați.

Malko o urmă pe ringul de dans pentru un show-rock. Era mult mai mică decât el și ea își înălță obrazul pentru a-l privi în ochi. Agentul observă că femeia tremura din tot corpul.

— Nu ați fost urmărit? Se afla cineva în camera dumneavoastră când am vorbit la telefon? îl întrebă, cu gura lipită de urechea lui.

— Nu, nu cred că am fost filat. Am luat toate precauțiunile pe care mi le-ați cerut. Cine sunteți?

— Eu v-am adus la Manila...

— Ah! Ați fost destul de imprudentă...

Cea mai bună apărare era atacul. Își stăpânea cu greu bătăile inimii. Reușise, în ciuda întâmplării nefericite, să intre în legătură cu misterioșii comanditari ai acțiunii „June Bride". Această femeie ar fi putut să-i pună multe întrebări la care era

incapabil să răspundă. Ea îl privi cu un aer inchizitor și suspicios.

— V-au interogat mult timp?

Pe acest teren, Malko se simțea puternic.

— Doriți să vă povestesc? o ironiză. Despre „water cure", loviturile în părțile sexuale și...

— Nu, nu, zise ea cu o voce mai dulce, cunosc toate metodele. Și eu am fost arestată. Dar nu înțeleg cum de v-au dat drumul atât de repede.

— Nu știu. Le-a fost teamă să nu mor. Sau poate, vor să-mi întindă o cursă.

— Ce v-au spus?

— Nimic. M-au dus în oraș. Mi-au reținut pașaportul. Mi-au spus să merg la hotel și că nu am dreptul să părăsesc Manila. Ancheta continuă.

— Ați fost la ambasada Germaniei?

— Nu, am telefonat. Dacă nu aș fi făcut-o, ar fi fost și mai suspicioși. Am spus că am fost „interogat" în mod sălbatic și că doresc să mi se înapoieze documentele.

— Da. Într-adevăr, aveți dreptate, vă vor întinde o cursă.

Muzica devenea din ce în ce mai asurzitoare.

— Nu le-am spus nimic. M-am agățat de „acoperirea" mea.

— Desigur. Dacă nu știam cine sunteți nu v-aș fi contactat niciodată. Dar chiar și așa este periculos. Cu siguranță, vă supraveghează. Vor să afle totul.

— Într-adevăr, ați riscat mult...

— Nu avem de ales.

— Cum m-ați găsit la hotel?

— Știam că trebuia să coborâți. Am aflat că v-au dat drumul, dar nu știam alte amănunte. Am verificat de mai multe ori, asta-i tot.

— Și dacă nu mi-ar fi dat drumul?

— Nu știu ce am fi făcut, răspunse femeia.

Malko simți că devenise mai încrezătoare. Se hotărî să treacă la atac.

— Dar dumneavoastră cum m-ați recunoscut aici? Cine îmi spune că nu sunteți „infiltrată"?

Tânăra surâse trist.

— Aveți dreptate... Ar trebuie să ne temem de tot. Bărbatul care a venit în celula dumneavoastră v-a descris. Iar el este prietenul nostru. Îl cheamă Deogracias. Cred că în seara asta nu riscăm nimic. Chiar dacă autoritățile bănuiesc ceva, vor neapărat să mușc din momeală. Așa că va trebui să fim mai rapizi ca ei. Și asta în curând.

— Și dacă nu, ce se întâmplă?

Malko o privi drept în ochii negri, plini de viață.

— Dacă nu, spuse ea, veți ajunge din nou în temniță, la o „cură de apă", iar eu voi fi violată cu electrozi sau cu lemne de bambus ascuțite. Am fost arestată de două ori și am petrecut șase săptămâni la Camp Crane. Într-o zi ne vom răzbuna. Vom avea multe capete de retezat.

Vocea îi deveni glacială. Cumplita profesiune de credință contrasta în mod curios cu ambianța discotecii. Orchestra se opri și tânăra îl trase brusc:

— Se mergem, nu e bine să exagerăm...

— De ce mi-ați dat întâlnire aici?

— Era ușor de găsit. În discotecă ne pierdem în mulțime și o femeie singură poate veni fără să atragă atenția. Soțului meu îi plăcea mult locul.

Întoarse capul spre el și spuse încet:

— A murit în lupta de rezistență din Nord, cu New People Army. Veniți...

Femeia se îndreptă spre ascensorul din care ieșea un grup de bărbați. În momentul în care Malko o ajunse, un alt grup intră alături de ei în lift, compus dintr-un bărbat foarte tânăr în jeans, o fată blondă cu ochii verzi și trei filipinezi bine hrăniți, masivi, cu priviri în continuă mișcare.

Însoțitoarea lui Malko deveni mai rigidă și nu-l scăpă din ochi pe tânărul filipinez grăsuț și cu părul creț. Acesta se freca cu nerușinare de prietena lui,care se sprijinea de peretele de sticlă. Cele trei gorile se întoarseră pudic cu spatele și coborâră

primele, îndepărtând cu brutalitate pe cei care doreau să intre în lift. Malko zări sub cămășile lor înflorate niște „umflături" revelatoare. Tânărul grăsuț urcă într-un Mercedes 200 parcat în fața porții și plecă. Cei trei „îngeri păzitori" săriră într-o Toyota, care demară ultima. O mașină a poliției cu un far pe capotă se ivi din parking, pornind după celelalte, urmată de o altă mașină americană neagră, mare, cu doi bărbați la bord și o sirenă invizibilă, declanșată pentru a degaja ciruclația. Malko se uita intrigat la micul convoi. Tânăra se apropie de el și, cu o voce sugrumată de emoție, îi spuse:

— Ați văzut? Este fiul lui Marcos!

Agentul o urmă până la parking, unde femeia deschise portiera unei mașini Datsum, vopsită în culoare închisă. Interiorul era atât de mic, încât cei doi se atingeau. Femeia porni spre Roxas Bulevard în direcția nord și întoarse de-a lungul parcului Rizal, luând-o apoi spre centrul orașului.

— Ce s-a întâmplat? De ce am fost arestat?

Femeia frână în timp ce conducea mașina. Își scoase țigara din gură și-i spuse:

— Octavo era imprudent. Vorbea prea mult. L-au pus sub ascultare și au aflat că se punea ceva la cale. Când au apărut, Octavo a vrut să fugă și imbecilii au tras. După aceea au înscenat totul pentru a vă impresiona. Din fericire, l-au omorât.

— De ce?

— Dacă l-ar fi torturat, ar fi spus totul. Trist epitaf...

Trecură un pod metalic peste Pasig, râul care taie Manila în două, de la est la vest.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Într-un loc sigur, veni replica. Pentru a discuta. Cel mai rău este că riscați să vă expulzeze și va fi mai greu să vă aducem din nou. Dar am prevăzut și asta.

— Cum?

— Sunt pe cale să vă caut o ascunzătoare în afara orașului, pentru a aștepta momentul acțiunii...

Urcară pe Quezon Bulevard, unde trona o placă imensă publicitară: Pepsi Cola. Erau în apropierea unei fabrici de

îmbuteliere. Imediat, femeia întoarse într-o stradă strâmtă și întunecată, mărginită de ziduri înalte. Strivi țigara în scrumieră și bombăni:

— L-ați văzut pe ticălosul ăla mic, adineauri? Câtă aroganță! La douăzeci și unu de ani este vice-guvernator. La fel de ambițios ca și maică-sa, „prima doamnă". Aia, cel puțin, este și mai rea. Toate marile hoteluri îi aparțin și-a comandat robinete de aur în toate apartamentele personale. Este guvernator al Mării Manila, ministrul mediului iar președintele a fost obligat să promită în mod public că nu o va numi prim-ministru, atât de avidă de putere este.

— Face politică?

— Bineînțeles, se spune că vrea să-i succeadă soțului. Are o ambiție nemăsurată și o lăcomie nemărginită pentru bani. Tot timpul poartă la ea genți pline cu bani, dar niciodată nu plătește nimic. Se spune că a naționalizat Philippine Airline, pentru că au pus-o să plătească un bilet. În timp ce o femeie obișnuită câștigă o sută cincizeci de pesos pe lună..

Tânăra frână bursc, apoi intră pe o poartă mare, deschisă, în ciuda orei târzii. Malko zări la lumina farurilor un parc imens.

— Unde suntem?

— Într-o mânăstire. Acolo, în fundul parcului, este clădirea măicuțelor, care nu ies niciodată. Mai există și clădiri administrative și o școală. Mi se dă o cămăruță atunci când am nevoie, iar poliția lui Marcos nu îndrăznește să vină aici. Suntem sub protecția părintelui Sin, adăugă ea. Este episcop de Manila, o persoană foarte influentă.

„Curios nume pentru un episcop" își spuse Malko".

Traversară o peluză pustie, apoi un imobil gol, unde urcară în ascensor. Femeia scoase o cheie din geantă și deschise ușa unui birou mic, dar bine echipat. Pereții erau acoperiți cu afișe care denunțau ororile represiunilor lui Marcos; peste tot se zăreau hărți și fișiere. Pentru prima oară de la întânirea lor, agentul observă cum ghidul lui începea să se destindă.

Tânăra aprinse o veioză mare, de birou, își puse o țigară în port-țigaret, își întinse picioarele sub birou și îl fixă într-un mod foarte intens.

— Cum ați auzit vorbindu-se despre mine?

Malko se aștepta la acest contra-interogatoriu și rămase impasibil. Apoi zâmbi.

— Ar trebui mai întâi să vă întreb eu pe dumneavostră cum am fost caracterizat...

— Cred că știți. Presupun. Locuiți la Hamburg, nu-i așa?

— Da.

— Acolo v-au contactat, nu?

Ochii lui Malko o priviră cu o expresie mai mult decât glacială.

— Ei bine, nu am obiceiul să răspund la genul ăsta de întrebări. Pentru a nu mă mai interoga, pot să vă spun că am fost recrutat de „Maxime", la Bruxelles. Vă ajunge?

— Nu vă supărați. Lucrăm în condiții grele. Mulți camarazi au fost arestați, torturați și apoi asasinați. Oamenii lui Marcos sunt cumpărați...

Agentul își dădu seama că numele de Maxime era un fel de „cheie" a operațiunii. Tânăra părea acum total destinsă. În plus, avea un avantaj: ea nu-l cunoștea fizic pe Hans Vogel, decât din descrierea prizonierului de la Camp Crane. Încetul cu încetul, Malko intra tot mai adânc în operațiune, dar mai existau atâtea lucruri de lămurit.

— Nici măcar nu știu cum vă numiți, spuse el.

— Numele de cod este Magda. Îl cunoașteți.

Imediat simți pericolul. Dacă l-ar fi întrebat ea mai întâi, ce ar fi răspuns oare?

— Și celălalt?

— Sheilah Calampang. Mai sunteți de acord cu îndeplinirea contractului?

— De ce nu? Dacă este posibil? Și apoi, au fost angajate deja cheltuieli importante.

Sheilah șterse acest motiv cu un gest monden, trăgând din țigară.

— Veţi primi douăzeci şi cinci de mii de dolari, aşa cum am prevăzut. Restul de bani, după.

O nouă alertă. Simţea că joacă, într-adevăr, pe un teren minat.

— Nu mai am bani, spuse el. Nemernicii ăştia mi-au luat totul. Mi-au dat înapoi numai două sute de dolari şi ceasul Seiko!

— Veţi primi rapid o sumă importantă, dar acolo unde vă veţi petrece sejurul nu veţi avea nevoie de nimic...

— Nu există riscul de a fi alertată poliţia filipineză din cauza dispariţiei de la hotel? Asta ar face operaţiunea imposibilă.

— Da, dar să rămâneţi la hotel este şi mai periculos. Pot să vă aresteze din nou, pe neaşteptate. Nu, cel mai bine este să plecaţi de-acolo.

Malko se aştepta ca ea să-i vorbească şi despre Nelia, pentru că totul dovedea că fusese supravegheat, dar nu-i puse nici o întrebare. Aparent, complicii lui nu aveau de ce să rişte în interiorul hotelului. În plus, în ciuda felului hotărât pe care-l aborda, Sheilah era departe de profesionalismul teroriştilor europeni. Operaţiunea avea ceva romantic şi improvizat. Magda îl întrebă brusc:

— Ştiţi ce aveţi de făcut?

— Aproximativ. Ştiu sigur că nu va fi foarte uşor. În palatul său de la Malacanang este imposibil să ataci. Iese foarte rar, merge la Boguio cu iahtul la reuniuni politice, se deplasează fie în elicopter, fie cu un convoi de şase limuzine identice cu geamuri negre. Este însoţit de maşinile poliţiei înainte şi în spate şi nu se ştie niciodată dinainte orarul.

Malko îşi sprijini spatele dureros de spătarul canapelei. Sheilah profită pentru a-şi aprinde altă ţigară.

— Totuşi, care este cheia? întrebă el. Nu sunt Superman...

— Ştim unde se va afla Ferdinand Marcos la un moment dat şi la o anumită oră. După aceea, este numai o chestiune tehnică. Sunteţi capabil să ţintiţi capul unei persoane de la aproximativ o sută cincizeci de metri?

— Cu ce armă?

— Probabil cu o „Armalite" sau un „M 16" cu lunetă.

— Mă voi antrena cel puțin o dată cu arma respectivă, să am un lot de cartușe omogen și o vizibilitate bună. Și să nu fiu deranjat.

— Veți avea toate astea.

Se făcu liniște. Agentul avea o senzație ciudată în fața femeii fanatice și plină de farmec în același timp. Biroul mic și călduț precum și proiectul nebunesc de a-l ucide pe președintele Marcos, toate i se păreau ireale. Și totuși, ceea ce i se întâmplase până în acel moment, nu fusese o fantasmă.

— Aș vrea să vă pun o întrebare, spuse el. Știu că asta nu mă privește, dar...

Magda, vizibil nervoasă, trase un fum din țigară. „Este exaltată și periculoasă, gândi Malko." Fusta din șantung se ridicase puțin și i se vedea pulpa cărnoasă și o jartea de la ciorap. Gleznele îi erau fine, iar picioarelor bine desenate. Malko se întreba din nou dacă nu cumva era și asta o cursă. Era suficient să fi omis vreun semnal de recunoaștere, ca Sheilah să intre la bănuieli.

— Cred că există destui oameni care știu și pot să se folosească de o carabină cu lunetă. Chiar și pentru a zecea parte din cât îmi oferiți mie. De ce atâtea complicații?

Surâsul crud apăru din nou pe fața tinerei, deformându-i gura cărnoasă și moale.

— Toate încercările precedente contra lui Marcos au eșuat din același motiv: calitatea participanților. Niște amatori. Ne trebuia un profesionist ca dumneavoastră, camarad Vogel. În plus, în cazul în care se va afla cine a acționat, nu dorim ca execuția președintelui să fie legată de politica internă. Înțelegeți?

— Da. Încă ceva: ce sperați prin executarea lui Marcos? Poate îi va lua locul un general, cineva care este acceptat de americani. M-am informat puțin înainte de a veni aici. Deci, la ce va folosi?

— Camarad Vogel, asta este problema noastră, nu a dumneavoastră. După ce vă îndepliniți misiunea, veți pleca, bineînțeles plătit.

— Nu-mi fac probleme, se corectă Malko. Pur și simplu mă întrebam...

Fusese atins vizibil un punct sensibil. Colțurile gurii lui Sheilah se lăsară în jos și îl fixă cu o privire de-a dreptul răutăcioasă, arătându-și astfel o altă față: cea a unei fanatice care nu se dă înapoi de la nimic.

— Nu vă mai puneți întrebări. V-am ales pentru mai multe motive: unul dintre ele este acela că nu puneți întrebări.

— Nu voi mai continua... În afară de una: când trebuie să acționez?

— Iată o întrebare inteligentă. Una la care pot să vă răspund: la cincisprezece iunie.

— Sigur?

— Foarte! Mâine sau poimâine vă voi arăta unde, ca să puteți reflecta la datele tehnice. După aceea, vă veți odihni și antrena.

Capitolul VI

Deşi era pregătit sufleteşte, Malko simţi o uşoară strângere de inimă în faţa siguranţei femeii. Bill Carter avea dreptate. Operaţiunea „June Bride" nu era o joacă. Sheilah întinse mâna şi stinse veioza.

— Vom pleca. Din nefericire, nu puteţi rămâne aici. Îmi trebuie o zi sau două pentru a vă organiza o retragere sigură. Sper ca în timpul ăsta, să nu se întâmple nimic. Voi rezolva problema cât mai repede.

— Nu credeţi că sunt supravegheat?

— Este posibil, recunoscu tânăra. Dacă sunteţi întrebat ce aţi făcut în seara asta, va fi nevoie să spuneţi adevărul: aţi fost la Stargazer să căutaţi femei.

Magda stinse toate luminile şi-l trase afară din birou. Temperatura mai scăzuse, dar erau încă treizeci de grade. Parcul era la fel de întunecat şi pustiu. Urcându-se în maşină, Sheilah Calampang îl sfătui:

— Dacă veţi fi din nou arestat, în nici un caz să nu vorbiţi despre acest loc. Nu sunt autorizată să deţin cheile de aici şi îi vor ridica pe toţi.

— Sunteţi „clandestină"..

— Da, de un an. La Manila este destul de uşor, cu condiţia să-ţi iei unele precauţii. Să mergem. Vă voi duce la hotel.

— Să nu uitaţi de bani, repetă agentul. Mi-au rămas numai două sute...

— Nu voi uita.

Câteva minute mai târziu, se aflau pe Quezon Bulevard, pustiu la acea oră. O luară spre centru, dar pe alt drum, diferit

de cel de la venire. Tânăra conducea repede și bine. După un timp, bulevardul se lumină, începu animația, iar jeepneys-urile umpleau străzile. În ciuda orei târzii, cartierul forfotea de lume, claxoanele sunau neîncetat, la fel de asurzitoare ca în plină amiază. Ajunseră la marginea din Rizal Avenue, la nord de râul Pasig. Sheilah Calampang se întoarse către Malko:

— Aici este Tondo, cel mai mare „bidonville" din lume. Cartierul pe care nu am îndrăznit să i-l arăt Papei. Când dumneavoastră vă veți îndeplini misiunea, oamenii de aici vor dansa de bucurie toată noaptea!

Tânăra făcu o mișcare bruscă din volan pentru a evita un purceluș legat cu o sfoară și care tocmai se hrănea din gunoaiele din canal. Un jeepney îi depăși și se opri, lăsând să coboare o grămadă de fetițe cu minijup, fardate ca niște prostituate. Tinerele se topiră în animația străzii, ținându-se de braț.

— Sunt femei ușoare. Se vând pentru doi, trei pesos șoferilor de taxi. Au între zece și paisprezece ani. Manila este orașul cu cel mai mare procent de prostituție din lume. Nu ați avut timp să mergeți la Mabini în Turist Belt, să vedeți... .

Malko fusese la Saigon și Bangkok, așa că nu mai era impresionat. Traversară cartierul chinezesc la fel de animat, trecură apoi prin fața vechilor fortificații ale fostei Manila și înaintea lor apăru clădirea împunătoare a hotelului. Sheilah se opri în dreptul parcării, pe Roxas Bulevard.

— Cred că mâine vă vom contacta; ori eu, ori altcineva. Nu puteți rămâne mult timp aici. Dacă vă deportează, va fi imposibil de recuperat timpul pentru acțiune.

Tânăra îi strânse mâna și demară îndată, trecând pe roșu și continuându-și drumul drept pe bulevard. Malko privi după mașina care se topea în masa întunecată din Rizal Park și nu se simțea în largul lui. Dacă Sheilah își dădea seama că nu este Hans Vogel nu ar fi ezitat să-l lichideze. Era o altă parte interesantă a ruletei rusești. Mai rămânea să cunoască locul atentatului. După aceea, putea s-o șteargă, luându-și la revedere de la filipinezi. Dar până atunci, mai avea de trecut prin câteva momente de tensiune.

Traversă parcarea și regăsi cu plăcere holul imens, climatizat și pustiu la acea oră târzie. Strănută de câteva ori pe o distanță de trei metri, asta din cauza diferenței de temperatură, dar nu-i mai păsa...

* * *

O mulțime compactă stătea sub steagurile birourilor ambasadei americane de pe Roxas Bulevard. Toți doreau să emigreze. Lângă porțile ambasadei fuseseră instalate tonete în aer liber, deservite de o mulțime de vânzători ambulanți.

Malko se îndreptă spre clădirea ambasadei, ascunsă în fundul unui parc, clădire construită în stil colonial majestuos. Nu venise direct de la hotel Manila, ci practicase aceeași ruptură de filaj, prin garajul Hiltonului. Îngrijirile Neliei își făcuseră efectul și acum se simțea mult mai bine. O secretară îl conduse până la etajul trei, unde Bill Carter îl primi foarte călduros. Biroul lui era alături de cel al ambasadorului.

— Nelia mi-a spus că vă reveniți.

— Este o infirmieră minunată, confirmă Malko.

— Și o tânără fermecătoare! Mă întreb dacă nu ar fi bine s-o iau cu mine, când voi fi chemat acasă. Dorește foarte mult să plece. În plus, știe să gătească, este dulce, supusă, nu ridică niciodată vocea. Femeile de la noi nu se comportă așa.

Malko își reținu dorința de a-i spune că este și o superbă „ticăloasă" în același timp. Dar îl lăsă pe șeful stației C.I.A. pradă lirismului său romantic. Oricum nu-și permitea s-o denigreze pe gingașa Nelia, care îi promisese o nouă ședință de tratament la sfârșitul zilei. Îi dăduse telefon de dimineață, scuzându-se că nu putuse veni, din cauza cursurilor. Ce conștiință profesională deosebită....

— Ce noutăți aveți? întrebă Carter.

— Contrar așteptărilor, am fost contactat.

— De cine? tresări americanul.

Pe larg, agentul îi relată despre legătura făcută cu unul dintre complici. Bill Carter îi ceru secretarei sale prin interfon să

cerceteze dacă există un dosar despre Sheilah Calampang. Malko își termină povestea cu un mare semn de întrebare: în aceste condiții, ce era de făcut?

— Evident, cel mai simplu ar fi să-i contactez pe omologii mei filipinezi, să le spun numele tinerei și să-i lăsăm să se descurce singuri. Numai că..

— Ce anume?

— Ar fi mai bine dacă le-am da și locul atentatului, spuse Bill Carter, cu un licăr de lăcomie în ochi.

Malko nu răspunse imediat ci se mulțumi să contemple navele ancorate în port, peste care se zăreau nori groși și negri. Urma să plouă. În biroul ăsta elegant, climatizat, uitai de căldura inumană de afară, de condițiile îngrozitoare de muncă. Semăna cu o capsulă spațială. Și-o imagina pe Sheilah Calampang într-o celulă, dezbrăcată, zdrobită și își imagina umilințele la care un personaj ca Robustano putea s-o supună.

— Bine, voi continua. Mă voi întâlni cu fata pentru a afla locul atentatului. Dar nu contați pe mine pentru a o trăda filipinezilor, pentru că am văzut cum îi tratează pe prizonieri.

— Perfect, perfect, îl asigură Bill. Vă rog să încercați să pătrundeți cât mai adânc în operațiune și să fiți foarte prudent cu cei pe care o să-i cunoașteți. Dacă află cine sunteți, nu vor ezita să vă taie în bucăți. Mai ales să nu vă lăsați condus în locurile ascunse ale rezistenței, pentru că nu veți putea fi recuperat niciodată. Insistați să rămâneți la Manila.

— Voi face tot ce voi putea. Am fost cumva urmărit?

— Nu cred. Generalul Aquirre a dat ordin să fiți lăsat în pace.

— Mi-ar plăcea să știu că așa este. Dar cred că sunt urmărit și de oamenii fetei. În mod normal, cei care m-au eliberat, ar trebui să mă fileze. Dacă Sheilah nu vede pe nimeni, va începe să bănuiască și va deveni neîncrezătoare. Puteți aranja ceva, dar în mod discret? De fiecare dată când voi avea o întâlnire, voi face o ruptură de filaj... Este suficient pentru ca cei care sunt pe urmele noastre să cadă în cursă.

— Aveți dreptate. Voi face tot posibilul. Trebuie să fim extrem de prudenți. Îl voi contacta pe generalul Ver, care coordonează lupta antiteroristă. El o să mă ajute. Poate aflați și locul!

Bill Carter jubila. O mișcare a corpului îi aminti agentului că pentru el nu erau toate „roz". Bill părea că uitase neplăcutul episod din celula în care el fusese torturat.

Cineva bătu la ușă. Apăru o secretară blondă, îmbrăcată cu o bluză transparentă, ținând în mână un clasor metalic închis, de culoare gri. Femeia scoase din el un dosar, pe care-l puse în fața lui Carter.

— Iată ceea ce ați cerut, Sir.

Era un clasor NPA. Americanul deschise dosarul și scoase o fotografie pe care i-o arătă lui Malko. Era o poză mai veche, în care Sheilah avea părul scurt și creț, era nemachiată, dar nu încăpea discuție asupra identității.

— Din câte scrie aici, Sheilah Calampang este ziaristă la „Buletin". Soțul ei, la fel. Amândoi sunt membri ai Partidului Comunist Clandestin. El a fost arestat acum doi ani și a fost „salvaged".

— Adică?

Americanul se simți ușor jenat.

— Este termenul pe care militarii îl folosesc pentru prizonierii de care se debarasează în mod discret... Sheilah a fost arestată, judecată și a făcut un an și jumătate de închisoare. A fost arestată din nou acum opt luni și a evadat dintr-un centru de triere. De atunci nu s-a mai auzit vorbindu-se de ea. Millitary Intelligence Unit o crede plecată în nordul țării, împreună cu „guerilleros" din organizația New People Army.

— Se înșeală, sublinie Malko. Se pare că trăiește la Manila.

— Nu mai este nimic interesant în dosar. Totuși un lucru mi se pare curios. Este prima dată când văd o femeie ca Sheilah, o comunistă convinsă și un bărbat ca Octavo Limay, un activist catolic, făcând parte din același grup și fiind de aceeași parte a baricadei. Alt lucru este faptul că acești comuniști nu dispun de bani. Ori, de data asta, complotul are fonduri importante și chiar

complicitatea oligarhiei locale. Octavo era numai o verigă. Ne lipseşte persoana importantă, pe care o vom găsi cu ajutorul dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că în aceasta afacere comuniştii de aici lucrează pentru altcineva? Nu prea le stă în fire un astfel de obicei.

— Într-adevăr, dar suntem în Asia şi aici alianţele sunt întotdeauna neobişnuite. Poate veţi descoperi lucruri foarte interesante. Mă mai intrigă ceva. Cum pot ei să fie atât de bine informaţi asupra deplasărilor preşedintelui, aşa încât să poată fixa ziua şi locul atentatului... Oamenii din NPA nu au legături cu instituţiile şi autorităţile ţării. Chiar şi o persoană ca Limay nu era atât de apropiat de Malacanang[1] pentru a obţine astfel de informaţii.

Bill Carter luă din nou dosarul şi-l răsfoi.

— Uite, văd că fata a fost arestată pentru că a încercat să organizeze tinerele prostituate pentru a manifesta contra guvernului. Dar nu prea i-a reuşit. Aici prostituţia a intrat în obiceiurile populaţiei.

— Totuşi, filipinezii nu par nişte sălbatici, opină agentul.

— Nu. Oamenii sunt „tamilie", adică nişte malaezi blânzi şi leneşi pentru care morala sexuală este un lucru necunoscut. Sunt foarte săraci iar pentru majoritatea fetelor, prostituţia este singrul mod de supravieţuire. În fiecare zi, vin zeci de tinere de la ţară, care vor să câştige câţiva pesos cu farmecul lor. Ieri, ziarul „Buletin" se plângea că locuitorii din insula Cebu îşi vând fetele de doisprezece ani, japonezilor.

Minunată ţară. Malko privi dosarul roşu. Altceva nu mai putea afla. Trebuia să intre în gaura şerpilor.

— V-aş da o armă, îi spuse Carter, dar riscăm să o surprindeţi pe Sheilah. Cum aţi fi putut să vi-o procuraţi? În plus mai sunt şi controalele din hotel... În sfârşit, fiţi foarte atent. Eu pot să vă scot dintr-o închisoare, dar nu şi din cimitir.

---

1. Palatul prezidenţial

— Nu ţin neapărat să fiu îngropat la Manila. Cât priveşte arma, am un pistol mic, extraplat, în partea ascunsă din fundul valizei.

— Pentru moment, lăsaţi-l acolo! îl sfătui Bill Carter.

* * *

Pe asfalt apărură primele picături uriaşe din ploaia cotidiană, chiar în clipa în care Malko ieşi din taxi şi se îndreptă cu paşi repezi spre intrarea hotelului Manila. Locul forfotea de lume. Tocmai luă cheile de la recepţie, când Nelia îl zări. Se îndreptă spre el.

— Am terminat cursul mai devreme. Aşa că am trecut să vă salut. Din păcate, nu am prea mult timp.

Afară tornada începuse şi trombele de apă inundau şoseaua.

— Doar nu o să plecaţi pe o asemenea vreme?! Haideţi cu mine să luăm masa.

— De acord, dar repede, zise Nelia.

Intrară în braserie. Dar era plină de turişti uzi până la piele care se refugiaseră din cauza ploii. Cei doi găsiră un loc liniştit într-un salon cu decor colonial, ale cărui ferestre dădeau în grădina hotelului. Serviră preparate de bufet rece şi se aşezară la o masă mai izolată. Nelia ciuguli de ici, de colo, cu timiditate. Se ridică apoi de la masă pentru a da un telefon.

— I-am spus lui Bill că nu mă pot înâlni cu el pentru că mă aflu într-un cartier unde nu am găsit taxiuri, se scuză fata.

— Nu i-aţi vorbit nimic despre „reeducare"? o întrebă ironic agentul.

Nelia pufni, lăsându-şi capul în jos, fără să răspundă, dar piciorul i se încolăci peste cel al lui Malko. Ochii începură să-i strălucească, refuză desertul, o cremă caramel mizerabilă, şi cafeaua şi-l urmă în apartament, cu multă naturaleţe. Ploaia inunda oraşul, ca de fiecare dată. Fără să se dezbrace, Nelia se

lungi lângă el și începu să-l maseze ușor după ce îl dezbrăcă metodic de fiecare haină.

— Nu vă mai doare nimic? îl întrebă cu îngrijorare.

— Nu știu...

Degetele abile ale tinerei reușiseră să obțină deja un rezultat. Unghiile lungi alunecau ușor de-a lungul sexului, într-o mângâiere catifelată, dar eficace. Apoi se plimbară peste zona umflată atât de abil, că Malko începu să simtă fiorii plăcerii. Nelia își retrase mâinile și le înlocui cu limba-i ascuțită și dibace care părea prezentă peste tot. Își deschise gura și înghiți membrul bărbatului. Începu o felație cu un soi de furie, până când Malko începu să geamă de plăcere. Fata se ridică, se aranjă, își privi ceasul și deveni agitată:

— Oh, trebuie să plec!

Malko o trase spre el, îl cuprinse subit dorința de a o avea, dar tânăra îl respinse brutal.

— Nu, nu încă. Nu e cazul să vă obosiți.

Nelia plecă râzând, lăsându-l dezamăgit și frustrat. Era un personaj ciudat și nostim, această Nelia.

Ploaia continua să biciuiască vitrinele, diluviană și descurajantă. O culoare plumburie acoperea cerul Manilei.

Agentul privi telefonul. Când și cine va suna oare? Unde urma să plece? Pe un asemenea timp nu avea altceva de făcut decât să aștepte. Dacă Sheilah Calampang îi va pune vreo întrebare despre Nelia îi va spune că a întâlnit-o în holul hotelului. Într-un oraș ca Manila, era ceva obișnuit. Deschise televizorul, dar își dădu seama că se gândea la castelul său, a cărui fotografie îi lipsea în acest moment, din cauza falsei identități.

* * *

Ploaia se opri pentru un timp, ca apoi să reînceapă cu violență, inundând din nou zona Roxas Bulevard. Malko căsca. Programul de la televizor era prost, își făcuse siesta, se spălase și se gândea la Nelia. Păcat că tânăra nu putea rămâne cu el în

apartament. Nu-i plăcea viața vegetativă care îl apăsa acum, tocmai pentru că își revenise. În sfârșit, telefonul sună. Se repezi să răspundă, dar acum auzi o voce de bărbat.

— Hans Vogel?

— Ya...

— Persoana care vă datorează bani dorește să vă vadă, spuse necunoscutul. Puteți să luați un taxi până la intersecția dintre Jose Abad Santos și Banbang Street? Vă așteaptă peste o oră.

Și închise telefonul. Agentul se gândi că, de acum încolo, operațiunea „June Bride" începea cu adevărat.

Capitolul VII

Împărțit între excitație și spaimă, Malko fixă cu privirea telefonul negru. Tortura la care fusese supus îl marcase profund și se gândi cu mare părere de rău că va trebui să părăsească confortul apartamentului din hotel pentru cine știe ce loc mizerabil.

Intră în baie și-și privi în oglindă ochii verzi, cu reflexe aurii. Își recăpătaseră strălucirea de altădată dar cele două cicatrici de la tâmple și hematomul de sub ochiul stâng îi aminteau deocamdată de ultimele evenimente. Se îmbrăcă fără grabă și apoi îl sună pe Bill Carter.

— Aveți grijă, îi spuse americanul. Am transmis cererea dumneavoastră; totul este în ordine.

— Pe curând, spuse agentul.

Păcat că tânăra Nelia nu era lângă el pentru un ultim masaj. O jumătate de oră mai târziu, Malko coborî în hol. O duzină de persoane așteptau în pragul ușii de la intrate sfârșitul ploii tropicale. Portarul îi chemă un taxi și îl conduse sub o umbrelă mare și galbenă până la ușa mașinii. Bulevardul Roxas se transformase într-un veritabil lac și cei câțiva pietoni fugeau de la un copac la altul, căutând adăpost. Cerul era plumburiu. În spatele vechilor clădiri, catedrala din Manila semăna cu o clopotniță bretonă. Cu cât urcau spre nord, cu atât circulația devenea mai intensă. Jeepneys-urile forfoteau ca niște melci după ploaie, lăsând în urmă Binodo, cartierul chinezesc pe partea dreaptă, după care taxiul trecu peste râul Pasig.

Ploaia părea că diluase maghernițele făcute din pământ uscat, așezate pe malurile râpoase, înghesuite unele în altele. Canalul Pasig dădea impresia unei conducte de scurgere și

nicidecum a unui râu ce traversa o capitală. De aici, începea partea săracă a Manilei. Taxiul trecu de vechea gară Tuban, gata să se dărâme cu clădirile-i mucegăite și dărăpănate, apoi intră pe Jose Abad Santos, urcând drept spre nord, stradă mărginită de ambele părți de cocioabe mizerabile.

Acesta era centrul „bidonville" din Tondo. Jeepneys-urile se țineau unul după altul, în grupuri de câte șase, într-un concert amețitor de claxoane, trotuarele erau înțesate de negustori cu tonete în aer liber, vânzând mărfuri insolite, șomerii erau lungiți pe pământ, totul într-o inevitabilă temperatură de baie turcească. Taxiul opri în colțul străzii înguste, înfundându-se într-o mare de maghernițe. Șoferul îi aruncă lui Malko o privire mirată. În acest colț, în plină zi, gangsterii atacau mașinile în mod obișnuit. Pentru un străin singur în aceste locuri i se părea ciudat ; dar clientul îl plăti și-și văzu de drum.

Slavă Domnului, ploaia încetase brusc, de parcă ar fi venit de la robinet. Abia coborât din taxi, agentul fu asaltat de un puști desculț, cu un zâmbet șmecheresc.

— *Little girls, Sir, very nice, very young!* [1]

Pentru că Malko nu răspundea, puștiul scuipă cu un aer dezgustat și se îndepărtă. Fu înlocuit imediat de un altul, mai mare, de vreo paisprezece ani, murdar, cu un T-shirt fără culoare, cu pantalonii rupți, desculț și un cartuș de țigări în mână, cu ochii zeflemitori, îngrozitor de slab dar plin de vitalitate. Adolescentul se așeză în fața lui și-i spuse:

— *My name is Teofilo. You come.* [2]

— *Where?* [3]

— *You meet your friend,* insistă băiatul. *He waits.* [4]

Acesta era „contactul". Tânărul se avântase deja în mijlocul mașinilor pentru a traversa. Malko îl urmă; trecu printre negustorii de pe trotuare, care-și întinseseră mărfurile pe jos și le

1. *Fetițe foarte drăguțe și foarte tinere.*
2. *Numele meu este Teofilo. Veniți..*
3. *Unde?*
4. *Vă veți întâlni cu prietenul dumneavoastră. Vă așteaptă.*

acoperiseră cu plastic: sutiene, țigări, ziare, mălai, amulete, ouă de rață, bilete de loterie. Teofilo se aplecă, luă un ou de rață pe care-l înghiți la repezeală, apoi întinse mâna către agent.

— Un peso.

Era greu de refuzat. Intrară apoi pe o străduță mărginită de magherniițe înnegrite, unde cete de copii se agitau ca niște furnici. Câteva caroserii erau aliniate de-a lungul trotuarelor și serveau drept cotețe pentru păsări și porci. Vreo zece copii jucau baschet și plantaseră stâlpii porților în mijlocul străzii.

Toată lumea stătea pe afară, din cauza căldurii înnăbușitoare din cocioabele în care se asfixiau chiar și șobolanii. Pe lângă astea, Spanish Harlem era super luxos. Teofilo se strecura prin mulțime, întorcându-se din când în când să verifice prezența lui Malko.

O fetiță, cu sâni minusculi veni lângă Malko, frecându-și două degete ce indicau semnul banilor.

— Dollares, Sir, dollares...

Era o schimbătoare de valută clandestină. O droaie de copii ieșea continuu din dărăpănăturile din carton, din diverse adăposturi, făcute din tablă ondulată sau din scânduri. O altă fetiță cu un corp mai dezvoltat și o față de păpușă, îi spuse câteva cuvinte deocheate.

— *You want Della? Quickie... Fifty pesos... Carinosa...* [1]

Fata îl privi cu niște ochi mari și negri, rugători, făcând cu buzele o mișcare naiv provocatoare. Uluit de mizeria umană, Malko scoase o bancnotă de zece pesos și i-o dădu. Della se uita uimită. Teofilo încruntă sprâncenele și mormăi câteva cuvinte, nu foarte plăcute. Se aflau la jumătatea străzii, tot mai aproape de inima imensului „bidonville".

— Unde mergem? întrebă din nou Malko.

Începea să-i fie teamă de acest loc în care nu călcase niciodată vreun turist. Tânărul deschise gura să-i răspundă, dar rămase împietrit, ca o pisică în prezența unui pericol, cu mușchii

1. *O vreți pe Della? Foarte repede... foarte drăguță...*

încordați și ochii ficși. Malko se întoarse și zări doi bărbați în cămăși multicolore care-și croiau drum prin mulțime.

— *Na polise! Come, quick!*

Teofilo țâșni ca o navă spațială, urmat de agent. În fugă, vocifera în tagalog, făcându-și loc și îndepărtând copiii din cale. Mulțimea compactă îl împiedica să alerge. Malko se întoarse. De unde oare apăruseră cei doi urmăritori? Nu văzuse pe nimeni în spatele taxiului. Aparent, polițiștii pe care îi ceruse, făcuseră exces de zel. Tânărul se opri brusc, făcându-i semn să-și continue fuga. Ghemuit în spatele unei mașini stricate, Teofilo scoase ceva din cartușul de țigări. Într-o secundă, strada se goli. Ca aspirați de o forță invizbilă, copiii, negustorii, gură-cască toți se repeziră în toate colțurile și se aruncară cu burta la pământ. Nu rămăseseră în picioare decât polițiștii, uimiți pe moment de gestul tânărului. Imediat scoaseră de sub cămăși niște revolvere cu țevile scurte. Unul dintre ei îndreptă pistolul către băiat, amenințându-l. Puștiul se îndreptă, ținând în mână un obiect rotund, pe care-l aruncă în direcția celor doi bărbați, înainte de a se culca la pământ. Malko se adăposti lângă o bucată de zid care se dărâma în momentul în care grenada explodă. Dar nu destul de repede pentru a împiedica pe unul dintre filatori să tragă trei focuri în mulțime. Agentul nu pierdu timpul. După ce explozia trecu, începu din nou să fugă spre capătul străzii. Mai multe focuri de armă se auziră în spatele lui, fără să știe dacă îi erau destinate. Teofilo se făcuse nevăzut. Malko se întoarse și zări un nor de praf și fum ridicându-se din locul în care explodase grenada și pe unul dintre polițiști la pământ. Celălalt era aplecat asupra lui. Mai făcu o sută de metri și ajunse într-o străduță paralelă cu calea ferată. Se opri să-și tragă sufletul. Ce se întâmpase?

În Banbong Street mulțimea se înghesuia spre locul deflagrației. Deodată, cineva țâșni lângă el. Un filipinez masiv cu părul grizonat, cu jeans și cămașă albă, îl trase brusc.

— *You come!*

Cu siguranță era cel care îl aștepta pe Malko. Săriră într-o Toyota veche și trei minute mai târziu erau prinși în magma ce aluneca lent spre Antonio Rivera, paralelă cu calea ferată.

Bărbatul cu părul grizonat era nervos și-și întorcea frecvent capul. După ce ieșiră din blocajul circulației, porniră către nord. Deodată, sunetul unei sirene de poliție se auzi în spatele lor. Tovarășul lui Malko băgă mâna sub scaun și scoase un Colt 45 automat, pe care-l puse pe genunchi. Se întoarse către agent, spunând:

— *Don't be afraid!* Dumnezeu ne ajută.

Sirena se apropia, apoi se făcu liniște câteva clipe. Trăsăturile filipinezului se destinseră și îi adresă un surâs călduros pasagerului său.

— Vedeți?

— Unde mergem?

Probabil Bill Carter urma să afle noutăți despre el. O „ruptură de filaj" prin intermediul grenadei nu va trece neobservată.

— Mergem într-un loc unde veți fi în siguranță, îi răspunse bărbatul cu păr grizonat. Sunt părintele Conrado Balweg. Știu că sunteți de-ai noștri. Eu mi-am părăsit parohia acum doi ani pentru triumful justiției și al libertății. Dar acest lucru este imposibil atâta timp cât președintele se află la conducerea țării.

— Părăsim Manila? întrebă Malko neliniștit.

— Nu, nu imediat. Ar fi periculos să ieșim din oraș în seara asta. Vom aștepta puțin. După aceea vă voi găzdui pentru câteva zile.

— Unde?

— La trei sute cinczeci de kilometri spre nord. În provincia Kalinga. Este un teren foarte accidentat și armata pătrunde cu greu acolo. Le-am aranjat mai multe ambuscade, le-am luat toate armele de care am avut nevoie. Săptămâna trecută am doborât chiar și un elicopter cu niște arme M16.

Filipinezul povestea cu încântare. Malko își vedea soarta din ce în ce mai străvezie. Coborâră spre centru prin Rizel Avenue, traversară râul pe un alt pod și trecură din nou prin fața hotelului

Manila. Puțin mai departe, într-o stație de autobuz, pe Roxas Bulevard, Malko recunoscu silueta fină a lui Sheilah Calampang. Părintele Conrado opri numai câteva momente, până cânt tânăra se instală în mașină. Imediat, ea își scoase port-țigaretul. De data asta era în jeans, o bluză neagră, părul strâns la spate în coc și pantofi cu tocuri înalte.

— Totul este în regulă? V-a găsit ușor părintele Conrad?

— Din păcate a avut loc un incident, spuse Malko, înainte de a povesti despre „ruptura de filaj".

Sheilah Calampang îl ascultă fără să clipească.

— Nu-i grav. Am prevăzut și momente de genul ăsta. Vă supraveghează. Acum sunteți în afara operațiunii, în opinia lor.

Malko nu o întrebă în ce mod înțelegea acest lucru. În fața centrului comercial, întoarseră la stânga, în Buendia Avenue, apoi traversară Makati.

— Toate astea aparțin unei singure familii: Ayala, îi explică tânăra, arătându-i clădirile de sticlă și ciment.

Trecupă prin niște străzi splendide înainte de a intra într-un cartier de lux, cu ziduri înalte și posturi de pază. După câteva zig-zaguri printre aleie liniștite, opriră în fața unei vile mari, plate, cu obișnuitul acoperiș din tablă ondulată roșie și o peluză superbă. Părintele Conrado și Sheilah schimbară puține cuvinte în tagalog, apoi, foarte repede, preotul îi strânse mâna lui Malko, gata să-i sfărâme falangele.

— Pe mâine, voi veni să vă iau de aici. Odihnă plăcută.

Sheilah coborî împreună cu agentul și mașina se îndepărtă. Malko era foarte curios să cunoască și alți participanți la complot. Tânăra se îndreptă spre poartă, o deschise și intrară. Era o casă tipic filipineză, cu mobilă din bambus peste tot, pardoseală din marmură albă și plante ornamentale. Lângă piscină, Malko zări o pată albă. La un moment dat, pata se mișcă și o femeie tânără se ridică îndreptându-se către ei.

Agentul rămase cu respirația tăiată. Era cea mai frumoastă creatură pe care o văzuse de la sosirea lui în țară. Mult mai înaltă decât media, bronzată în nuanță minunată, femeia purta un costum de baie întreg, foarte decoltat pe șolduri, cu o mică

curelușă din leopard, care urca peste costum terminându-se într-o bretea peste un singur umăr. Chipul era cel al unei localnice, cu o gură cărnoasă, nasul fin, părul negru și des. Sânii contrastau agreabil cu obișnuita „platitudine a pieptului" femeilor din zonă. Era o femeie deosebită.

Cele două se îmbrățișară și necunoscuta întinse o mână fină, îngrijită, abordând o expresie distantă și dezinvoltă în același timp. La mână purta o brățară groasă din aur și fildeș, accentuându-i încheietura delicată iar la gât un lanț greu îi cădea insolent în decoteul minunat. Nu era deloc genul de persoană pe care te aștepți s-o găsești într-un complot. Malko schimbă o privire cu Sheilah care spuse imediat.

— Lita este o prietenă. Știe tot... Veți rămâne aici până când părintele vă va duce într-un loc foarte sigur.

Lita îi adresă un zâmbet distant și îi spuse:

— Veniți să vă arăt camera dumneavoastră.

Tânăra se deplasă cu suplețe și cu o imperceptibilă mișcare a șoldurilor amforate. Costumul de baie foarte mulat lăsa să se vadă aproape toată crupa înaltă și cambrată, pentru marea plăcere a ochiului. Camera lui Malko, vopsită în alb, cu pardoseala de marmură, dădea în grădină. Încercă de mai multe ori să-i „agațe" privirea, dar gazda părea în altă lume. Apoi, cei doi reveniră în living-room unde Sheilah fuma nervoasă, ca de obicei. Malko o auzi vorbind în dialect, la telefon, după care reveni cu un aer îngrijorat.

— V-ați gândit la dolarii mei?

Sheilah îl fulgeră cu privirea.

— Se va ocupa Lita. Aici nu aveți nevoie de bani!

Sheilah schimbă rapid câteva cuvinte în tagalog cu prietena ei, apoi se ridică.

— Vă las. Voi reveni mâine cu părintele Conrado pentru a vă conduce la locul de unde trebuie să acționați. Să fiți gata pe la ora opt, după aceea va fi prea cald.

Lita o conduse până la ușă, apoi reveni și puse o casetă cu muzică raggae. Malko nu mai putea să-și ia privirea de la silueta extraordinară. Puteai să-i cuprinzi talia între mâini. Pomeții înalți

și accentuați, gura cărnoasă indicau un amestec „metis". Lita era foarte frumoasă și știa acest lucru. Malko avea impresia că fiecare gest era studiat pentru a atrage atenția asupra ei. El o atinse în treacăt, luând un pahar, dar gazda nu avu nici o reacție. Ca și cum nimeni nu ar fi fost prezent, Lita se așeză cu picioarele unul peste celălalt, legănându-și un pantof și fixându-l cu o curiozitate detașată.

— Veniți din Europa? întrebă tânăra.

— Da. Cunoașteți locurile?

— Am fost la Monte-Carlo, la Gala Crucii Roșii... A fost foarte plictisitor.

Lita căscă și apoi se ridică brusc.

— Mă duc să-mi fac siesta. Știți unde este camera dumneavoastră...Vom cina pe la ora nouă.

Apoi dispăru într-un culoar și închise ușa în urma ei. Malko ascultă cu atenție, dar nu auzi nici un zgomot în toată vila. Și totuși, i se părea ciudat; ar fi trebuie să fie servitori.

La Manila, într-o casă de acest fel, existau cel puțin cinci sau șase ajutoare. Dar, după cum observase, Lita făcuse ea însăși de serviciu...

Camera ei se afla pe partea opusă celei pe care i-o destinase. Se apropie încet de ușa culoarului, ascultă: nici un zgomot! Deschise ușa ușor. Văzu mai multe uși care dădeau în culoarul mic. Auzi o voce de femeie într-una din camere. Lita vorbea la telefon. Malko se retrase, făcu turul casei și intră în bucătărie. Totul era în ordine, curat, dar nu se vedea nici un servitor. Reveni spre piscină. În grădina vecină se vedea o antenă enormă, de cel puțin douăzeci de metri înălțime. Probabil, un radio-amator. Realiză că nu știa deloc în ce parte se găsea. Era într-un ghetou de lux, care înconjura Makati.

Reveni în cameră și observă o valiză. O deschise și rămase nemișcat. Conținea o pușcă de asalt Armalite, cu crosa demontată și trei încărcătoare pline. Era un prim semn că vila avea un rol important în operațiune. Pușca neagră nu era o jucărie...

Bill Carter avusese dreptate că luase lucrurile în serios. Malko închise valiza. Casa pustie îi dădea fiori. Se dezbrăcă, făcu un duș, apoi se întinse pe pat. Telefonul sună și Lita răspunse. Agentul ridică ușor receptorul și auzi o conversație în dialect. I se păru că recunoaște vocea lui Sheilah. Parcă și mai nervoasă și tensionată decât de obicei. Puse receptorul la loc, încetișor. Cel puțin aflase un lucru: nu putea comunica cu Bill Carter pentru că putea fi ascultat...

Întins pe pat, privea cum după-amiaza se topea rapid în noaptea tropicală. După toate aparențele, seara în compania Litei părea să fie destul de plăcută, în pofida aerului distant pe care-l afișa. A doua zi, după ce va vedea locul atentatului o va șterge discret spre ambasada americană. Ideea de a se transforma în partizan în jungla din nord, la Lucon, nu-i surâdea deloc. Cu atât mai puțin ideea de a se afla în întregime în mâinile părintelui Conrado, ce semăna cu un „iluminat" fanatic și din această cauză foarte periculos.

* * *

Malko deschise ușa camerei lui. Dușul îi crease o stare de bună dispoziție. Își puse ceasul: era ora nouă, dar livingul era gol. Telefonul sunase de șase ori, dar în casă nu era nici urmă de personal. Poate că Lita nu pregătise nimic de mâncare, având în vedere mâinile și unghiile atât de îngrijite. Poate vor cina în alt loc... Imediat auzi un zgomot de ușă și în prag apăru gazda. Cu siguranță, Litei îi plăcea culoarea deschisă. O rochie lungă, de un alb imaculat se mula pe pielea ei brună, oprindu-se la pieptul care era acoperit de o dantelă transparentă și sub care se întrezăreau vârfurile brune ale sânilor. Gura cărnoasă era desenată cu un roșu deschis. Întreaga făptură părea o invitație mută, dar ochii îi rămâneau distanți, reci. Femeia se îndreptă spre el cu un surâs impersonal.

— V-ați odihnit bine?

— Minunat.

Ea se așeză în fața lui, cu pieptul înainte, provocator.

— J $ B? Vodcă? Şampanie?

— Vodcă.

Lita cotrobăi printre sticle, dând la o parte coniacul şi şampania, şi descoperi în final vodca, peste care puse câteva cuburi de gheaţă. Ridică paharul şi spuse:

— Pentru succesul dumneavoastră!

Privirea îi era impenetrabilă. Agentul se întreba ce lucru ar fi putut să impresioneze splendida creatură? Banii? Dorinţa de a face un serviciu? Activitatea politică? Atitudinea asta distantă înlătura orice motivaţie sexuală sau amoroasă. Ea îi amintea de vietnamezele „dure ca oţelul" care se prostituau fie din disperare, fie din calcul. Lita nu avea nimic frivol în atitudine. Băură în linişte, apoi femeia îşi aşeză paharul şi-l rugă:

— Veniţi să vă arăt ceva.

Se ridică de pe scaun şi trecu înainte, pentru a-l conduce. Malko era cât pe ce să scape vodca din mână: imaculata rochie albă de seară nu avea spate! Numai o centură din stras care-i sublinia fesele rotunde deasupra picioarelor perfecte.

Cu gura uscată, agentul o urma privindu-i tot spatele care se ondula încet, la îndemâna lui, atrăgându-l. Malko nu avu curajul să se întrebe spre ce anume îl îndrepta misterioasa fiinţă.

Capitolul VIII

Malko își simți corpul cuprins de un val puternic de adrenalină în fața provocării femeii. Șoldurile cambrate și dezgolite păreau că-l sfidează. O prinse de spate, și-i puse mâinile pe șoldurile provocatoare. Tânăra se opri, fără să-și miște corpul și întoarse capul spre el cu un surâs arogant, ușor disprețuitor.

— Ce doriți?

Ca și cum nu era evident! I se păru chiar că simte bazinul fetei atingându-se imperceptibil de pantalonii lui. Mâinile lui lăsară șoldurile pentru a-i apuca sânii ascuțiți, dar Lita îl îndepărtă.

— Așteptați...

Malko simțea deja o erecție puternică. Surâsul Litei se accentuă.

— Vă place rochia mea?

— O puneți des?

Tânăra râse cristalin, plină de senzualitate și se întoarse de data asta expunându-și partea decentă a rochie.

— De fiecare dată când am chef să mă amuz cu un bărbat. Acum veniți cu mine...

O urmă pe culoar și apoi într-o încăpere ce părea desprinsă dintr-un film de la Hollywood. Pe jos, era o mochetă albă și moale ce urca de-a lungul pereților, oprindu-se în dreptul unei oglinzi imense, care ocupa întreg plafonul. Singura mobilă părea să fie un pat cu baldachin, foarte jos, ale cărei coloane răsucite aveau forma unui falus. Lita deschise un dulap din perete, unde se puteau vedea o instalație Akai și câteva etajere. Se întoarse, ținând în mână un teanc de bani.

— Iată, cei douăzeci și cinci de mii de doari.

Malko luă teancul gros de bancnote de câte o sută de dolari: o cărămidă mică și verde. Privirea i se întâlni cu cea a fetei. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, dar ochii păreau de o sută... Reci, transparenți, duri ca niște pietre mici, negre.

— Nu îi numărați?

— Nu...

— Greșiti. Pentru că lipsește o mie..

Se întoarse din nou și îi arătă câteva bancnote puse pe o casetă. Apoi, tânăra începu să râdă.

— În seara asta am chef să mă amuz. Vreți să o facem împreunuă? Aș dori să păstrați o amintire de neuitat...

— Nu va fi prea greu, zise cu galanterie Malko.

— Credeți?

Privirea îi deveni dură. Agentul, precaut, se întreba ce dorea de fapt de la el. Lita îi luase, într-adevăr, o mie de dolari. Se apropie de el, atingându-l ușor și-i spuse apăsând cuvintele.

— Dumneavoastră câștigați bani foarte ușor; am chef să vă mai iau puțin din ei, în felul meu.

— Adică?

— Așa cum procedez de obicei. Fac un schimb: ofer bărbaților ceea ce își doresc, contra bani.

Tăcu o clipă, după care adăugă pe un ton plat:

— Sunt o târfă, domnule Vogel. Nu iau niciodată mai puțin de o mie de dolari pentru a face dragoste cu cineva. Dar nu dau nimic de la mine. În seara asta, totuși, pentru că este vorba de dumneavoastră, voi oferi ceva, poate chiar mai mult. Și nu voi trișa. Dumneavoastră aveți bani, dar riscați să muriți mâine. Sunt două lucruri care mă atrag. Dacă doriți, merg să mă schimb și ieșim undeva să luăm masa sau începem să ne distrăm...

Malko nu se așteptase la o propunere atât de brutală. Lita nu era o prostituată oarecare. În fond ar fi fost un mod deconectant de a cheltui dolarii pe care nu-i merita. Un licăr de bună dispoziție apăru în ochii aurii.

— Cu ce începem? Am un credit de o mie de dolari.

Fata scutură capul cu un surâs rapace.

— Nu, ăsta este dreptul de intrare în joc. Dacă nu ați fi intrat, vi i-aș fi înapoiat.

În plus, era și cinstită...

— Vom juca pentru două mii de dolari, îi spuse ea, întinzându-și mâna cu unghiile roșii, pentru a lua banii.

Agentul numără douăzeci de hârtii, pe care fata le puse împreună cu celelalte. Apoi apăsă pe un buton și în cameră se auzi ritmul senzual de reggae.

— Așezați-vă pe pat, îi ordonă Lita, și priviți-mă.

Mai întâi, rămase nemișcată. Apoi, cu o mișcare extrem de încetă, începu să se învârtească, lăsându-și mâinile să alunece de-a lungul corpului, atingându-și sfârcurile sânilor prin dantela transparentă a rochiei, cu privirea fixată spre bărbat. Începu să se învârtească din ce în ce mai repede. Intermitent, printre faldurile rochiei se zărea triunghiul negru al abdomenului. Puțin câte puțin se apropie de coloanele patului cu baldachin, prinse coloana cu mâinile, se aplecă pe spate, ca și cum și-ar fi oferit sânii falusului enorm, ce termina coloana. Se lipi brusc de coloană cu gura aproape de glezne, așa cum se oferea unui mascul.

— Voi face dragoste, spuse ea cu o voce absentă.

Strânse coloana fără să-și mute privirea de la Malko. Cu o încetineală exasperantă, Lita începu să se onduleze câțiva milimetri, mișcându-și bazinul și frecându-și sexul de coloana de lemn. Cu un gest rapid, îndepărtă rochia pentru ca sexul să fie în contact direct. Se lăsă din nou pe spate, cu abdomenul lipit de coloană și spuse deodată:

— Nu vreau să termin singură. Mângâiați-vă împreună cu mine.

Malko nu se mișcă: era tulburat dar nu apreciase niciodată plăcerile solitare. Deși în cazul ăsta, era mai degrabă o singurătate în doi... Vocea seacă a tinerei îl scutură:

— Faceți ceea ce vă spun, sau mă opresc.

După care adăugă, mult mai dulce:

— Îmi place să văd un bărbat fascinat de mine. Când se află în mine, îl simt dar nu-l văd.

Excitat de situația neobișnuită, Malko intră în joc. Lita începu să se frece și mai tare de coloana de lemn, strângând-o între pulpele musculoase, ținându-și gura întredeschisă. Imediat, Malko realiză că adoptase același ritm; în fond nu mai era o plăcera solitară. Ochii lor nu se mai despărțeau. Privirea tinerei deveni tulbure, fixă. Ori era o actriță extraordinară, ori într-adevăr simțea plăcerea. Torsul ei făcea un unghi foarte deschis cu falusul de lemn, permițând sexului să se frece total. Se uită spre erecția bărbatului. Modul în care-l fixa spunea mult despre fantasmele pe care le trăia în acele momente. Fata simți că partenerul este aproape de explozie și scoase un mic strigăt înnăbușit.

— Da, da.. Now!

Urmă un geamăt și brusc picioarele ei se destinseră. Își lipi abdomenul de lemnul răsucit, scoase câteva strigăte și cu fața acoperită de șuvițele părului, cu trupul pe spate se lăsă încet pe mochetă. Strigătul fetei îi declanșă aceeași stare și lui Malko. Mai întâi simți picătura ce anunța începutul, apoi fu invadat de un val întreg de plăcere. Muzica continua. Pe lemnul coloanei se zărea o dâră umedă. Lita se așeză încet în genunchi, iar Malko se ridică și se opri lângă ea. Deodată, gura cărnoasă a femeii prinse sexul încă în erecție. Pentru moment, acesta crezu că explodează din nou. Dar senzația nu dură decât câteva secunde. Lita se sculă rapid, netezindu-și rochia, fixându-l amuzată și tulbure.

— V-a plăcut?

El nu putea spune „nu". De altfel, nu regreta nimic din acest ciudat orgasm. Lita se apropie de el, îl lăsă să o cuprindă cu brațele și îi spuse cu o voce dulce:

— Vreți să savurați plăcerea orgasmului oral? La Manila puteți găsi sute de fete care pot face asta pentru un dolar. Eu vreau cinci mii, dar nu veți regreta niciodată.

Agentul o studia. Lita degaja un magnetism incredibil. Simți nevoia să-i spună nu, să o refuze și totuși se auzi spunându-i „da".

— Banii!

Malko luă teancul, scoase suma și i-o întinse. Era furios pe el însuși. Nu vedea ce noutate ar putea aduce noua experiență. Și totuși, văzu foarte repede. Lita se așeză în genunchi, alături de pat, îmbrăcată în rochia albă fără spate. Se năpusti asupra sexului, precum o pasăre de pradă. Gura părea fără fund iar limba o pisicuță cu nouă cozi, ce se învârtea într-un dans nebunesc. În plus, avea impresia că este literalmente aspirat de un vârtej arzător. Fără să-și dea seama, începu să strige din cauza senzației extrem de violente, la limita suportabilului. Lita nu-i dădu drumul, ci se lipi și mai mult de el ca un animal sălbatic ce nu-și lasă prada până nu o smulge de pe os.

Totul se transforma într-o dulce mângâiere care înainte îl presa, iar acum îl aspira cu blândețe. Atât de bine era, încât Malko își încleștă dinții simțind un formidabil val de plăcere în interiorul lui. Gura Litei își înteți acțiunea, accelerând simțurile bărbatului. Când Malko își reveni, tânăra îl contempla cu un surâs ambiguu.

— Ați mai încercat vreodată aceeași senzație?

Malko trebui să recunoască adevărul: NU.

— Foarte bine, să bem puțină șampanie.

Se îndreptă către bar, ondulându-și șoldurile încet în ritmul pașilor. Agentul deschise o sticlă și Lita goli cupa cu Moét el Chandon glacé cu un suspin de încântare. Malko făcu la fel. Din nou era furios pe el însuși. Fata îl manevra ca pe un copil. Totuși, ceea ce simțise era atât de puternic și special, încât nu regretă. Lita deveni dintr-odată foarte mondenă și se instală pe un taburet în fața lui, ca și cum se cunoșteau de mult.

— Ce simțiți când ucideți pe cineva?

Putea să fie asta explicația interesului ei, gândi Malko. Ucigașii le-au fascinat întotdeauna pe femei. Chiar și pe cele dure...

— Nu-mi place să vorbesc despre acest subiect.

— De ce? Este munca dumneavoastră obișnuită, nu-i așa? Toată lumea vorbește despre ceea ce face. Este uman.

— Să spunem că eu nu sunt uman.

Lita își mai turnă puțină șampanie. În casă domnea aceeași liniște. Totuși, agentul nu se simțea în largul lui. Avea o senzație de agresivitate visceralā. față de această femeie, care îi procurase totuși o plăcere imensă.

— Cred că ar fi bine să mă culc, spuse el.

Lita surâse ironic.

— De acum? Nu vreți să ne mai amuzăm?

— Sunt deja copleșit.

— Nu doriți să facem dragoste?

Lita se aplecă spre el, dezgolindu-și pieptul. Malko nu reuși să-i descifreze lucirea din ochi. Rochia alunecă și coapsele bronzate se iviră. Instinctiv, Malko îi puse mâna pe pielea catifelată, iar Lita râse. Dădu taburetul la o parte, se lipi de el, suplă ca un șarpe și îi murmură vesel:

— O să vă mângâi până când veți fi „tare" ca o bucată de lemn. Numai atunci o să mă posedați. Trebuie să fiți foarte excitat. Sunt obișnuită cu bărbați care sunt nebuni după mine. Și care simt plăcerea... numai privindu-mă.

O adevărată ticăloasă!

Contactul dintre cele două corpuri începea să-și facă efectul. Prin dantela transparentă, sânii se excitau cu o precizie anatomică. Malko îi atinse și se dădu înapoi.

— Așteptați! Nu am făcut încă prețul... Ce ziceți de zece mii de dolari? Vi se pare un preț rezonabil pentru a mă poseda?

Gura tinerei se deschise într-un zâmbet foarte larg, lăsând să se vadă dinții superbi, foarte albi.

— Bineînțeles, puteți găsi fete pentru douăzeci de pesos, la Fishnet. Dar vă veți simți la fel de bine? Veți avea aceeași stare, posedându-le? Și cine știe ce se va întâmpla mâine? Poate veți muri sau veți fi rănit și mutilat pe viață.

Tot vorbindu-i, Lita puse o mână pe Malko și încet, acesta începu să se excite. Dar îi veni o idee: dacă tot era un joc, putea câștiga și el. În felul său. Oricum, fata avea nevoie de o lecție.

Scoase banii, îi numără o sută de bancnote de o sută de dolari și îi puse pe bar. Lita îi luă fără să spună nimic și îi așeză în camera ei. După ce îi puse la locul obișnuit, se întoarse pentru a-l înlănțui cu brațele. În starea de excitație în care se afla, fata nu avea mare lucru de făcut. Îl dezbrăcă, îngenunchie în fața lui, apoi se lăsă pe spate, pe pat. Fără nici o mângâiere, Malko o penetră cu o mișcare brutală ce îi smulse tinerei un geamăt. Imediat, unghiile se înfipseră în carne.

— Aveți răbdare, nu vă mai mișcați!

Malko asculltă, prins total de interiorul ei. Avea o dorință aprigă de a o viola. Deodată, avu senzația că o mână invizibilă îi prinde sexul și-l malaxează. Lita respira ușor, cu gura întredeschisă, dar ridurile frunții indicau o stare maximă de concentrare. Efectiv, bărbatul nu mai putea face nimic. Acest moment de cuplare era extraordinar.

— Poți să termini. Relaxează-te.

Câteva fracțiuni de secundă, agentul simți că leșină, apoi relaxat se lăsă purtat de o plăcere infinită. Dar asta însemna înfrângerea. Cu o mișcare bruscă se smulse din strânsoarea mușchilor. Lita deschise ochii, mirată:

— Ce ai?

Malko, print-un alt gest brutal, o întoarse, descoperindu-i spatele și fesele rotunde. Își strecură un genunchi între picioarele fetei, care deveni rigidă, încercând să scape.

— Nu, nu vreau așa.

Malko apăsă ușor pe ceafă și reuși să-i desfacă coapsele strânse. Cu abilitate, Lita se cambră, pentru cuplare. Malko o penetră. Apoi se retrase, urcă încet, găsi ceea ce căuta și o penetră cu o violență voită. Simți rezistență, apoi un urlet sălbatic însoți pătrunderea. Sub el, Lita se zbătea suplă ca un șarpe, încercând să se întoarcă. Mult mai greu decât ea, bărbatul o posedă.

— *Patyion ta ka!!* [1]

1. *Te voi ucide!*

Fără să o asculte, Malko se lăsă în voia plăcerii. Lita, cu lacrimi în ochi, cu machiajul curgându-i, se întoarse spre el. Înțelegându-i suferința, bărbatul fu cuprins de remușcări. Totuși, având în vedere modul în care se purtase cu el, crezuse că era obișnuită cu acest mod de a face sex.

— Nu am vrut să vă rănesc. Pur și simplu am simțit nevoia. Poate și din cauza rochiei.

Fata își șterse lacrimile și îl privea într-un mod curios, aproape prietenesc, precum doi adversari după o luptă terminată la egalitate. Malko observă că muzica se oprise. Se simțea sleit. Lita se șterse de rimel, spunându-i:

— Ăsta-i motivul pentru care ați acceptat să dați atâția bani pentru corpul meu?

— Nu, spuse Malko cu sinceritate. Aș fi putut să vă am fără să vă dau nimic din mine. Era suficient să vă violez. Dar am simțit că va fi un joc amuzant.

Lungită pe pat, tânăra îl fixa cu mult calm.

— Puțini bărbați mi-au făcut asta. Și nu pentru că este dureros, cum spun femeile care mint, ci pentru că nu-mi place ca cineva să mă posede „total". Dumneavoastră ați reușit, și am „terminat" amândoi o dată... fără să vreau...

Cu siguranță, instinctul nu-l înșelase. Toate femeile au grădina lor secretă, gândi Malko.

— Ați cheltuit optsprezece mii de dolari în seara asta. Este o sumă imensă, spuse fata. Sunteți un om bogat.

— Nu, nu sunt deloc.

Pentru o clipă vru să-i povestească despre castelul său dar se opri la timp. Era greu să intre total în pielea altei persoane.

— Atunci, de ce ați făcut-o?

— Din amuzament.

— Vă cred. Dar este tulburător, foarte tulburător.

— De ce?

Privirea Litei nu-l părăsi nici o clipă, întocmai unui șarpe ce vrea să hipnotizeze o pasăre.

— Pentru că ceea ce ați făcut nu se potrivește cu ceea ce pretindeți că sunteți.

Malko simți o ghează în gât. Nu-i plăcu remarca.

— Muzica s-a oprit, observă gazda. Dezavuez liniștea.

Înainte să dea drumul la casetofon, telefonul sună. De data asta puse o casetă pop, americană. Rămase lângă aparat, cu fața spre Malko.

— Cine sunteți dumneavoastră? îl chestionă brusc.

— Sunt Hans Vogel; am fost arestat și torturat pentru asta.

— Știu, dar nu dovedește nimic. Dacă ne-ați înșelat pe noi, tot atât de bine puteați să-i înșelați și pe cei de la Constabulary.

— Este ridicol. Ce vreți să spuneți? Că m-am lăsat torturat de plăcere?

— Deci spuneți că sunteți legionar, zise visător Lita. În Legiune ați învățat să aruncați cu banii pe fereastră? Și eu care am crezut mereu că un legionar preferă să violeze o femeie decât să o plătească. Și mai ales atât de scump... Probabil v-ați întrebat de ce am jucat acest „spectacol". Este adevărat, sunt o târfă. Dar nu am nevoie de bani. Este la fel de adevărat că mi-ați plăcut și că doream să mă culc cu dumneavoastră. Dar mai ales, „noi" am dorit să știm cu cine avem de-a face. Un bărbat ca Hans Vogel nu plătește pentru a se distra cu femeile. Chiar dacă este atât de provocatoare cum sunt eu. Deci, cine sunteți?

Malko nu răspunse imediat, reflectând cu mare viteză. Căzuse în cursă, pentru că își subestimase adversarii....

Punerea în scenă fusese bine făcută. Două femei inteligente... Nu-i mai rămânea decât să nege și, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, să fugă.

— Nu vreți să spuneți adevărul? insistă fata.

— Sunt Hans Vogel. În profesia mea, nu poți să știi niciodată ce se va întâmpla mâine, de aceea trebuie să profiți de viață atunci când ai ocazia.

Tânăra zâmbi din nou.

— Ați procedat bine, domnule Vogel, pentru că mâine va fi mai puțin plăcut decât astăzi.

Brusc, scoase dintr-un dulap un pistol Magnum 357 pe care-l îndreptă cu o mișcare fermă spre Malko. La această distanță, un glonț te taie în două. Lita îi trase piedica.

— În câteva minute, vor sosi prietenii noștri și vă vor pune câteva întrebări. Unde se găsește cadavrul lui Hans Vogel? Pentru cine lucrați? De data asta nimeni nu va mai veni să vă elibereze, ca la Camp Crane..

Agentul privea țeava pistolului. Auzi vocea suavă a Litei precizând:

— Știți ce o să vă fac, Mr. Vogel? O să vă bag în burtă un vătrai înroșit în foc până o să crăpați, pentru că dumneavoastră nu sunteți Hans Vogel. Sunteți un nenorocit de polițist.

Capitolul IX

Malko își ridică privirea spre Lita. Ochii femeii îi dădură fiori pe șira spinării: nu ar fi ezitat nici o secundă să treacă la acțiune. Ura, pe care o emana întreaga ființă, o făcea aproape urâtă, dar își ținea arma cu fermitatea unui profesionist.

— Să nu încercați să fugiți. Nu mai este nimeni în vilă. Voi trage fără remușcări...

Un zgomot surd acoperi deodată sunetul muzicii. Ploaia începuse să cadă și stropii imenși mitraliau acoperișul de tablă. Cu o mână, Lita își aprinse o țigară fără să-l slăbească din ochi. O licărire crudă înlocuise ocheadele din „jocul" lor.

Agentul se lăsase „prins". Pentru moment începu să calculeze distanța: trei metri. Dacă se mișca, era pulverizat... Ploaia se înteți, vântul urla făcând să se cutremure toată casa. În spatele lui, fereastra începu să se zgâlțâie din balamale. Era primul taifun al sezonului și se potrivea de minune cu atmosfera sinistră a orașului. Malko făcu o ultimă încercare și spuse:

— Credeți cu adevărat că filipinezii m-ar fi torturat, dacă nu eram Hans Vogel? Și că aș fi riscat să rămân mutilat pe viață doar pentru a construi o „acoperire"?

— Alții au făcut-o. Vreau să știu cine v-a trimis. Pentru că acum, avem siguranța că nu sunteți cine pretindeți. Nici nu v-au tratat, într-adevăr, rău la Camp Crane. În plus, v-au eliberat foarte repede și ușor. Acest lucru ne-a dat de gândit.

— Prostii...

Lita nu-i mai răspunse. Își fixă privirea pe pieptul lui Malko, îndreptându-și ținta. Agentul se întreba cum ar putea scăpa din capcană. Partea cea mai rea era că nimeni nu știa unde se află.

— La început, vă vor smulge unghiile. Părintele Conrado este neîndurător cu dușmanii Revoluției. Nu i-ați făcut o impresie prea bună.

Malko asculta cu mare greutate. I se păru că aude zgomot de mașină. Se uită fix la fată. Tânăra, concentrată asupra armei, nu părea să fi auzit nimic. Îi rămâneau numai câteva secunde de exploatat. Din nefericire, nu știa cum ....

Cocoșul pistolului era ridicat și era suficientă o mișcare pentru a-l declanșa. Chiar dacă nu ar fi tras decât o dată, Lita risca să-l ucidă, cu adevărat. Era greu să ratezi de la trei metri.

Un trosnet sinistru se auzi afară, de pe acoperiș. Apoi un altul, ca și cum o pânză imensă s-ar fi sfâșiat cu brutalitate. Toată casa tremura sub asaltul uraganului. Malko simți în spatele lui cum furtuna era gata să smulgă fereastra cea mare. Asta îi dădu o idee. Se mișcă un pic înapoi, până pipăi mânerul sub degetele sale și o deschise puțin. Lita asculta vacarmul și urletul vântului, așa că nu îi observase mișcarea. Malko se mișcă din nou. Deodată, un curent de aer cald și umed îi trecu pe spate. Lita își îndreptă atenția asupra lui.

— Ce este?

Agentul nu avu timp să răspundă. O rafală violentă se abătu în cameră, cu o furie nemaipomenită. Malko se depărtă puțin. Uraganul izbi fereastra care cedă, deschizându-se total, în timp ce un suflu puternic invadă camera. Lita începu să strige, surprinsă de taifun. Ridică arma, dar nu mai văzu nimic din cauza dărâmăturilor. Dintr-o săritură, Malko traversă prin gaura imensă făcută de uragan și în urma lui auzi detunătura pistolului, topindu-se în noaptea tropicală. Ocoli piscina luminată, căutând o ieșire. O văzu pe Lita în cadrul ferestrei smulse, căutându-l cu privirea. Din fericire pentru el, nu putea fi văzut din cauza vegetației abundente din grădină. Ceva rece și plat îl făcu să se întindă la pământ: o bucată de tablă ondulată smulsă de pe acoperiș. În spatele lui distinse câteva glasuri. Îi mai rămâneau câteva secunde. Deodată, grădina se lumină, nelăsând nici un colț în întuneric. Malko se ascunse totuși după

un copac. Se afla numai la trei metri de barieră. Lângă marginea piscinei apărură doi oameni. Probabil, Lita chemase întăriri.

Agentul își adună foarte repede forțele. Cu un salt disperat sări peste gard. Ud, orbit de ploaie și de vânt, reuși și căzu în grădina vecină. Scăpase. În urma lui se auzi o împușcătură care se confundă cu zgomotul tunetelor. Totuși fusese zărit pentru o clipă. Începu să fugă în întuneric. Simțea apa ca un duș cald și abundent. Cămașa i se lipise de corp, pantalonul îl jena. Se lovi de un stâlp: era antena uriașă de radio, apoi își continuă fuga și ajunse pe o alee. La întâmplare, o luă în partea dreaptă fugind cu răsuflarea tăiată.

Taifunul golise străzile. Nu se mai vedea nimeni. Coti la stânga și din nou la stânga. În jurul lui erau numai vile. Nu părea că-l urmărește nimeni.

Încetini, cu sufletul la gură și zece minute mai târziu văzu prin torentele de apă un post de pază cu doi polițiști. Se opri în fața lor. La stânga, zări o mașină de culoare deschisă, cu farurile stinse, dar cu ștergătoarele în funcțiune. Doi bărbați erau în mașină. Farurile se aprinseră arătându-i că cei doi îl așteptau liniștiți. Un sunet puternic de claxon îl făcu să tresară.

Un taxi gol ieșea din ghetoul luxos și Malko se afla în calea lui. Îl strigă și taximetristul opri; se aruncă înăuntru, ud până la piele.

— Spre hotel Manila.

Dar nu se destinse prea mult. Cealaltă mașină îi urmărea. Coborâră una după alta Ayala Avenue și Buendia. Din când în când, mașina care îi urmărea ajungea în dreptul lor, într-o jerbă de apă ca și cum ar fi vrut să se asigure că era acolo. Șoferul taxiului nu părea să fi observat ceva. În colț cu Taft Avenue, semaforul era pe roșu și Malko văzu cealaltă mașină accelerând. Pregăti cinci dolari și, când șoferul opri, îi aruncă banii pe genunchi, apoi coborî în viteză. Zeci de jeepneys-uri demarară din Taft Avenue, mergând către centru.

Malko începu să fugă prin ploaie, se agăță de un jeepnay și sări înăuntru sub privirea stupefiată a călătorilor. Se liniști câteva secunde apoi se uită la mașinile din spatele lor. Erau puhoi...

Câteva secunde mai târziu, o Toyota galbenă se apropie puternic de jeepney. Era prea întuneric să distingă feţele ocupanţilor, dar era clar că doreau să-l prindă.

Autobuzul o luă la stânga, apoi la dreapta şi ajunse într-o străduţă strâmtă cu sens unic şi mărginită de stâlpi cu neon. Malko citi în grabă pe o plăcuţă „Mabini Street". Era zona „tourist belt" a Manilei. Trotuarele erau pustii din cauza ploii şi grupurile de oameni se adăposteau peste tot: turişti, târfe, copii, gură-cască. La fiecare metru se vedea câte o firmă luminoasă. Jeep-ul se opri şi Malko nu ezită. Sări la pământ, cu braţele lipite de corp. Cu colţul ochiul văzu una din portierele Toyotei galbene deschizându-se şi un bărbat ţâşni. Agentul trecu pe celălalt trotuar şi intră iute într-un „go-go" bar, de tipul celor care erau cu miile în oraş. O atmosferă închisă, mult fum, muzică sincopată şi mese pe care se fâţâiau dansatoare în costume de baie, pe care erau brodate inscripţii obscene. Era la fel de cald ca afară. Se îndreptă spre o „mam-san" [1] şi o întrebă unde este telefonul. Femeia îi arătă un aparat roşu pe o etajeră în spatele barului. Dar nu aveau mărunţiş. Îşi croi drum până găsi un loc liber, ceru o bere şi o monedă de un peso. Între timp, cineva începu să vorbească la telefon şi fu nevoit să aştepte.

Uşa se deschise şi doi filipinezi îşi făcură apariţia. Malko nu ştia exact dacă erau cei doi urmăritori, dar aveau destule asemănări. Era vizibil că nu aveau legătură cu fetele din bar. Trecură încet prin vizor personajele din bar, până dădură cu ochii de poliţiştii privaţi, doi tineri subţiri în uniforme albastre, fiecare cu câte un revolver enorm la centură. Privirile li se întâlniră, iar urmăritorii dispărură în câteva secunde.

Mai liniştit, Malko încercă să se uite la dansatori, pentru a-şi face mai suportabilă aşteptarea. Mereu acelaşi divertisment. Când un grup de fete obosea să mai danseze în faţa clienţilor, într-o manieră erotică cu zâmbete artificiale, alte fete le luau locul, făcând acelaşi lucru.

O proxenetă se strecură lângă el şi-i şopti:

1. *Proxenetă*

— Dacă vrei o fată, spune-mi. Pentru cinci pesos...

Era ca la târgul de sclavi. Dansatoarele aveau între cincisprezece și douăzeci de ani. Nu-și arătau nici sânii, nici fesele, dar toate, se prostituau. Telefonul era liber, în sfârșit. Malko formă numărul personal al lui Bill Carter. O voce gingașă îi răspunse:

— Nelia?

— Da. Cine e?

— Malko...

— Oh, Malko. Sunt atât de fericită! Ce s-a întâmplat?

— Veniți repede, înarmați. Mă aflu în Mabini Street, la Hot Paradise. Am avut o problemă și sunt în pericol.

Bill Carter scoase un mormăti de uimire, dar reacționă repede.

— Nu vă mișcați de acolo! Sosesc imediat!

Malko se întoarse la fetele din bar. Hainele i se lipiseră de piele și atmosfera plină de fum era irespirabilă. La Manila, o umbrelă era mai utilă decât un revolver.

Bill Carter sosi în jumătate de oră, însoțit de un alt american imens, pe care i-l prezentă drept sergentul Dow, din U.S.Marine Corps. Sub cămașă, la centură, fiecare avea câte un revolver. Găsiră două locuri aproape de scenă. Spectacolul fetelor care se fâțâiau la câțiva centimetri de ei îi transportă într-o stare de melancolie. Deși muzica acoperea vocile, agentul relată întâmplarea din seara aceea.

— S-a terminat, concluzionă americanul. V-ați descurcat bine până la urmă. Mâine dimineață voi face un raport către filipinezi. Se vor descurca singuri. Cel puțin vor putea localiza vila. Și așa vor găsi și restul.

Malko se săturase de fete, iar ploaia încetase. Cei care-l urmăriseră dispăruseră pur și simplu, așa că ieșiră din bar și se instalară în Chevroletul negru al lui Carter. Până la mașină, agentul zări un grup la câțiva metri de ei. Un puști îmbrâncea trei indivizi mult mai mari ca el. Aceștia îl înconjuraseră, iar copilul o luă la fugă de-a lungul trotuarului din Mabini Street, urmărit de vociferări în dialect. Trecu rapid pe lângă Malko și fu

prins de un polițist, de trei ori mai gras decât el, care îl puse la zid și începu să-i care pumni în stomac și picioare, sub privirea amuzată a unor turiști japonezi. Copilul alunecă pe lângă zid, încercând să se împotrivească. În acel moment, cei trei se năpustiră asupra lui, lovindu-l în cap, piept, stomac, peste tot. Copilul se răsucea, se agăța, încercând să scape. Când vârful unui pantof îl lovi în zona abdomenului, puștiul scoase un urlet teribil. O fetiță cu corpul destul de dezvoltat țâșni din mijlocul turiștilor japonezi și, fără nici un cuvânt, se năpusti asupra unuia din cei trei agresori. Malko îi văzu dinții înfigându-se în brațul bărbatului. Acesta țipă de durere, dar fetița îl ținea ca un buldog, lovindu-l cu picioarele și vrând să-i scoată ochii.

Polițistul interveni din nou; o prinse de umeri și începu să o strângă de gât. Cel mușcat, cu ochii plini de sânge se aruncă asupra ei și o lovi cu pumnii, până când aceasta căzu la pământ. Îi mai dădu o lovitură cu piciorul în piept, înainte de a se întoarce către puștiul căzut și el. Cu una din mâini, copilul se sprijinea de trotuar. Unul dintre agresori i-o strivi cu toată greutatea. Malko, dezgustat și îngrozit, se apropie de polițist.

— Interveniți, faceți ceva. Îl vor omorî!

Filipinezul ridică din umeri cu bonomie și spuse:

— E treaba lor, domnule. Nu-i mare scofală...

Ploaia de lovituri continuă. Nimeni nu intervenea. Agentul îl privi pe Bill. Americanul întoarse capul. Sergentul Dow era uimit. Oripilat, Malko se duse spre cele trei brute. Îl prinse pe unul de umăr și-l învârti. Celălalt se uita cu dușmănie.

— Lasă-l în pace pe băiat! ordonă agentul.

Omul îl împinse fără nici o vorbă și-și reluă loviturile. Malko își schimbă poziția și îi trimise un pumn drept în față. Filipinezul se clătină și băgă mâna sub cămașă, scoțând un pistol negru.

— Atenție, este înarmat, strigă Bill.

Sergentul Dow puse și el mâna pe revolverul de la centură. Polițistul gras se repezi spre ei. Nici nu se punea problema ca vreun străin să fie lovit. Se așeză între Malko și adversarul lui, încercând să-i smulgă arma. Ceilalți doi încetară să mai

lovească băiatul. Unul dintre ei, punându-și piciorul pe gâtul copilului îi spuse agentului în dialect:

— O să vă ucidă în cazul în care vă mai amestecați, îi traduse Carter.

Fetița se ridică în genunchi, cu obrazul plin de sânge. Băiatul mai mișca puțin...

— Nu voi lăsa brutele astea să masacreze niște copii. Chemați poliția...

— Nu va face nimic, spuse Bill. Este cumpărată. Îndată ce vă întoarceți cu spatele, vor începe din nou, dar îl vor ucide...

Bill Carter îi arătă pașaportul său diplomatic polițistului care, în cele din urmă, îi calmă pe cei trei. Japonezii își pierdură interesul pentru „spectacol" și se îndepărtară. Băiatul deschise un ochi, își schimbă poziția și începu să strige cu o voce ascuțită. Imediat primi alte lovituri în stomac și în gură.

— De ce nu face nimic? întrebă agentul.

— Spune că sunt niște ucigași foarte periculoși și că nu vrea să fie omorât. Brutele astea acționează la comandă și nu este bine să te amesteci în afacerile lor. Se pare că puștiul i-a furat.

— Atunci, să-l aresteze!

— Dar aici, nu se depun plângeri. „Nu se face".

— Foarte bine, dacă-i așa, luăm copiii cu noi!

Fără nici un entuziasm, Bill Carter se îndreptă spre Chevrolet. Cei trei erau gata să sară asupra lui Malko, numai prezența polițistului și a sergentului Dow îi opri. Copilul privea scena uimit. Când mașina opri lângă bordură, unul dintre agresori făcu un pas spre fetiță. Agentul se așeză în fața ei și îi spuse polițistului:

— Suntem diplomați și cerem să fim protejați.

Intimidat, omul făcu un semn bătăușilor să nu miște. Malko luă fetița, o așeză în spate și apoi luă băiatul. Mașina demară imediat. Bill Carter își șterse fruntea plină de transpirație.

— Ați înnebunit? Puteau să vă omoare...

— Sunt lucruri pe care nu le putem lăsa așa... Vă puteți uita în oglindă după aceea? Unde vor copii să meargă?

— Tombaka..., articulă fetița.

Bill Carter dădu din cap.

— Locuiesc pe muntele de gunoaie în nordul portului. Poate fac parte dintr-o bandă. Stau departe...În sfârşit...

După Rizal Prak, maşina circulă mai bine. Fetiţa ştergea obrazul băiatului încet, cu o bucată din rochie. Puştiul îşi reveni treptat. Era plin de vânătăi, dar ochii îi rămăseseră la fel de duri.

— Mulţumesc, domnule, spuse în dialect.

— De ce v-au bătut? întrebă Malko.

Carter traduse povestea copiilor:

— Spune că fata se cheamă Donna şi este iubita lui. Trăiesc împreună. Cei trei agresori lucrează pentru Yakiusa care este proprietarul tuturor localurilor de noapte cu prostituate. Veniseră s-o forţeze să lucreze la China Coast, pentru un tip care se numeşte Jimmy. Copila a refuzat şi în final au ameninţat-o, apoi au bătut-o până când, probabil...

— Credeţi că este adevărat?

— Posibil. În Manila, orice se poate întâmpla. Fetele se prostituează de la doisprezece ani.

Maşina trecea pe şoseaua principală, mărginită de enorme stive de gunoaie, ce se întindeau pe sute de metri. Băiatul se ridică puţin şi zise:

— Aici. Opriţi.

Cei doi tineri coborâră. Înainte de a se pierde în întunericul nopţii, băiatul luă mâna lui Malko şi se prezentă.

— Numele meu este Ruben. Dacă aveţi nevoie de mine, veniţi aici. Îmi sunteţi prieten pentru totdeauna.

Puştiul plecă şchiopătând şi urcă pe dâmburile de gunoaie, urmat de fată.

— Aici este „Muntele care fumegă". Locul de întâlnire al multor gangsteri. În seara asta v-aţi făcut un prieten, comentă Bill.

Era primul prieten pe care-l avea la Manila. Maşina întoarse şi o luă spre sud. Agentul era fericit văzând blocul verde şi alb al hotelului Manila. „Protectorii" săi îl lăsară în faţa intrării.

— Veniţi mâine dimineaţă la ambasadă, îl rugă Bill. Vom analiza situaţia.

La recepție, Malko era cât pe ce să spună că Hans Vogel nu mai exista, sperând că dacă își va continua misiunea, o va face sub numele adevărat. Adormi fericit că ieșise nevătămat din situația neprevăzută. O oră mai târziu, telefonul sună. Ridică receptorul dar la capătul firului nu răspunse nimeni. După câteva secunde, o voce distorsionată de un puternic accent, vorbi în engleză:

— *Get out of Manila. Or we will kill you!* [1]

1. *Pleacă din Manila... Sau te vom omorî!*

Capitolul X

Bill Carter își întinse pe birou vreo douăzeci de fotografii reprezentând bărbați și femei. Căpitanul filipinez, ofițerul care aparținea de NISA, organismul de luptă antitero, omul care îl recuperase pe Malko din compania caporalului Robustano, îi pusese la dispoziție diverse documente privind opozanții președintelui Ferdinand Marcos.

Pe cerul Manilei începură să se adune nori negri; cu o seară înainte, apa ajunsese pe străzi de un metru, multe case avuseseră de suferit, printre ele aflându-se și vila Litei, căreia i se dărâmase acoperișul. Malko se aplecă peste fotografii. O zări pe Sheilah Calampanag iar dintre bărbați îl recunoscu pe Conrado. Ceilalți însă nu-i spuneau nimic. Căpitanul Eduardo Blanco dădu din cap:

— Cei doi sunt clandestini. Părintele Conrado Balwag este căutat de multă vreme. Un tip deosebit de periculos...

— Este legătura directă a episcopului Sin, completă Carter. Face parte dintre preoții care, împreună cu cei din New People Army, au apărat țăranii de abuzurile armatei. Trăiește în junglă alături de alți câțiva combatanți. Episcopul Sin este obligat să îi „renege". A fost amenințat de Marcos că va da o lege privind autorizarea avortului și a divorțului.

— Cei doi nu ne vor duce nicăieri, spuse căpitanul Blanco. Nici măcar nu știm unde se ascund. Domnul Linge ar mai putea găsi vila în care a fost reținut?

— Cred că da, răspunse agentul.

Le explică unde fusese dus, vorbindu-le despre antena de radio uriașă ce se afla la vecini. Ofițerul îl ascultă cu mare atenție. Apoi telefonă, cerând unele explicații suplimentare.

— Am aflat: antena aparține unui contrabandist foarte cunoscut, obligat să nu-și părăsească domiciliul. Cu ajutorul antenei, continuă să comunice cu oamenii săi. Vila se găsește în Desmarinas Village. Puteți să ne însoțiți.

Era mai degrabă un ordin decât o rugăminte. Carter zise rapid:

— Vin și eu.

În lift, Bill comentă:

— Afacera este din ce în ce mai ciudată. N-am mai întâlnit o coaliție între elemente comuniste și oameni cu vederile cele mai conservatoare.

Malko nu răspunse. Era bucuros că își recuperase lavaliera și identitatea. În schimb, îi dădu înapoi cu multă grijă cei șapte mii de dolari rămași din „prima" de ucigaș plătit.

* * *

— Aici este, îi anunță Malko, cu o undă de emoție.

Recunoscu intrarea, unde Sheilah Calampang îl adusese cu o seară înainte. Între timp, o parte din acoperișul roșu fusese smuls iar grădina devastată de taifun. Din grădina vecină se zărea stâlpul metalic imens al antenei de radio. Căpitanul Blanco era uimit.

— Sunteți sigur? întrebă ofițerul.

— Foarte. Cunoașteți casa?

— Da, cred că da.

Se găseau în mașina ofițerului, un Datsum 2800 cu un șofer militar la volan. Erau urmați de o Toyota cu patru civili la bord. Se opriră pe alee și coborâră. Blanco apăsă pe sonerie. Fără nici un rezultat. Încercă să deschidă ușa, dar era închisă. Făcură turul casei, dar nu exista nici o posibilitate de acces în grădina interioară și piscină. Totul părea pustiu.

— Să trecem în vila vecină, propuse Malko.

Sunară și ușa se deschise imediat. Apăru o servitoare care, îngrozită de legitimația căpitanului, vorbi în tagalog la toate întrebările acestuia. Bill Carter urmărea conversația, cu sprâncenele încruntate și cu o expresie din ce în ce mai uimită.

— Este de necrezut. Casa este a unei persoane foarte cunoscute. O prietenă personală a primei doamne. Se numește Victoria Barriga. Extrem de bogată, amestecată în tot felul de afaceri de „spălare de bani".

— Ce înseamnă asta?

— Sunt proiecte care nu se realizează niciodată, dar care permit intermediarilor să-și umple buzunarele. Această doamnă este o fostă Miss Cebu, la fel ca soția lui Marcos. A fost căsătorită cu un bărbat foarte bogat, care a murit de infarct. O altă văduvă „apreciată" în aur masiv...

Căpitanul își termină interogatoriul și se întoarse spre Malko:

— Vreți să veniți să facem o recunoaștere?

Trecură dincolo de gard și agentul se afla din nou în grădina din seara trecută. Merse direct spre fereastra prin care scăpase. Nu fusese reparată iar perdelele fluturau. Intră în camera în care Lita fusese a lui în toate modurile. Nimic nu era schimbat, numai mobila răsturnată de vânt. Zări o gaură mare în zid, alături de fereastră și i-o arătă ofițerului.

— Priviți! Trebuie să fie un glonț. Magnum 357...

În living, mai era sticla de șampanie începută și paharele. Deci nu visase. În schimb, dispăruse valiza cu arma.

— Ce vârstă avea femeia care v-a întâmpinat?

— Douăzeci, douăzeci și cinci de ani...

— Victoria Barriga are cam tot atât...Dar este în America... Vila a fost închisă, iar servitorii trimiși acasă. Serviciul de securitate din Desmarina Village se ocupă de protecția casei. În plus, este imposibil să cred că face parte din complot.

— Și totuși, nu am visat, vorbi răspicat agentul. Sheilah și tânăra pe care o numea Lita păreau să cunoască bine casa. Au vorbit la telefon de aici și au plecat închizând cu cheia.

— Nici eu nu înțeleg, spuse mirat Blanco. O să încercăm să luăm legătura cu Victoria și s-o întrebăm dacă a lăsat vila în grija cuiva. Puteți să mi-o descrieți cu precizie pe tânăra care v-a fost gazdă?

Malko se strădui cât putu, trecând peste talentele intime ale acesteia. Aparent, singura legătură între Lita și proprietara casei era destul de greu de clasificat într-un raport administrativ. De fapt, amândouă erau niște ticăloase... Cei trei ieșiră din vilă, traversară grădina vecină și ajunseră la mașina poliției.

— Voi supraveghea locul, spuse căpitanul și voi trimite domnului Carter fotografii cu toți suspecții. Poate o veți recunoaște pe această Lita.

Ofițerul îi lăsă în fața ambasadei americane, despărțindu-se cu un zâmbet forțat.

— Ce credeți despre toate astea? întrebă Bill în timp ce intrau în ambasadă.

— Ciudat, foarte ciudat. Fata părea să se simtă ca acasă. Nu am bănuit nici o clipă că ar fi fost altfel.

— Doar dumneavoastră puteți s-o recunoașteți.

— Da, dar la Manila sunt vreo opt milioane de locuitori. Fata era excepțional de frumoasă, dar asta nu este suficient. Ar trebui să știm mai multe.

Americanul nu părea atât de uimit precum ofițerul Blanco.

— După părerea mea, cred că vor abandona acțiunea. Au avut multe încurcături încă de la început.

Malko nu împărtășea punctul de vedere al lui Carter. Întors în biroul de la ambasadă, agentul se uită din nou spre clasorul gri cu închizătoare cifrată, ce era pus pe etajeră.

— Arma care se afla în camera mea a dispărut. După câte am înțeles de la femeia care m-a lăsat la vilă, operațiunea se află într-o fază destul de înaintată. Complicii ei știu deja unde și când să-l împuște pe Marcos. La cincisprezece iunie, în ajunul alegerilor, într-un loc care să nu fie prea departe de centrul orașului.

— Corect. Am întocmit un raport pe care i l-am dat căpitanului Blanco. De acum încolo este treaba lor cum se descurcă. Voi trimite un raport și la Washington.

— Dar mai rămân cei doi ucigași, cei care m-au urmărit.

— Cred că sunt oamenii părintelui Conrado, care vin adesea la Manila. Misiunea dumneavoastră s-a terminat. Apropo, cum vă simțiți? Nu ați făcut nici o radiografie?

— Mă simt bine. O să mai fac unele masaje la hotel. Mi-au prins foarte bine.

— Relaxați-vă cu acest masaj cât mai mult, îl sfătui generos Carter.

Malko omise să-i spună că tehnica era aplicată de chiar amica lui Bill. Urcă în Toyota albă, pe care o închiriase între timp de la biroul Avis, de la hotel. Malko abandonase mașina pe aleea din curtea lui Octavo Limay în ziua arestării sale și apoi apăruse ca prin minune în parcarea de la Manila Hotel, după eliberarea lui.

* * *

Tânăra filipineză îl aștepta, ca de obicei, așezată într-unul din fotoliile imense. Se repezi spre el și de emoție îl tutui, lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci, nici chiar în intimitate.

— Se pare că ai avut neplăceri aseară. Era să fii ucis!

— Vino, o să-ți povestesc.

Urcară împreună în apartament. Dar în loc să se abandoneze bucuriilor masajului, Malko se instală în living-room și îi istorisi aventurile sale cu Lita. Fără a omite nimic. Nelia îl asculta cu o privire strălucitoare în ochi. Când Malko termină, spuse:

— Dacă Lita este atât de frumoasă, am putea s-o găsim destul de repede.

— Cum?

— Am o prietenă, patroană la o agenție de manechine. Cunoaște toate fetele, mă refer la cele mai frumoase. Cu ajutorul ei am putea să ne uităm peste sute de fotografii. La noi,

o tânără care se situează peste media de frumusete, participă la concursuri gen MISS, pentru a-și găsi un bărbat bogat. Imedla Marcos a început la fel, acum douăzeci de ani. A fost Miss Cebu. Iar acum...

— Aș vrea să începem imediat căutările, te rog.

— Nu vrei să te masez puțin?

Agentul rezistă bărbătește mângâierii în jurul urechii și fata înțelese că nu venise încă momentul de plăcere. În plus, performanțele din ajun îl epuizaseră.

— Sunt fericită că ești din nou cu mine.

— Da, dar ne cunoaștem de puțin timp, și apoi ai un logodnic.

— Bill! Nu este logodnicul meu. Știu că va pleca în America și poate că îmi va lăsa ceva bani. Dar nu mă interesează. Este adevărat că este gentil, dar nu facem niciodată dragoste. El preferă să se uite la televizor, iar mie îmi place să fac fericit un bărbat cu care stau.

Nobilă intenție...

— Nu vrei să mergem la prietena despre care mi-ai vorbit? îi propuse Malko.

Nelia părea mai puțin tentată.

— Mi-e teamă că nu o să facem ce trebuie. Cred că Lita nu lucrează în acest moment. Cu siguranță se ascunde pe undeva.

— Să încercăm totuși.

Malko era grăbit s-o găsească pe ticăloasa în costum de baie alb și rochie indecentă, care în mod sigur nu se numea Lita. Ieșiră din hotel, amețiți de căldura moleșitoare. În drum spre parcare, agentul zări un puști care tocmai deschidea ușa mașinii. Văzându-l pe Malko că vine spre el, o închise rapid. Nelia îl văzu și ea și spuse:

— Fii atent, este un hoț!

— Nu este nimic de furat din mașină.

Puștiul făcu un mic ocol pentru a-i evita și fugi spre ieșirea taxiurilor. Cu o furie neașteptată, Nelia începu să strige în dialect la șoferii de taxiuri care ieșiră imediat din mașini, barând calea micului fugar. Acesta se opri, ezitând. Dar ezitarea îi fu

fatală. Nelia continua să strige cerând ajutorul oamenilor. Imediat, sosiră gărzile hotelului, cu pistoalele enorme la brâu. Puștiul făcu cale-ntoarsă, încercând din nou să fugă, dar gardienii deschiseră focul, trăgând pentru a-l ucide. Mai multe gloanțe îl loviră iar copilul se clătină, căzând pe burtă. Căuta să se ridice dar se prăbuși cu fața în jos. Malko era îngrozit de brutalitatea gratuită a scenei, dar Nelia nu părea deloc emoționată.

— Este incredibil, spuse ea. Acum au început să vină până aici. Hoții!

Se pare că sensibilitatea asiatică nu este la fel ca cea europeană. Filipineza abia aruncă o privire spre corpul băiatului, în timp ce șoferii de taxiuri liniștiți intrară în mașini. Fusese un incident fără importanță. Nelia îl trase pe Malko spre mașină.

— Vino, să nu întârziem.

Agentul încercă să înlăture imaginea copilului mort într-o baltă de sânge. Deschise ușa Toyotei și se instală pe scaun, în timp ce fata luă loc alături. Tocmai răsucea cheia în contact, când Nelia scoase un strigăt gâtuit. Întoarse capul spre ea. Tânăra avea paloarea unui cadavru.

— Nu te mișca. Mai ales nu te mișca.

Agentul urmări direcția în care se uita fata. La picioarele lor, pe podeaua mașinii, găsi două fâșii negre de jumătate de metru fiecare.

— Sunt cobre, șopti Nelia. Să nu faci zgomot și să nu te miști...

Capitolul XI

Malko simţi un nod în gât. Respiraţia i se opri: nu mai văzuse până atunci nişte cobre atât de mici. Se uita panicat spre Nelia. Şerpii stăteau imobili, parcă adormiţi.

Agentul ştia rapiditatea cu care reacţionau. Nici un reflex uman nu putea să-i învingă. Muşcătura lor provoca moartea prin paralizia muşchilor respiratori, în nouă din zece cazuri.

— Ieşi, şopti Nelia, mişcându-şi imperceptibil buzele.

El nu îndrăzni să se mişte nici un milimetru. Zări nişte oameni care urcau într-o maşină, la câţiva metri depărtare. Nimeni nu-şi imagina drama prin care treceau.

Încercă să se întoarcă spre uşa maşinii, să sară afară, dar scaunul scârţâi uşor şi rămase nemişcat, cu sufletul la gură. Nu-şi putea lua privirea de la cele două reptile negre. Păreau adormite. Milimetru cu milimetru, începu să-şi ridice picioarele în acelaşi timp. Punctul său vulnerabil era glezna dreaptă. Scaunul scârţâi din nou. Nelia îi urmărea mişcările cu o expresie îngrozită. Foarte lent, Malko reuşi să-şi ridice picioarele deasupra podelei. În clipa în care reuşi să se rotească, încercă să se arunce afară din maşină. Simţind mişcare, una dintre cobre se destinse din amorţeală, şuierând ascuţit. Fără voie, Malko scoase un strigăt, simţind un şoc sub talpa dreaptă. Ridică genunchiul foarte sus, se roti şi ţâşni din maşină, cu inima gata să-i sară din piept. Nelia ieşi în acelaşi timp cu el, după care începu să strige:

— Te-a muşcat? Te-a muşcat?

Agentul văzu în talpă două puncte mici. Cobra atacase și se refugiase sub scaun, cealaltă nu se mișcase deloc. Îl cuprinse amețeala și o stare de vomă.

Filipineza se repezi spre gardienii hotelului, care examinau cadavrul puștiului. În treizeci de secunde ajunseră la mașină cu pistoalele în mână, urmați de câțiva trecători. Unul dintre ei ridică scaunul cu grijă. Malko zări un bici negru ce se mișca spre ei. Gardienii traseră în același timp. Când își terminară gloanțele, șerpii erau morți, iar Toyota ciuruită. Cel mai curajos dintre paznici luă ce mai rămăsese dintr-o reptilă și o aruncă pe ciment, zdrobind-o cu lovituri de picior și cu un zâmbet pe buze. Liniștiți își reîncărcară armele.

Malko începu să înțeleagă: nu fusese o tentativă de furt, ci una de crimă. Era profund tulburat. Imediat, băiatul ucis deveni mai interesant. Se apropie de cadavru, însoțit de gardieni. Muștele începură să roiască în jurul băiatului, așezându-se în balta de sânge. Un gardian se aplecă peste mort, făcând un gest pe care Malko îl găsi mai întâi curios, apoi chiar nepotrivit. Trăgându-i pantalonul de pe el, îi descoperi fesele brune și slabe; apoi dădu din cap, cu un aer dezgustat.

— Ce face? o întrebă pe Nelia.

— Vrea să știe cărui grup aparține, îi explică fata. Toți au fesele tatuate. Acești ucigași minori sunt recrutați la Tondo, pentru două mii de pesos. Șeful grupului face „târgul" și păstrează o parte din contract. Așteaptă, mă duc să mă interesez.

După un timp se întoarse cu vești.

— Aparținea de grupul Sig-Sig.

Malko și Nelia intrară în hotel, urmăriți de privirile curioase ale trecătorilor. Agentul își șterse fruntea plină de broboane de sudoare. Nu mai avea chef să colinde pe la agențiile de manechine.

— Nelia, trebuie să-i găsim pe cei care l-au plătit pe copil să mă ucidă. Ar fi posibil?

— Foarte greu... Este o lume închisă, în care nimeni nu vorbește.

— Dar putem încerca. Știu un băiat, Teofilos, care m-a ajutat să rup filajul. Dacă am putea ajunge la el...

— Ar fi bine să ajungem în Tondo, își dădu cu părerea și fata.

— Hai să ne destindem puțin, apoi vom pune lucrurile la punct.

Ajunseră la bar, unde o mulțime de fete încântătoare țineau companie clienților și comandară vodca-tonic. Băutura îi liniști pe amândoi. Ca de obicei, după un moment de mare pericol, simțea nevoia să facă dragoste.

— Cine este această Victoria Barriga, proprietara vilei unde au vrut să mă omoare? întrebă el.

— Oh! Este foarte cunoscută la Manila. Pe scurt: o femeie foarte inteligentă și dură care a venit de la Cebu, acum câțiva ani, fără un ban în buzunar. A urmat filiera obișnuită dar în loc să îngroașe rândurile dansatoarelor go-go, a știut să-și vândă talentele unor ofițeri și apoi să se căsătorească cu unul dintre ei. A divorțat și a continuat să-și ia amanți dintre oamenii de afaceri. După un timp a devenit prietenă cu „prima doamnă" și acest lucru a ajutat-o foarte mult. Este băgată în multe proiecte, de foarte mult timp. Călătorește mult și se pare că are un amant arab, extrem de bogat și el. Acum trăiește singură. Din când în când, își mai aduce câte un amant tânăr, străin, pentru că nu-i plac filipinezii.

Nu era tocmai profilul unei revoluționare. Malko era din ce în ce mai uimit. Ceva îi spunea că prietena primei doamne avea o legătură cu cei care doreau să-l omoare pe Marcos. Lita, fata care-l primise în casă părea să aparțină aceleași categorii sociale. O târfă superbă și cinică. Malko ajunse cu gândul până la atentatul a cărui victimă era să-i cadă. Deci complotiștii nu-și pierduseră timpul...

— De ce au vrut să te ucidă? întrebă Nelia.

— Iată o întrebare potrivită. Sau pentru a se răzbuna, sau pentru că sunt singurul care are o informație periculoasă pentru operațiunea „June Bride".

— Adică?!

— Numai eu pot s-o recunosc pe Lita. La rândul ei, mă știe destul de bine. Cred că mai degrabă ăsta este motivul: răzbunarea. După părerea ta, ce este mai ușor de făcut: s-o găsim pe Lita sau să ajungem la cei care l-au plătit pe puști?

— Amândouă variantele sunt aproape imposibile, opină fata. Cred că Lita se ascunde bine, în acest moment. Este foarte ușor să te ascunzi la Manila. Pe de altă parte cu ceva bani, poate avem o șansă să-i găsim pe cei din grupul Sig-Sig.

— Bine, să mergem în Tondo, propuse Malko.

Nelia îi întoarse o ocheadă languroasă. În mod vizibil, ar fi preferat să fie cu el în altă parte...

* * *

Căldura, mirosurile, toate se lipeau de piele, în mod dezgustător. Un jeepney trecu pe lângă Malko, aproape atingându-l și lăsând în urma-i nori de praf negru, scârțâind din toate încheieturile. În ciuda căldurii inumane, Tondo era un furnicar. Nelia stătea de vorbă cu un vânzător de sutiene, ghemuit în fața unei săli de cinema de pe Jose Abad Santos Avenue. Reveni spre Malko, cu un aer îngrijorat.

— Îl cunoaște pe Teofilos, dar nu l-a mai văzut. Spune că îl caută și poliția...

— Am trecut exact pe strada asta când am rupt filajul. Să întrebăm pe cei de pe aici. Trebuie să-l cunoască.

Nelia nu părea prea încântată. Tumultul străzilor și zgomotul mașinilor îi amețiseră. Imensul bidonville parcă se topea sub valul torid, ca un animal rău mirositor.

Trecură pe Banbang Street. Cel puțin aici, nu mai era nici un jeepney din cauza porților de baschet instalate în plină stradă, împiedicându-se astfel orice circulație. Fata privea neliniștită în jurul ei. Nu se simțea în siguranță în mijlocul acestei mulțimi ostile și de nepătruns. Reprezentau o țintă perfectă pentru toți micii vagabonzi, în căutare de pesos.

Ajunseră lângă un grup de vreo douăzeci de puști, care jucau baschet. Alți băieți erau lungiți pe trotuar și se distrau cu pocnitori. În interiorul cocioabelor îngrozitoare se zăreau icoane reprezentându-l pe Cristos, agățate pe pereți. Așezat pe trotuar, un puști de vreo doisprezece ani citea un desen animat porno, închiriat cu jumătate de oră. Nelia i se adresă, dar nu obținu nimic, apoi încercă cu un grup de tineri care jucau cărți. O trimiseră într-un bar, unde se vindea înghețată, dar nici aici nu avu nici un rezultat. Se înfundară și mai mult în cartierul Baubang. Teofilos se ascunsese de tirul polițiștilor, înainte de a arunca grenada. Nelia reveni la Malko. Machiajul începuse să i se întindă pe față, sub căldura toropitoare.

— Spun că nu-l cunosc. Le este frică să vorbească.

— Promite-le bani!

— Le este și mai frică de șefii de bandă.

— Dar grupul Sig-Sig?

— Nu este pe aici...

Încet, ajunseră spre o stradă paralelă cu calea ferată. Malko privi în jurul lui cu mare atenție, sperând să-l vadă pe Teofilos. Deodată, se treziră înconjurați de șase copii foarte agitați. Lăsându-l în pace pe agent, o amenințară pe Nelia cu un cuțit. Discutau în dialect cu violență. Fata îi traduse:

— Au spus că trebuie să plecăm imediat. Nimeni nu ne va divulga locul unde se găsește băiatul. Cu toții sunt convinși că lucrați pentru poliție. Vor să vă omoare dacă veți insista...

Îndepărtându-se de grupul de copii, filipineza îi propuse lui Malko:

— Să mergem pe mijlocul străzii, poate că nu vor încerca să ne lovească. Trebuie să fim atenți la grenade. Aici disputele se reglează numai așa.

Agentul se hotărî s-o asculte, dar din zece în zece metri se uitau înapoi, gata să plonjeze în prima gaură întâlnită, în caz de nevoie. Dar nu se întâmplă nimic, așa că ieșiră nevătămați în Rizal Avenue.

— Am să încerc să iau legătura telefonic cu diverse cunoștințe, încercă să-l încurajeze fata. Să mergem deocamdată la hotel.

Ajunși la hotel, Nelia începu imediat să telefoneze. Forma zeci de numere cu o răbdare de înger. După două ore de încercări, închise și zâmbi șmecherește:

— Cred că am găsit persoana potrivită care ne va conduce la grupul Sig-Sig. O să ne întâlnim în seara asta.

Capitolul XII

Sheilah Calampang își aprinse ultima țigară din pachet. Aranjase cu mare grijă cele nouăsprezece chiștocuri în formă de cerc, în scurmieră, semn de mare nervozitate. În fața ei, părintele Conrado își contempla ghetele mari, așezate pe pardoseala de marmură. Ținuta lui neglijentă, hainele roase și pătate contrastau cu taiorul elegant al femeii.

Interlocutorul lor era un bărbat mic și gras, cu ochelari de contabil, cu părul ras în părți după moda japoneză, lăsând să se vadă urechile roșii și clăpăuge. Torsul era strâns într-un superb barang-tagalog[1], singurul semn de rafinament prezent în vestimentația lui. Omul vorbea la telefon, urmărit de cei doi.

— Deci? întrebă Sheilah.

— Nu a reușit, a fost un moment nepotrivit.

Femeia șuieră ca un șarpe iritat.

— Este greu, pentru că sunt niște imbecili!

Bărbatul cu urechi roșii o privi cu un aer dezamăgit.

— Nu sunt imbecili; nu au avut noroc, dar vor încerca din nou.

— CÂND?

— Cât mai curând...

Părintele clătină din cap.

— Dacă o găsește pe Donna este foarte grav, trebuie să anulăm acțiunea. Înseamnă că am făcut atâtea eforturi degeaba. Nu-mi rămâne decât să mă întorc în Nord pentru alte

1. *Cămașă brodată, tipic filipineză*

câteva luni sau poate ani. Niciodată nu ne vom mai întâlni cu o asemenea ocazie.

Filipinezul cu capul ras părea din ce în ce mai nervos. Se duse până la ușa apartamentului și o deschise. Culoarul era gol. Închise ușa, scoase o batistă din buzunar și-și șterse fruntea de transpirație. Pentru „June Bride" își riscase viața și ani de muncă înverșunată. Pentru prima oară regreta că spusese „da", în ciuda promisiunilor fantastice care-i luaseră ochii. Sheilah îl privi cu furie.

— Cu mijloacele de care dispuneți, este de neconceput...

— Doar nu o s-o fac eu, mormăi bărbatul. Data viitoare va reuși.

— Acum va fi atent, continuă femeia.

— Asta nu schimbă prea mult lucrurile.

Ochii mici și negri erau parcă și mai înfundați în orbite. Toată viața lui folosise violența prin intermediari și mai ales când era sigur că nu existau urmări neplăcute. Crimele puse pe seama lui erau nenumărate. Părintele Conrado întoarse capul către Sheilah.

— Mă oblig eu să-l ucid pe nenorocit. Nu țin să trăiesc.

— Gata cu prostiile! O voi face chiar eu, se înverșună bărbatul cu capul ras.

Se ridică din ce în ce mai nervos. Din punctul lui de vedere, se temea numai de falsul Hans Vogel. Nu avea toate datele problemei iar cei din Constabulary nu-și terminaseră ancheta.

Lucrurile stăteau altfel pentru Sheilah: femeia simțea că totul începe să-i scape de sub control. Jocul era periculos.

Cât despre Conrado, acesta scăpase de câteva ori din mâna forțelor de ordine și la Manila era ajutat de unii preoți dar care nu erau foarte siguri. În ceea ce-l privea, dacă Sheilah Calampang nu l-ar fi convocat prin telefon, nu ar fi venit niciodată la o asemenea întâlnire. Din nefericire, se angajase în fața unor oameni puternici și influenți, fiind vulnerabil din multe puncte de vedere, luând în considerație afacerile sale necinstite. Era

suficient un telefon ca să nu mai poată organiza niciodată luptele de cai sau aranjamentele cu vameșii de la aeroportul din oraș.

Era prins la mijloc și unica soluție de ieșire era, din nefericire, să meargă înainte. Proiectul trebuia dus până la capăt și îndeplinit cu bine, indiferent de greutăți.

— Mâine, la aceeași oră vă voi chema din nou, îi anunță femeia.

Înclină capul și îl însoți pe filipinez până la ușă. Cei doi se urau, dar erau importanți pentru plan. Sheilah închise ușa și se întoarse către părinte. Avea o privire severă. Îl considera pe Conrado prea moale.

— Dacă soluția dumneavoastră de schimb se dovedește imposibilă, înseamnă că muncim degeaba. Unde vă este capul? îl întrebă.

— Părintele Tomino mi-a jurat că totul va fi bine. Voi merge cu el chiar în noaptea asta. Voi reveni cu ucigașul găsit de el. Veți vedea...

— Este periculos să luați avionul, remarcă femeia cu răceală.

— Știu, dar nu avem de ales. Am documente false, iar noaptea nu sunt atât de vigilenți. Sunt sigur că se va aranja.

— Să sperăm...

În ciuda romantismului său, părintele Conrado era un bărbat de încredere și devotat cauzei. Ceea ce o reconforta pe Sheilah.

Totuși, prezența falsului Hang Vogel făcea operațiunea vulnerabilă. Dacă acesta ar fi găsit-o pe Lita-Donna, complicea lor, s-ar fi ajuns cu ușurință la filieră. Nu se temea pentru ea. Poate ar fi luat câteva luni de închisoare și de torturi, dar se gândea la cei câțiva aliați bogați și puternici, care doreau să se debaraseze de Marcos.

Micul apartament unde se aflau nu avea aer condiționat și căldura deveni insuportabilă. Își șterse fruntea și bău o gură de Perrier, din păcate călduț, în cinstea reușitei lor. Pentru prima

oară în viața ei simțea gustul luxului, poate din cauza frecventării asidue a celor bogați.

* * *

O ființă mică de statură țâșni dintr-un colț și se repezi în lumina farurilor, să deschidă ușa mașinii. Malko rămase uimit văzând un pitic. Omul, cu o grimasă servilă și comercială, se înclină adânc în fața lui. Neonul lumina în roșu și verde fețele prostituatelor, așezate pe scaune pliante, instalate chiar pe trotuarul străzii strâmte. Agentul era însoțit de Nelia, așa că târfele nu-l mai băgară în seamă. Tânăra intră într-un bar care se numea „Habbit", însoțită de piticul săltăreț. Alți trei pitici cântau pe o estradă. Casiera barului măsura un metru și zece iar chelnerul care se apropia de ei ajungea până la mijlocul lui Malko. Într-un colț un pitic mai bătrân pipăia un tânăr, așezat pe genunchii lui. Se instalară la o masă mare, în mijlocul barului. Foarte aproape de ei, un client părea că doarme cu capul prăbușit între pahare. Era o ambianță ciudată. Nelia se aplecă spre agent:

— Îl știu pe unul dintre pitici. Este folosit adesea de gansteri pentru tot felul de tâlhării. Se poate strecura oriunde. Dar nu cred că va vorbi de față cu tine. Așteaptă-mă...

Dispăru pe o scară ce ducea la primul etaj. Agentul nu rămase singur mult timp. Dintr-un ungher se ivi un alt pitic, îl prinse de mână și-l târî după el. Amuzat, se lăsă condus. „Ghidul" se opri la toaleta bărbaților. Malko profită, dar la un moment dat simți o atingere ușoară de-a lungul piciorului. Piticul stătea lângă el, cu un șervețel imaculat în mână. Îl atinse în partea sensibilă a corpului, șoptindu-i calm, în engleză:

— Mă ocup eu de dumneavoastră, domnule...

Îngrozit, agentul se dădu înapoi, trăgându-și rapid fermoarul pantalonilor, sub privirea plină de reproș a piticului, gata de a-l acuza de rasism sexual...

Când reveni în salon, cei trei cântăreți schimbară locul cu o solistă de statură normală, dar Nelia tot nu apăruse. Se așeză

pe scaun și remarcă deodată un detaliu ciudat la clientul care dormea. Fața lui se crispa în anumite momente, apoi se destindea, având un aer de beatitudine absolută. Câteodată tresărea, ca și cum l-ar fi pișcat ceva, apoi degetele i se crispară în jurul paharului gol și gemu. Puțin mai târziu, un pitic în alb ieși de sub masă și trecu într-o parte mai întunecată a salonului. Automat, Malko verifică dacă sub masa lor era cineva... Între timp, Nelia reveni.

— Unde m-ați adus? Este îngrozitor!

Tânăra râse din toată inima.

— Locul este foarte cunoscut. Anumite femei sunt nebune după pitici. Sus, este o cameră unde își etalează talentele. Adesea, sunt bine proporționați. Bineînțeles și homosexualii îi apreciază. Piticii se îmbracă în „băieței" pentru diverse show-uri. Vreți să-i vedeți?

— Mulțumesc, nu.

Malko adora să sodomizeze femeile, dar nu se gândise niciodată să supună la același tratament un bărbat.

— Se ne grăbim, propuse fata. Am un contact pentru Sig-Sig dar trebuie să plecăm imediat.

Părăsiră localul și ajunseră la mașină. Neoanele defilau, luminând cete de japonezi și grămezi de prostituate. Cartierul Turist Belt funcționa din plin. Străzile deveniră mai întunecate. Traversară râul Pasig după Ermita, ajungând într-un cartier sărac, Quipar, pustiu și cu arcade sinistre. Nelia inspectă numerele și numele străzilor. Se întoarseră și bătură la o ușă de lemn. În prag apăru un om, cu care șușoti ceva în tagalog. În sfârșit, bărbatul îi lăsă înăuntru. Un miros acru te izbea de la intrare. Malko se opri, împietrit. Un coșciug trona în centrul camerei, sprijinit pe o schelă de scânduri, încadrat de lumânări și de un crucifix. Domnea o liniște deplină, în afară de un clinchet ciudat ce venea din încăperea vecină.

— Cine a murit? întrebă Malko, derutat.

— Nimeni...

Era din ce în ce mai ciudat. Intrară în cealaltă cameră. Șase bărbați așezați în jurul unei mese jucau mah-jong. Al șaptelea

stătea mai departe, observându-i, nemișcat precum o mumie. Nelia se apropie de el și îi spuse ceva la ureche. Jucătorii continuau nestingheriți de prezența lor. Fata, după ce vorbi cu necunoscutul, îl trase pe Malko afară din încăpere.

— Așteaptă puțin, o să vină și el. Partida este pe sfârșite.

— Cine este?

— Unul care închiriază cadavre. În Filipine, jocul ăsta este interzis, cu excepția momentului de veghe a mortului. Pentru a nu adormi, cei care stau la căpătâiul decedatului au voie să joace. Așa că există oameni care închiriază cadavre și percep un comision din câștig.

— Ce legătură are cu cei pe care-i căutăm?

— Lucrează cu banda Sig-Sig.

Cei doi ajunseră la mașină. După douăzeci de minute, bărbatul li se alătură. Fata discută cu el în tagalog, numai în șoaptă, apoi se întoarse către agent.

— Îi este frică. Vrea două sute de dolari ca să ne conducă la cel care angajează ucigașii din bandă. Dar cu altceva nu ne poate ajuta.

— Este suficient și atât, spuse Malko.

Scoase banii și îi dădu filipinezului. Apoi, la instrucțiunile fetei se îndreptară spre nord-vest, în cartiere din ce în ce mai sordide, la marginea zonei Tondo. Opriră într-o intersecție pustie, înconjurată de terenuri virane. Filipinezul se strecură pe o străduță și reveni, făcându-le semn să-l urmeze.

— Unde ne aflăm? întrebă din curiozitate agentul.

— În Torres Street..

Un grup de puștani stătea pe trotuar, în fața unei case demolate, din curtea căreia se zărea un cocotier subțire, ce își profila ireal umbra în lumina lunii.

Față de noii veniți, copiii deveniră mai atenți, cu trupurile încordate gata să fugă. Nelia și Malko rămaseră în urmă. Filipinezul începu să discute. Trecură cinci minute, apoi zece... Un șobolan enorm traversă șoseaua și unul dintre copii, cu o lovitură sigură și rapidă îl ucise cu o piatră. Filipinezul reveni cu o figură aparent îngrijorată. Nelia îl ascultă și traduse:

— Este dificil. Cel pe care vrem să-l vedem s-a lovit la un meci de rugby. Dar prietenii lui vor vorbi cu el.

„Contactul" dispăru în semiîntuneric. Puștii începură să-l analizeze pe Malko. Unul dintre ei, mai mare, de vreo patrusprezece ani, se ridică, se apropie de el cu un zâmbet șmecheresc, cu o țigară în colțul gurii și îi șopti câteva cuvinte. Agentul înțelese în treacăt „carinoso"[1]. Băiatul făcu un gest expresiv, apoi ridică din umeri.

Nelia se așeză pe vine lângă cel mai mare dintre ei. Cu spatele sprijinit de zid, acesta ținea o pungă de plastic la nas. Obrazul, fruntea și brațele îi erau brăzdate de cicatrici.

— Ce face? întrebă Malko.

— Inspiră clei de încălțăminte. Este un fel de drog.

Puștiul termină de prizat și puse punga de-o parte. Îi lipseau dinții din față. Îi fixă pe cei doi fără să-i vadă. Deodată, luă un ciob de sticlă și, cu un gest precis, își tăie brațul drept, uitându-se calm cum i se scurge sângele.

— Este nebun, nu-i așa? zise Malko. O să se mutileze.

— Toți fac asta. O să încerc să-i vorbesc, pentru că după asta va adormi.

Nelia, ghemuită lângă băiat, încercă să afle câte ceva. Brusc, mâna puștiului se strecură sub fusta ei. Fericit, scotocea sub fustă, ascultând-o. După un timp, fata reveni lângă Malko și-l întrebă:

— Mai ai bani?

Acesta îi întinse două bancnote de douăzeci de dolari. Drogatul le băgă în buzunar și nu spuse nimic. Nu erau destui. Nelia ridică glasul iar puștiul o ciupi tare de sex. Ceilalți se apropiară, interesați. Malko se întreba dacă nu cumva îi vor aplica și câteva lovituri de cuțit în spate. Strada era total pustie. Puțin mai departe, se auzea grohăitul unui porc. Ochii fetei priveau fix, dar continua să vorbească.

---

1. Drăguț

— Lasă-l în pace, îi spuse Malko dezgustat.

Dar fata nu abandonă discuția. Flutură în fața băiatului câteva hârtii de douăzeci de dolari pe care le puse de-o parte. Banii când se apropiau, când se depărtau. Și în tot acest timp, mâna tânărului rămânea sub fusta Neliei. Un alt puști începu să-l mângâie pe Malko pe ceafă. Atmosfera devenea tot mai tensionată. Deodată, drogatul izbucni într-un hohot de râs, spuse câteva cuvinte și smulse bancnotele. În același moment, Nelia se ridică.

— Vino!

Părăsiră locul, mergând mai mult cu spatele.

— A vorbit?

— Da. Cel care a comandat uciderea cu ajutorul șerpilor se numește Sir Jimmy. Este un polițist veros și homosexual.

Malko transpirase. Se bucură atunci când ajunse în Toyota.

— Dacă nu era drogat, nu ar fi vorbit niciodată, comentă fata. Toată lumea se teme de Jimmy. Are putere și este un criminal. Recrutează copii din Youth Center pentru a-i introduce în lumea prostituției. Odată a înecat unul în Pasig. Nimeni n-a spus nimic.

Agentul o mângâia pe păr. Ce rol avea Sir Jimmy în afacere, alături un preot comunist, o call-girl de lux și o doctrinară ca Sheilah? Cine dorea capul lui Ferdinand Marcos?

* * *

Privind mobilierul de culoare deschisă din biroul lui Carter, impecabil lustruit, agentul realiză diferența enormă dintre cele două lumi, cea din afară, la câțiva kilometri de ambasadă, acolo unde se aflase în noaptea trecută și cea în care se găsea acum. Împreună cu Nelia, după ce reveniră la hotel, făcură câte un duș și apoi dragoste, așa cum Malko înțelegea: blând, eficace, total lipsit de egoism. După aceea o conduse pe fată la Bill Carter.

Americanul învârtea nervos un dosar:

— Aici este tot ce am putut descoperi despre Jimmy. Este poliţistul şef al cartierului Ermita. Toată lumea ştie că este legat de Yakusa.

— Cine sunt cei din Yakusa?

— Gangsterii japonezi care „controlează" prostituţia în Manila. Filipinezii sunt prea leneşi pentru a se organiza. Yakusa exportă fete şi arme în Japonia, aduc turişti şi veghează ca totul să fie bine. Sir Jimmy este plătit, asta o ştim şi noi, dar nu există dovezi. Este susţinut de oameni puternici şi influenţi. Un poliţist care a vrut să-l denunţe a fost asasinat în plină zi, cu mitraliera, chiar în faţa comisariatului Ermita.

Agentul era uimit. Ce legătură avea Yakusa cu „June Bride"? Oare şi gangsterii doreau să-l lichideze pe Marcos?

— Cred că mai are şi alte contacte!

— Cu siguranţă, aprobă Bill. Doar că nu le cunoaştem. Este o lume închisă, secretă.

În birou se lăsă liniştea, tulburată numai de bâzâitul climatizatorului. Totul se lovea că de un zid.

-- Dacă dau informaţia omologilor filipinezi, se vor întâmpla două lucruri: copilul care a vorbit v-a fi omorât şi sir Jimmy va nega totul.

Malko tăcea. În ciuda tuturor eforturilor, se aflau din nou într-un punct mort.

— Alegerile au loc peste o săptămână, insistă Bill. Ştim că operaţiunea urma să aibă loc pe cincisprezece. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. În dimineaţa asta am vorbit cu cei de la NISA. Ancheta continuă, dar nu au nici un rezultat. Tentativa de crimă cu şerpi i-a interesat mai mult. Vă oferă o protecţie sigură.

— Mulţumesc, pot să mă păzesc şi singur.

— Cred că nu vă daţi seama prea bine de pericol, susţinu Bill. Ne aflăm într-un oraş feroce în care se ucide pentru un „da" sau „nu", unde se pot recruta criminali pentru două mii de pesos, unde bandele rivale luptă cu grenade. Sunteţi singurul care o puteţi identifica pe Lita. Aşa că vrem să fiţi în viaţă.

— Aveţi intenţii bune, în ceea ce mă priveşte, zise ironic agentul.

— Mai mult decât atât, am obținut de la Langley favoarea să vă trimită o protecție adevărată: Chris Jones și Milton Brabeck. Cred că se află deja în avion, deasupra Pacificului.

Probabil că C.I.A. îl considera pe Malko într-un real pericol, dacă acceptase o cheltuială în plus...

— Nu rămâne decât o soluție pentru a înainta în afacere. Să îl facem pe Jimmy să vorbească.

— Sunteți nebun! izbucni americanul. Vă interzic să-i amestecați pe cei de la C.I.A. în proiect. Răpirea și interogatoriul unui cetățean străin într-o țară prietenă... Cred că nu vreți să-l torturăm în baia ambasadei.

În fața reacției lui Carter, Malko bătu în retragere.

— Vă jur că Milton și Jones vor fi în deplină legitimitate. Ei, care au jucat până și fotbal cu grenade, vor ști cum să-l...

— Fără glume. Vă cunosc bine!

— Jur că nu glumesc. Dacă mint, să nu mă îngropați la Arlington[1]. Dacă tot sunt la Manila și am riscat atât doar n-o să rămân să fac plajă și să mă bronzez. Mai am și altele de făcut.

Bill Carter îl urmări cu niște ochi îngrijorați și suspicioși. Simțea că agentul nu-i spusese tot. Când se pregăti de plecare, Malko se gândi că poate avea o șansă cât de mică să-l atace pe Sir Jimmy. Americanul îl ajunse din urmă și-l întrebă direct:

— Îmi ascundeți ceva? Ce puneți la cale?

— Ceva plăcut... dacă va reuși, zâmbi șiret agentul.

---

1. Cimitirul eroilor naționali americani

Capitolul XIII

— Nu suntem aici să ne ciondănim, ripostă Carter. Sir Jimmy rămâne „tabu". Dacă o găsim pe Lita, ar fi cam același lucru și în plus ar fi mai ușor pentru noi. Am impresia că povestea asta nu este decât marginea icebarg-ului și că de fapt se ascunde ceva foarte important. Cred că dumneavoastră sunteți persoana pe care oamenii puternici, care au toate mijloacele la dispoziție, vor s-o sacrifice.

— Ce vreți să spuneți?

— Că nu ne găsim în fața unui complot „normal". Comuniști, catolici hiper-agitați, chiar și oameni care fac parte din „putere" vor capul lui Marcos, ceea ce pare cam ilogic și stupid la prima vedere. Un soi de conjurație ca pentru Somoza. Dar situația de aici este diferită...

— Nu aveți și alte informații?

Carter ridică privirea spre cer.

— În mod normal, știm „totul". Știm cine votează pentru, cine contra. Dar acum este ceață... Sir Jimmy este un polițist care din toată inima i-ar tăia de vii pe cei din New People Army, or, îl găsim alături de Conrado, comunist convins. În ceea ce-l privește pe preot, nu văd legătura lui cu o fată precum Lita. NPA nu a făcut niciodată gherilă urbană. Tipii care puneau bombe pentru catolici proveneau direct de pe băncile Universității. Acum, avem o organizație amestecată, dar puternică. Despre care nimeni nu știe nimic precis, nici filipinezii, nici noi. Singura parte care iese la iveală este Lita.

— Oricum, mă voi întâlni cu Nelia pentru a analiza situația. Poate a găsit ceva.

Ascensorul se opri. Bill îi deschise ușa, apoi, cuprins de un gând ciudat, îl întrebă:

— Sunteți înarmat?

— Da. Un pistol calibru 22. De data asta l-am scos din valiză.

Din cauza controlului de la aeroport, îl ținea mereu ascuns. La Manila nu apucase să-l folosească, deocamdată.

— Luați-l cu dumneavoastră, îl sfătui americanul. O să vă obțin un permis de port-armă. Până atunci, puneți-l în mașină. Vă urez mult noroc.

Un înger trecu, purtând pe aripi o bandă neagră.

Ultima oară când Bill Carter îi urase același lucru, agentul ajunsese pe mâinile caporalului Robustano.

* * *

Nelia aștepta liniștită în holul hotelului, cu un plic mare sub braț. Urcară în camera lui Malko și îi întinse toate fotografiile adunate de la diferite agenții. Le examinară cu atenție, dar niciuna nu corespundea. Nelia era descurajată.

— Am fost la agențiile legale, dar mai există și cele care furnizează fete pentru show-uri speciale, precum și call-girls. Am promisiunea unei întâlniri la cea mai importantă dintre ele, Makali, din Amorsolo Street.

Malko începu să fie sceptic privind metoda de căutare. Persoana lui Sir Jimmy îl atrăgea mai mult.

— Nelia, crezi că aș putea găsi un băiat pe nume Ruben? Este șeful unei bande care trăiește pe „Muntele care fumegă".

Îi povesti incidentul din Mabini Street și intervenția lui, lucru pe care nu-l făcuse până atunci, deoarece evenimentul nu avea legătură cu „June Bride". Fata îl asculta cu o atitudine total dezaprobatoare și scutură din cap:

— Este foarte greu să pui mâna pe oamenii ăștia. Se ascund tot timpul. Și chiar dacă-l găsești, tot nu te va ajuta cu ceva. Sunt mici vagabonzi, care adesea devin ucigași. Dacă nu voia

să dea fata, așa cum spui, înseamnă că nu i s-a oferit destul pentru ea. Nu-i cunoști suficient.

— Totuși, putem încerca?

— Dacă vrei, spuse ea prost dispusă, dar oricum nu va merge.

* * *

În căldura îngrozitoare și sub cerul plumburiu, Nelia deschise o umbrelă mică, pentru a se feri de razele fierbinți.

În mașină, nu mai găsiră nimic suspect, nici o cobră, sau altceva ucigaș. Sub ochii neliniștiți ai fetei, Malko puse sub scaunul său pistolul extraplat cu încărcătorul plin. Nelia avea impresia că arma era prea mică, pentru apărare. Malko o convise că este un ajutor de neprețuit.

În clădirea agenției din Amorsolo, paznicul de la intrare veghea înarmat până-n dinți. Secretara îi primi radioasă. Purta o fustă ultra mini, o bluză transparentă, dar aerul grav din spatele ochelarilor cu rame de baga dădea fiori reci clienților. Femeia ascultă distant explicațiile Neliei, care-l prezentă pe Malko drept un impresar dornic să organizeze show-uri cu manechine filipineze, pe coasta de vest americană. Cărțile de vizită ale angajatelor firmei începură să se înghesuie pe masă. După un sfert de oră, agentul de plictisi de atâtea picioare fuselate, fese rotunde și zâmbete stereotipe. Nu găsea nimic. Nelia discută din nou cu secretara.

— Ne va arăta al doilea fișier cu fete care participă la acțiuni speciale. Am convins-o că vrem într-adevăr să le ducem în U.S.A. Du-te să vezi fișierul, eu îi telefonez lui Bill. Am fost obligată să-i dau secretarei numărul lui de la birou, pentru a fi mai convigătoare.

Agentul o însoți pe secretară pe un culoar lung, mochetat, până în dreptul unei încăperi mici, plină cu clasoare metalice. Femeia deschise unul și scoase un album de vreo douăzeci de centimetri. Acolo se afla „crema" agenției Legaspi. În câteva minute îl epuiză. Secretara luă albumul și scoase un altul, îl

deschise la o anumită pagină și își puse degetul, indicând cu unghia roșie fotografia unei fete „în patru labe", pe o blană, goală cu desăvârșire.

— Asta sunt eu!

Cu un gest hotărât și rapid, își scoase ochelarii, se apropie de Malko, fără să spună vreun cuvânt. În numai zece secunde, începu să se frece cu furie de el, strângându-l cu pricepere. După alte secunde, îl dezbrăcă pe jumătate și se năpusti asupra lui. Mai târziu, se lăsă pe mocheta groasă și moale, continuând ceea ce începuse. Limba și gura erau într-o activitate furibundă. O adevărată „tornadă" galbenă. Într-un timp record, Malko simți senzația de explozie, delicioasă, atât de bine știută.

Nici nu avu vreme să se ridice de pe mochetă, că secretara, deja îmbrăcată, arunca priviri neliniștite spre ușă. Gâfâind ușor, își puse ochelarii și abordă același aer distant, de la începutul întâlnirii. Era vizibil cât de mult dorea să ajungă în America.

Cu un surâs jenat, dându-și seama că se purta ca un ticălos, Malko începu să examineze clasorul, sub privirea tot mai dezaprobatoare a femeii. În acest album cea mai mare parte din fete erau dezbrăcate, iar unele în poziții de-a dreptul obscene.

În sfârșit, când mai erau trei sau patru de văzut, privirea-i căzu pe fotografia unei tinere în picioare, din profil, ceea ce îi punea în valoare conturul sânilor. În ciuda bretonului și a coafurii diferite, o recunoscu pe Lita. Chiar dacă ar fi avut vreo îndoială, ar fi fost iute spulberată de un amănunt: purta costumul de baie alb, cu centura din blană de leopard, pe care îl știa atât de bine. Pe spatele pozei nu se găsea nici un nume, doar un număr. Malko se întoarse spre secretară, încercând să pară cât mai calm.

— Cine este fata? Vă dați seama că am nevoie de mai multe tinere...

Femeia notă numărul, puse albumul la loc și-l conduse în camera în care Nelia îi aștepta. Căutând prin fișiere, îi spuse:

— Am găsit ceva care v-ar putea interesa. Este Donna Katuray.

— Aveți adresa și telefonul ei?

— Îmi pare foarte rău, dar nu putem să le dăm nimănui. Pot s-o convoc la o întâlnire.

Înainte ca agentul să spună ceva, secretara formă numărul de telefon. Urma o catastrofă... Falsa Lita risca să bănuiască înscenarea. Secretara discuta îndelung cu cineva. Apoi închise aparatul, zâmbind încântător.

— Îmi pare rău, dar Miss Donna s-a mutat și nu se știe noua adresă.

Malko era furios. Secretara îl fulgera cu o privire de reproș, pentru atitudinea lui ingrată. Ușa biroului se deschise și apăru o fată cu un album sub braț, pe care îl dădu Neliei. Reflectând mai bine, secretara le spuse:

— Am impresia că Donna participă la o paradă a modei. În fiecare zi, în oraș, există zeci de „fashion shows", la multe dintre hoteluri, pretext pentru a expune fete superbe și dezbrăcate!

Malko și Nelia îi mulțumiră și dispărură rapid, abandonând-o pe femeia care își jură să nu își mai risipească talentele la întâmplare.

— Este unu și patruzeci de minute, iar show-urile se termină la două, spuse Nelia. Sper să avem timp. Nu este prea departe.

* * *

Trade Winds Hotel se găsea la marginea străzii South Super Highway, în drum spre aeroport. Un afiș anunța spectacolul „Fashion Show"; 12-2.50 pesos for lunch.

Malko și Nelia intrară într-o sală unde niște manechine defilau pe o scenă luminată puternic. Spectatorii erau numai bărbați. Patru fete și patru băieți se învârteau unul în jurul altuia, îmbrăcați în costume de baie minuscule. Costumele bărbaților aveau niște umflături disproporționate față de talia lor subțire. Nelia se aplecă spre Malko.

— Își pun vată pentru a-și excita partenerii.

Niciuna dintre cele patru fete nu era Donna-Lita. După ce reprezentația lor se termină, un val de alte fete, toate frumoase,

îmbrăcate în costume de baie, invadară scena, ceea ce însemna că spectacolul urma să se sfârșească. Agentul încerca să le examineze.

Deodată, simți inima bătând cu putere. La stânga, în primul rând, pe scenă, se afla Lita! Îmbrăcată într-un costum de baie negru, strălucitor, drapat în formă de V, coborând în jos spre abdomen, mai cambrată ca de obicei. Nu-l putea zări, din cauza întunericului din sală.

— Prima de la stânga, este Lita...

Nelia era foarte tensionată.

— Fantastic! Mă duc în culise să-i spun că reprezint un prieten care dorește să lucreze pentru el. Acest lucru este o practică în Manila așa că nu va deveni suspicoasă. În plus, fetele iau o sută de dolari doar pentru a fi privite. Și mult mai mult pentru a face dragoste.

Malko se uita intens la tânăra ce defila grațios în maniera cea mai provocatoare cu putință. Nu se mai mira să-i înscenase un astfel de spectacol. Și totuși știa să țină în mână un pistol Magnum.

În sfârșit, fetele dispărură sub ropotul de aplauze. Spectatorii se ridicară. O așteptă la masă pe Nelia, cu sufletul la gură. Se scurseră zece minute interminabile, apoi fata reveni cu ochii strălucind de bucurie.

— Am reușit! Va veni. Ne întâlnim cu ea în hol.

— Nu bănuiește nimic?

— Nu, am discutat chiar și prețul. Numai că o să vă recunoască.

— Evident. Important este s-o conducem până la hotelul meu. Luați un taxi, iar eu o să vă urmăresc cu mașina.

* * *

Fetele ieșeau fără încetare din culese, înghesuindu-se în taxiuri, așteptate de prietenii lor sau de diverși clienți. Niște japonezi îmbarcară cinci fete dintr-o dată, cele mai tinere. Culmea rafinamentului pentru un japonez...

Agentul stătea ca pe jar. Se așeză puțin mai de-o parte de ieșirea din culise. Într-un târziu, Lita apăru. Îmbrăcată cu o rochie albă, decentă, cu ochelari de soare negri cu rame roz, cocoțată pe tocuri foarte înalte. Trecu prin fața lui și se îndreptă spre Nelia, care o aștepta la celălalt capăt al holului. Malko nu avu timp să se felicite pentru prudență. Lita-Donna se opri brusc în mijlocul holului. Agentul înțelese imediat de ce: imaginea lui se reflectase într-una din oglinzi. Colțurile gurii i se lăsară în jos. Abandonând-o pe Nelia, Lita se duse spre ușa rotativă și ieși. Alergă până la un taxi, care tocmai demara, plin cu manechine și se aruncă înăuntru. Malko și Nelia ajunseră prea târziu pentru a o împiedica să fugă. Săriră iute în Toyota, fără a pierde din ochi taxiul.

— Trebuie să se oprească undeva. O să-i ciocnim în momentul respectiv.

Taxiul se îndrepta spre nord. Erau înghesuiți în circulația din Bangkal, în mijlocul autobuzelor și jeepneys-urilor. Nici o clipă nu pierdură din ochi taxiul, care se afla la zece metri distanță, în față. Una din uși se deschise brusc și Lita țâșni afară, traversă șoseaua și sări într-un jeepney ce mergea în sens opus. Vehiculul porni și trecu prin fața lui Malko și a Neliei, care, din păcate, îi admirară doar caroseria decorată cu o duzină de cai și tot atâtea oglinzi retrovizoare. Agentul încercă să întoarcă dar calea îi fu blocată de un autobuz. Într-un concert de claxoane, reuși să facă manevra, dar era prea târziu. Când ajunse în direcția bună, Lita era departe. Totuși, continuă drumul. Cinci sute de metri mai încolo, zări alt jeepney care semăna cu cel urmărit și îl depăși. Era același, dar Lita coborâse.

— Să ne întoarcem la Tradewings sugeră agentul, transpirat și furios. O să-i căutăm adresa.

Intră din nou în șuvoiul circulației. Asta era singura soluție. Dar Donna-Lita putea să se ducă spre un alt loc. Doar dacă, luată prin surpindere, ar fi trecut măcar pentru câteva momente pe acasă, înainte de a se topi în clandestinitate.

În cinci minute, ajunseră din nou la Tradewings. Fără Nelia, ar fi fost ca paralizat și fără vedere. Fata reveni din hotel și, lăsându-se pe scaun, îi spuse:

— Avem noroc! Îl cunosc pe unul dintre organizatori. Donna are casa în Pasong Tirad Road, lângă hipodrom, în Santa Ana. Și nu este departe.

Ieșiră din Super South Highway pentru a se angaja pe străduța strâmtă, cu multă lume, mărginită de cocioabe mizerabile din lemn. Jeepneys-urile înaintau pe trei rânduri. Era imposibil să le depășești. Malko își stăpâni furia. Numai de ar găsi-o!

La un moment dat, își pierdu total sensul de orientare în acest labirint de străzi ce semănau între ele.

— La stânga, spuse Nelia.

Intră pe o șosea largă, cu două benzi. Era zona hipodromului.

— Uite! Aici, la numărul 24.

Era o căsuță mizerabilă din lemn, cu două etaje și un balcon. O femeie tricota afară, așezată pe un scaun pliant. Nelia porni să se informeze. Malko se uita la baraca dărăpănată. Într-adevăr, Lita se distra de minune în rolul unei miliardare...

— Aici locuiește, la primul etaj, la o prietenă. Dar acum nu-i acasă.

— Să așteptăm în partea cealaltă de străzii, propuse agentul.

Făcu ocolul străzii, apoi reveni și parcă în fața intrării în hipodrom, lăsând motorul să meargă. Se uită la ceas. Era două și patruzeci și cinci de minute. Nici măcar nu mai simțea foamea. Se gândi la cele două „gorile" care, probabil, sosiseră.

— Există vreun telefon pe aici?

— Da, dar aveți o șansă din zece ca el să funcționeze.

Din fericire, funcționa. Obținu legătura cu Manila Hotel și întrebă de cei doi. A doua minune se înfăptui, când vocea lui Chris se auzi în aparat.

— Bine ați venit la Manila, îi spuse Malko. Luați-vă artileria și haideți repede aici.

— Pe bune, șefule! De-abia am sosit. Suntem murdari, neraşi, ne-am pierdut bagajele. Arătăm ca niște cerșetori și suntem obosiți.

— Perfect, vă veți confunda cu peisajul. Ne vedem în față la Philippine Racing CLub. Luați orice taxi și veniți imediat.

— Vom juca la cursele de cai?

— Cam aşa ceva.

Malko închise telefonul, sigur de conștiința lor profesională. Cei doi americani reprezentau un ajutor neprețuit în acest moment. Brabeck și Jones cunoșteau în cele mai mici amănunte munca de protecție a VIP-urilor. Cântăreau împreună două sute cincizeci de kilograme, trăgeau cu o precizie de laser, erau visceral anticomuniști și total devotați lui Malko. Aveau puterea unui mic port-avion și nu-și făceau mari probleme de conștiință. Singura lor slăbiciune venea din zona stomacului. Cei doi nu suportau mâncarea estică, adică tot ce nu semăna cu un hamburger sau Pepsi-Cola.

Scăldat în transpirație, agentul reveni la mașină. Cu sau fără decalaj orar, Chris și Milton vor fi aici, cât vor putea de repede.

— Vin întăriri, o lămuri pe Nelia.

Cu cât trecea timpul, cu atât speranța scădea. Lita nu apărea. Prima oră trecu incet. Gorilele se pierduseră pe undeva. De concentrare și enervare, începură să-l doară ochii. În plus, își fixase privirea pe casa Litei, încercând să descopere o mișcare, oricât de mică. În sfârșit, un taxi opri în spatele lor, și din interior ieșiră ajutoarele. Malko îi întâmpină bucuros. Chris se sufocă la vederea tinerei filipineze.

— Eram sigur că sunteți cu o femeie! mormări amuzat. Iar noi nu avem nici măcar timp de un duș.

— Da, mirosiți puțin. Dar în aceste locuri, murdăria face parte din camuflaj.

Milton se uita în jur, cu un dezgust nedisimulat.

— Parcă am fi la Porto Rico. Dar parcă este și mai murdar pe aici. Dumnezeule! Ce cald este!

— Haideți în mașină, acolo avem aer condiționat...

— Nu o să încăpem niciodată în asta, arătă Milton spre Toyota închiriată.

Intrară totuși în spate, cu genunchii la bărbie, amestecând mirosurile de transpirație între ei. Fiecare era înarmat cu un 38 cu țeava de patru, plus o armă la picior. Asta pentru cazuri disperate. Ochii lor gri de obicei, deveniseră alburii din pricina oboselii. Stârneau milă, îmbrăcați în costumele lor din pânză, ude de sudoare.

Nelia îi privea cu mirare pe cei doi uriași. Chris ar fi putut să-i frângă mijlocul în două cu o singură mână. Brațele lui păreau niște jamboane de Virginia.

Între timp, Malko le explică pe scurt misiunea lor.

— Întotdeauna este așa de cald? suspină Milton.

— Din păcate, este sezonul temperaturilor înalte, îl ajută Malko să priceapă.

În ciuda aerului condiționat, în mașină erau patruzeci de grade. Era inuman. Nici Nelia nu mai putea suprota. Dintr-o dată, agentul și fata se priviră cu disperare.

— Nu înțeleg... Numai să nu..

Amândoi gândeau la fel. Lita își alertase complicii și trecuse pe „linie moartă". Unica ocazie de a o prinde, se strecurase pe lângă ei...

În spate, cele două gorile dormitau. Malko abia își mai ținea ochii deschiși. Sudoarea îi curgea în valuri de-a lungul spatelui.

Dar dacă Lita va greși puțin, atât cât le trebuia pentru a o determina să vorbească? Se mai întâmplă și minuni...

* * *

Nelia o zări prima. Mașinal, privea un jeepney ce urca strada. Se oprise cu vreo douăzeci de metri înainte de casă, apoi plecă imediat. Din el coborî o siluetă albă, ce mergea rapid.

— Uite-o! exclamă filipineza.

Cei trei bărbați intrară în alertă. Gorilele erau să smulgă ușile din țâțâni. Parcă nu mai aveau figuri de oameni, atât erau de nervorși și puși pe fapte. Silueta ajungea la baraca din lemn. Cei din mașină o priveau intens. Dar nimeni nu luase în considerație și o altă variantă. De partea cealaltă a străzii, exista cineva...

Malko o urmări pe Lita cum intră în casă. Imediat, reperă ceva ce-i îngheță sângele în vine. Doi filipinezi ieșeau dintr-o mașină parcată înaintea numărului 24, mergând spre Lita, fără să se grăbească. Masivi, cu fețe întunecate, cămăși înflorate pe deasupra pantalonilor, cei doi se apropiau de victimă.

— Nelia, strigați-o pe Lita să vină aici!

Fata traversă strada alergând. Vocea ei ascuțită strigă în tagalog și o făcu pe Donna-Lita să se întoarcă. Tânăra se opri, îi văzu pe cei doi și începu să alerge spre ei. Malko simți un nod în gât. Lita nu înțelesese. Se năpusti spre manechin, încercând s-o protejeze. În mână ținea pistolul extra-plat.

— Vă vor ucide, nu vă duceți spre ei!

Unul dintre agresori își strecură o mână sub cămașă. Celălalt încercă să-și acopere partenerul, îndreptându-se către Toyota. Lita se opri brusc, realizând că cei doi filipinezi nu aveau gânduri bune. Se întoarse și începu să fugă cu stângăcie, din cauza tocurilor mult prea înalte.

Malko nu ezită. Îl ochi pe primul ucigaș și apăsă pe trăgaci, tocmai în momentul în care acesta făcea același lucru. Împușcăturile se suprapuseră. Filipinezul se cătină, dar susținându-și mâna dreaptă cu palma stângă trase din nou, vizându-l pe Malko. Cel de-al doilea agresor deschise focul asupra gorilelor care stăteau ghemuite în mijlocul străzii. Lupta era inegală. Filipinezul căzu cu fața pe asfalt, atins de proiectilele celor doi americani și rămase nemișcat. Un glonț

explodă chiar în parbrizul mașinii de alături, lângă agent. Celălalt filipinez se clătină ca și cum ar fi fost beat.

Lita, cu gura deschisă, alerga spre Malko. Făcu un pas greșit, căzu, se răsuci la pământ. Cu groază, agentul zări o pată mare, roșie care se lărgea pe rochia albă.

Capitolul XIV

Malko ridică privirea și-l văzu pe filipinez care, deși rănit, se agăța de armă și o îndreptă spre Lita. Fata zăcea la pământ. Pentru el, în mod clar, cel mai important era s-o lichideze.

Cu o detașare de care se miră și el, agentul întinse brațul și apăsă pe trăgaci, țintind. Se auzi un zgomot asurzitor. Ucigașul se opri brusc, vru să întoarcă arma, dar căzu la pământ ca un bolovan. Fără să-și dea seama, agentul își golise încărcătorul, iar chiulasa rămase deschisă. Automat o deblocă și se repezi spre Lita care zăcea lungită pe trotuar.

Femei care tricota în fața casei începu să urle ca o sirenă, sculând tot cartierul. Chris și Milton se apropiară cu precauție de cei doi agresori. Unul dintre ei mai respira, dar foarte slab, ceea ce însemna că nu mai avea mult de trăit. O mulțime de gură-cască începură să se strângă în jur.

Malko o luă ușor pe Lita și o întoarse. I se părea nespus de ușoară. Pe piept, pata de sânge era și mai mare. Se vedea gaura pe unde ieșise glonțul. Tânăra mai respira încă, iar pe la colțurile gurii îi apărură două dâre de sânge. Deschise ochii sticloși și nu-l recunoscu.

Nelia se aplecă spre ea și începu să-i vorbească în dialect, dar manechinul nu răspunse.

— Chemați salvarea... îi rugă fata.

Malko simți pulsul din ce în ce mai slab. Salvarea sosi, dar prea târziu. Lita pierduse prea mult sânge. Anesteziată din cauza șocului, părea că nici nu suferă.

— Telefonați la ambasadă, îi rugă agentul pe cele două ajutoare. Este o cabină prin apropiere. Rugați-l pe Carter să-l prevină pe ofițerul filipinez cu care este prieten. După aceea puteți pleca, mă descurc singur.

Nelia căută în geantă și întinse câteva fise lui Jones, care străbătu mulțimea de trecători. Apoi începu să tamponeze cu batista sângele care-i ieșea din gura Litei.

— Întreab-o cine se află în spatele acțiunii, o rugă Malko.

Nelia vorbi ceva în tagalog, dar Lita părea că nu mai aude. Respira foarte slab. Un polițist își făcu apariția, dând lumea la o parte cu brutalitate.

În acel moment, Lita avu o ultimă tresărire și muri în brațele lui Malko. Era îngrozitor să vezi corpul cald al fetei și formele ei suple împietrite în imobilitatea morții. Ochii păreau că privesc undeva, departe. Agentul nu putea să se obișnuiască deloc cu spectacolul morții, deși foarte des participa la el. O așeză încet pe pământ și îi închise ochii.

Nelia îi explică polițistului că doi necunoscuți au tras în fată, în timp ce ea și Malko o așteptau pentru a-i propune o slujbă. Filipinezul nu părea deloc surprins. Se întâmplau des astfel de evenimente la Manila. Totuși zări cu coada ochiului pistolul extraplat, așezat pe pământ. Malko trebuia să se explice.

Agentul se uita tulburat la cadavrul tinerei. Ca în poveștile din Samarcand, Lita venise la întâlnirea cu moartea, crezând că fuge de ea; urma să se întâlnească cu niște patroni pentru lucru, iar ei îi grăbiseră sfârșitul. Totul se oprea aici. Malko se șterse de transpirație.

Lumea începuse să comenteze cele întâmplate, iar căldura devenea tot mai insuportabilă.

Agentul se ridică și merse să-l examineze pe cel ucis. Un glonț îl lovise drept în față, altele în abdomen și piept. Pe asfalt se formaseră câteva bălți de sânge, unde roiau muștele. Agresorul avea lângă el un pistol 45, automat. Fața sa vulgară, plină de cicatrici, nu avea nimic special. În depărtare, se auzi urletul unei sirene de poliție.

* * *

Bill Carter, căpitanul Blanco, Nelia și Malko ieșiră din comisariatul din Makati, epuizați. Birourile nu aveau aer condiționat și stătuseră două ore pentru a lămuri situația. Fără Bill Carter ar fi rămas mult timp în sediul poliției. A fost nevoie de un telefon de la palatul Malacanang pentru ca totul să se aplaneze. Din fericire, la cuvântul NISA, toată lumea ceda. Carter reuși chiar să obțină câteva informații despre cei doi ucigași; unul era urmărit de justiție, iar celălalt un fost polițist acuzat de mai multe jafuri înarmate. Niște profesioniști, bănuiți că ar fi lucrat pentru Yakusa. În ceea ce privea pe cei care îi plătiseră pentru a o lichida pe Donna Katunay, fostă Lita, asta era o altă poveste. În geanta tinerei nu găsiră nici o hârtie care să furnizeze vreo informație. Din nou, se aflau într-un punct mort... Bill Carter se uită la ceas.

— Unde sunt Chris și Milton?

— I-am trimis deja să se odihnească, îi explică Malko.

— Bine, vă las în fața hotelului dumneavoastră.

Căpitanul Blanco urcă în jeep, îndreptându-se spre Malacanang. Bill și Malko se urcară în Chevrolet-ul negru. Imediat, agentul îi spuse lui Bill.

— Ați auzit? Unul dintre criminali este bănuit a fi plătit de Yakusa.

— Și ce dacă?!

— Revenim la Sir Jimmy. El pare să fie pivotul afacerii. Nu ne mai rămâne decât el, dacă vrem să ajungem la capătul poveștii. Sau poate, aveți încredere în filipinezi...

— Unde vreți să ajungeți?

— Acolo unde suntem obligați să ajungem... Sir Jimmy este singurul care ne poate conduce prin filieră, este zăvorul pe care îl vom trage pentru a avea cale liberă.

— Lăsați-o baltă! Nu am chef să fiu dat afară. Și vă rog să nu-i băgați și pe cei doi...

— Promit! Apropo, ați notat numele criminalilor? Mi le puteți da?

Americanul îi întinse o hârtie cu ceva mâzgâlit pe ea. În sfârșit, ajunseră la Manila Hotel. Malko era frânt de oboseală.

-- Voi face bilanțul celor petrecute. Vă contactez mâine dimineață. Recuperat-mi pistolul. Țin foarte mult la el.

— Să nu-mi faceți vreo surpriză neplăcută, îl avertiză Bill, înainte de a se despărți.

Între cei doi încrederea se diminuase.

* * *

Înainte de a intra în apartament, agentul traversă culoarul și bătu la ușa celor doi americani. Îi deschie Chris Jones, de nerecunoscut; de fapt umbra lui. Milton zăcea trântit pe pat.

— Am sosit de vreo jumătate de oră, spuse Chris. Ne-am rătăcit, am rămas fără benzină. Lui Milton i-au furat portofelul. Credeam că nu mai ajungem. Mai ales că am uitat și numele hotelului. Mi-e greață; am băut mult azi dimineață.

Bun început...Bineînteles, pentru a compensa mizeriile vieții, cei doi s-au pus pe coniac... Malko văzu pe jos o sticlă burtoasă de Gaston de Lagrange, din care se băuse zdravăn. Surâse...

— Milton, spuse el, Gaston este un coniac excelent. Dar nu este plătiti de asigurările sociale.

După ce se asigură de confortul ajutoarelor sale, agentul se grăbi să ajungă în apartament, unde Nelia îl aștepta.

— Cred că ești foarte obosit și intrigat de cele petrecute, îi spuse fata. Lasă-mă să mă ocup de tine.

Avea în fața lui un înger de femeie. Îl ajută să se dezbrace de hainele transpirate și-l conduse la duș, apoi începu să se săpunească pe tot corpul. Malko vru să facă același lucru, dar ea îl opri.

— Așteaptă, îți voi face un „body-massage"!

Sub jetul care-i cuprinse pe amândoi, Nelia începu să se frece de el, când cu fața, când cu spatele, încet și senzual, pentru a face săpunul să pătrundă în toți porii. Apoi trecu în

spatele bărbatului și degetele-i începură un balet indiscret între picioarele lui, în timp ce-și ondula corpul și îi murmura obscenități la ureche. Trecu din nou în față, se așeză în genunchi, prinzându-l cu gura. Vârful limbii desenă un traseu complicat de-a lungul sexului, până când îl înghiți cu multă dibăcie, total. Când termină, îi dădu drumul și-l înlănțui cu mâinile de gât.

— Ești foarte excitat...

Cu o mișcare rapidă și o precizie de acrobat se sui pe corpul lui Malko, punându-și piciorul în jurul taliei lui.

— Ești prea tare, gemu ea. O să mă rănești.

Malko o prinse de șolduri sub jetul de apă călduță, urmându-și mișcarea corpului de urcare și coborâre. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Cu spatele sprijinit de perete, cu fața ridicată spre jetul de apă, Nelia era atât de ușoară, încât agentul avea impresia că face dragoste cu o fantomă. Foarte rapid, fata începu să strige, apoi tremură toată, cu răsuflarea tăiată. Rămaseră nemișcați, apoi se scuturară de apă și se înveliră într-un prosop moale. Dușul ăsta, după toate cele întâmplate, îl relaxă pe Malko. Adormi imediat, fără a-și da seama. Când se trezi, Nelia șușotea la telefon și îi făcu semn să tacă.

— Mă ocupam de problemele tale, spuse filipineza.

— Noutăți?

— Da. De la niște prieteni ziariști, vom afla lucruri interesante. Din cauza cenzurii, nu pot publica tot. S-ar trezi instantaneu la Camp Crane. Îi cunosc pe cei doi care au fost plătiți...

— Cine sunt?

— Se pare că lucrează pentru Jimmy. Doar că în raportul poliției nu apare nimic de genul ăsta.

Din nou Sir Jimmy, omul de legătură, omul lui Yakusa. De data asta, contactul era prea direct. El îi trimise pe cei doi ucigași pentru a lichida un martor jenant. Chris și Milton nu îi erau prea mult de folos acum. Nu aveau nici o autoritate la Manila și nici legături cu mafia locală.

— Nu avem decât o soluție, spuse Malko. Să-l facem să vorbească pe acest Jimmy. Să aflăm pentru cine lucrează.

— Imposibil. Nimeni nu se poate ajunge de Sir Jimmy. Chiar dacă ai dovezi, este ca și cum nu ai avea. Pentru că este prea puternic.

— Mai întâi ar fi bine să-l găsim pe prietenul meu, Ruben. Cred că numai el ar putea face ceea ce vreau. Apoi, mai vedem...

— Chiar dacă-l găsești, Ruben nu va face nimic. Ține la capul lui. Poate dacă i-ai oferi un milion de pesos..

— Poate că nu...

Malko își aminti de figura plină de ură nestăpânită a puștiului bătut crunt. Dacă știa cum să-l abordeze, putea să-i fie un aliat solid și de temut.

— Cunoști pe cineva care l-ar putea găsi?

— Da...

— Hai, telefonează, te rog...

Nelia ezită, își luă totuși geanta, scoase o agendă și formă un număr. Malko nu pricepu nimic din discuție, dar sesiză numele de Ruben de mai multe ori. După ce închise telefonul, fata îl anunță:

— Ai întâlnire. Pregătește-te! După părerea mea, nu cred că va ajuta prea mult...

— Să încercăm totuși...

Se îmbrăcară și Malko bătu la ușa celor doi americani. Jones, înfășurat într-un prosop, puțin mai proaspăt și mai bine dispus ca înainte, deschise:

— Cu părere de rău, sunteți chemați la datorie.

— Poate să-l cheme pe Milton mult și bine, spuse Chris. Îi este tare rău, merge la baie din trei în trei minute.

Agentul intră în cameră. Brabeck stătea chircit pe pat, verde la față, cu mâinile strânse pe stomac. Îl privi chiorâș pe șef:

— Nenorocită țară! Am fost niște tâmpiți că nu le-am lăsat-o japonezilor!

— Mâncați niște orez și vă veți drege.

— Ba, o să mă otrăvesc mai tare! În plus, mi-am pierdut bagajele!

— Daaaa..., făcu Jones, punându-și pe el o cămașă murdară și șifonată. Mă gândeam că dacă tot nu știm ce să facem cu toate deșeurile atomice, poate ar fi bine să le încredințăm serviciilor filipineze Airlines, poate așa nu le mai vedem niciodată...

— Chris, vă aștept jos, peste cinci minute, vorbi Malko, fără a aștepta vreun răspuns. Vom face turism într-un loc unde nu sunt turiști. În Tondo, cel mai mare și frumos bidonville din lume, unde șobolanii sunt mari cât o mașină și restul pe măsura locului. Lui Milton o să-i pară rău că a rata acțiunea. Grăbiți-vă.

* * *

— Ți-l prezint pe Paul, spuse Nelia cu o voce ușoară.

Se găseau într-un bar din Tondo. O muzică asurzitoare îi proteja de orice indiscreție. Bărbatul avea o față marcată de riduri și un ten brun sub coafura afro, o privire lucioasă și un diamant cât toate zilele la mâna dreaptă. Era îmbrăcat elegant, într-o cămașă brodată și niște pantaloni albi cu manșete largi. Câteva rânduri de grăsime îi deformau cămașa în jurul taliei. După părerea fetei, nimeni nu știa prea bine pentru cine lucra Paul. Traficant de arme, proxenet, aliat al celor din Yakusa sau dușmanul lor, omul avea pe cât se pare, mulți bani, iar la prima vedere părea homosexual. În spatele lui, într-un separeu, un băiat cu o figură angelică aștepta clienți. De fiecare dată când Malko întorcea capul, el zâmbea.

Paul avea gesturi blânde, mai mult feminine, dar gura lui puternică, trăsăturile grosolane și mâinile bărbătești dezminteau partea feminină a gesturilor lui. O ascultă cu atenție pe Nelia care-i spuse că Ruben era prieten cu Malko și că acesta avea nevoie să-l contacteze de urgență. Paul remarcă totuși că agentul ar trebui să știe cum să-l găsească, din moment ce sunt amici. Îi mai spuse că Ruben nu stătea niciodată în același loc

și poate era fie la închisoare, fie mort. In consecință, pentru cinci sute de dolari, el ar fi rezolvat problema. Nelia îi oferi trei sute. Paul dispăru câteva clipe, apoi reveni, șoptind misterios:

— Ruben va veni la barul Adriatica, în seara asta. Pe la opt. Trebuie să îmi dați două sute de dolari acum, iar restul mai târziu.

Malko făcu întocmai, gândind că aruncă banii pe fereastră. Dar era obligat să se agațe de orice variantă. Jones, venit și el în echipă, puțin mai înviorat, sorbea un J&B la bar, supraveghindu-i pe cei trei. Prezența lui îl impresionase puternic pe Paul. La Manila, persoana care avea un bodyguard de dimensiunile astea, era cineva important. Gangsterul luă banii, strânse mâna agentului îndelung, chiar cu afecțiune, apoi îi însoți până la ieșire. O dată în plus, Malko juca rolul ucenicului vrăjitor...

Barul sordid, ambianța ambiguă, ca de altfel toată atmosfera din oraș, îl apăsau, făcându-l să se simtă și mai străin printre săracii prea săraci și bogații prea bogați.

* * *

Abia apucă să bea dintr-un pahar cu daquiri în care era mai multă gheață decât alcool, când Ruben apăru în bar. Chris Jones rămăsese la hotel, în tête-á-tête cu ce se mai afla în sticla de coniac, pentru a-l îngriji pe Milton. Ruben își pusese o cămașă brodată albă peste un pantalon negru și își coafase părul. Doar alura de animal sălbatic ieșea în evidență, printre clientela obișnuită. Barul Adriatica era mic și elegant, și se afla în cartierul Ermita, frecventat mai ales de tineretul bogat din oraș. Ruben se așeză la masa lui Malko și își strânseră mâinile cu căldură. Pe chipul lui se vedea nedumerirea. Cu siguranță, nu se aștepta să-l revadă pe străin.

— Mi-ați salvat viața, îi spuse în engleză.

— Acum ați putea să-mi faceți un mare serviciu.

Malko se hotărâse să-i spună aproape tot adevărul. Oricum, ceea ce era esențial. Puștiul deschie ochii mari când agentul îi

vorbi despre C.I.A.: i se părea că vede un film la televizor. Când străinul ajunse la rolul posibil al lui Jimmy, Ruben se contractă ca un șarpe gata de atac. Îi explică ce aștepta de la el și băiatul îl privi cu nesiguranță.

— Sunt gata să ofer mulți bani pentru asa, adăugă Malko.

Ruben izbucni în râs.

— Dacă mor, la ce-mi vor folosi? Nu asta este problema.

— Dar care este?

— Vă datorez viața. Acum două seri, oamenii aceeia au vrut să mă ucidă și i-ați împiedicat. Așa că voi încerca să fac ceea ce îmi cereți. Nu vreau nimic pentru mine, dar dacă mi se întâmplă ceva rău, aș vrea ca membrii bandei mele să ia acești bani. Ați putea să le dați două mii de dolari, adică cincisprezece mii de pesos?

— Desigur.

— Atunci, suntem de acord.

Băiatul nu se atinse de băutura comandată. Nu se simțea în largul lui în acest bar elegant. Se ridică de la masă și spuse:

— Mâine seară, spre miezul nopții, vă aștept la Tambaka. Pe Bangkusay Avenue, colț cu Mabosa Street.

— Ce veți face?

— Nu vă faceți griji! Mă voi descurca...

Se strecură ușor afară fără să-i strângă mâna. Malko nu-și termină de băut cocktail-ul. Acum, zarurile fuseseră aruncate. Cel puțin, găsise pe cineva la Manila care să-l înfrunte pe puternicul Jimmy. Cu condiția ca totul să nu fi fost un bluff. Plăti consumația și plecă spre hotel, unde îl aștepta cuminte Nelia.

— A venit la întâlnire, i se confesă agentul, dar încă nu-mi vine să cred.

Tânăra îl ascultă cu atenție, apoi dădu din cap.

— Nu se știe niciodată. Ruben îl urăște pe Sir Jimmy. Iar Batang City Jail, banda lui, este foarte săracă. Cu două mii de dolari pot să-și cumpere arme, deci pot deveni mai puternici și pot câștiga zone de influență mai bune. Pentru moment, se mulțumesc cu gunoaiele din Tambaka pe care le triază toată noaptea. Dacă ar avea arme, viața lor ar fi mai bună.

— Sau poate n-ar mai fi deloc, murmură Malko, începând să aibă remușcări.

— Puțin le pasă, continuă Nelia.

Agentul încercă să-și înlăture din minte câteva detalii, poate neplăcute, pe care nu le discutase cu Ruben. Ca de exemplu, modul în care băiatul îl va obliga pe Jimmy să recunoască. Bineînțeles, nu va fi o conversație mondenă...

— Mi-e foame, spuse fata. Să mergem să cinăm. La restaurant am auzit că au lapu-lapu.[1]

Malko încerca să-și limpezească mintea. Peste douăzeci și patru de ore, va ști dacă mașina infernală funcționează sau planul său va reuși. Sir Jimmy era singura persoană care putea spune cine se găsea în spatele afacerii „June Bride".

1. *Pește din Filipine*

Capitolul XV

Bill Carter termină de numărat cele cincizeci de bancnote de câte o sută de dolari, netezi ușor teancul așezat pe birou și puse o mână deasupra lui, ca și cum ar fi dorit să-l păstreze. Ochii albaștri și vioi de obicei nu erau deloc surâzători. Aștepta explicația lui Malko, privind suma pe care tocmai o aranjase. Pentru a douăzecea oară, șeful stației C.I.A. puse aceeași întrebare:

— Ce faceți cu banii?

— Vreau să joc la casino. Cred că acum sunteți liniștit.

Exista, într-adevăr, un casino la Manila. Bineînțeles, era proprietatea lui Ferdinand Marcos.

— Nu vă bateți joc de mine! Nu sunt banii mei, ci aparțin stației noastre. Am nevoie de justificări reale.

— Puteți să-i luați din cei șapte mii pe care vi i-am dat și vă semnez o chitanță. Este suficient.

Lucru perfect adevărat: arhivele C.I.A. erau pline de iscăliturile lui, de multiple chitanțe justificatoare și „investiții". Numai cei care aprobaseră și dăduseră sumele de bani cunoșteau destinația și acțiunile pentru care se foloseau.

— Sper să nu faceți vreo prostie! aproape că strigă Bill. Ați înțeles ceea ce v-am spus? Sir Jimmy este un cetățean filipinez, membru al poliției locale.

— Nu v-am spus niciodată că acești bani vor fi folosiți într-o acțiune contra lui Jimmy. Am nevoie pentru a plăti un informator...

— Da. Vă costă cam mult...

— Nici dumneavoastră nu ați făcut asistență socială atunci când l-ați băgat pe adevăratul Vogel într-o închisoare

tailandeză. Trebuie să știu precis dacă doriți să opresc acțiunea sau nu. Vreau un răspuns imediat!

Un înger trecu cu aripile prinse în lanțuri.

Adevăratul Hans Vogel nu-și va putea explica sub nici o formă încarcerarea absurdă.

De o oră, Bill Carter încerca să-l convingă pe Malko asupra banilor și a lui Jimmy. De la sine putere, agentul mărise „prima" lui Ruben de la două mii la cinci mii de dolari. Dacă tânărul reușea ceea ce îi ceruse, merita efortul. Americanul își termină țigara și spuse cu o voce solemnă.

— Dacă se întâmplă ceva rău, nu voi putea să vă ajut apelând la autoritățile locale. Așa că vă interzic formal să-i folosiți pe Brabeck și Jones în alte scopuri decât propria protecție.

— Dacă este vreo problemă, voi spune că lucrez pentru Peace Corps. Vă jur.

Într-o stare de proastă dispoziție, Carter împinse cei cinci mii de dolari. Agentul îi băgă rapid în buzunar. Oricum, americanul era un candidat perfect la medalia de aur pentru ipocrizie.

Ceea ce îl consola pe Malko era tandrețea tinerei Nelia. Micuța filipineză era de-a dreptul adorabilă în felul în care îl înșela cu nerușinare pe Bill, amantul legal. Exista totuși o justiție pe lumea asta.

— Pot s-o folosesc pe Nelia? întrebă cu perfidie agentul, fără a preciza modul de utilizare.

— Dacă doriți...

Ieși din biroul șefului stației C.I.A. Ajuns la hotel, aștepta cu nerăbdare seara, când va afla dacă Ruben era un mitoman, sau un om de încredere. O singură întrebare îl obseda: cum va proceda puștiul? Se va descurca?

* * *

Sir Jimmy intră în „Nipa Bar" cu o alură relaxată și sigur pe sine. Aparent, barul semăna cu alte câteva sute din Angelos City, cartierul vecin cu Clark Field, marea bază americană Air Force din Filipine. În zonă, era cea mai mare concentrare de prostituate pe metru pătrat din lumea întreagă.

La ora aceea, nu erau mulți clienți în bar. Câteva fete așteptau într-un colț. Patroana se apropie de noul venit și se înclină cu mult respect. Mic, cu ochelari, părul ras pe ambele părți, urechile roșii și clăpăuge, Jimmy nu reprezenta încrucișarea cea mai reușită dintre rasele japoneză și malaeză. Nu se știa nimic despre familia lui, doar aspectul său fizic indica în mod incontestabil prezența sângelui japonez. Părea de șaizeci și cinci de ani, dar nu avea decât patruzeci și trei, însă puțin îi păsa de aspectul său. Era proprietarul barului Nipa printr-o persoană intermediară și furnizorul principal de fete. O dată pe săptămână venea să facă socotelile împreună cu patroana barului. Aceasta îl conduse la o masă mai îndepărtată și începură să contabilizeze.

Doi americani intrară în bar și imediat fură întâmpinați de două fete, care îi instalară pe niște taburete înalte. Tejgheaua barului era foarte lungă și lată. Cu zâmbete complice, animatoarele puseseră niște șervete mari în jurul gâtului celor doi bărbați, asemănătoare celor folosite pentru consumul homarilor.

Două „go-go girls" foarte tinere urcară pe bar și începură să danseze îmbrăcate doar în niște fâșii de pânză, împletite, prin care, la fiecare mișcare, li se întrezărea sexul. Fetele dansară câteva momente în fața celor doi, apoi se așezară pe contoar, chiar în fața bărbaților. Își puseră picioarele pe umerii lor, prezentându-le tot ce aveau mai de preț. Americanii erau deja poftiți la masă! Aceasta era marea atracție din Angeles City. În fiecare sâmbătă se făceau concursuri „pussy-eating". Primul care reușea să smulgă niște strigăte de plăcere partenerelor total frigide, avea dreptul la o sticlă de whisky japonez.

Șiretenia lui Sir Jimmy era să folosească niște țărăncuțe virgine, ca după aceea să le vândă foarte scump la Mabini, unde intrau în circuitul normal, de pe la treisprezece ani. Pentru moment, polițistul număra cu aviditate grămezile de bani, legate cu elastic. „Protecția" îl costa scump, dar barul avea un profit net de două zeci și cinci de mii de dolari pe lună. „Meniul" la preț fix era de douăzeci de dolari.

Datorită vicleșugului fetelor, „masa" nu dura mai mult de câteva minute. Foarte rapid, ele învățau să simuleze plăcerea

cu diverse mișcări de contorsionare și strigăte de pseudo-plăcere, smulgând în general un bacșiș suplimentar. Evident, ambianța nu era cea din Jockey Club. Dar de la Subic Bay la Clark Field, cei cincisprezece mii de americani de la Lucon vorbeau despre acest tip de spectacol.

Sir Jimmy își puse în servietă teancurile de bani. Avea de mers o oră până la Manila și era deja târziu. Părăsi în sfârșit barul. Văzu în jurul mașinii o siluetă ce dădea târcoale. Automat, băgă mâna sub cămașă, pentru a-și scoate arma, calibru 38, de care nu se despărțea niciodată. Silueta înaintă în lumina neonului. Acum îl recunoscu pe Ruben, tânărul șef al bandei Jail Gang. Acesta se apropia cu mâinile goale, surâzând cu servilism. Ce făcea aici, atât de departe de „teritoriul lui"? Poate o nouă favoare?

— Ce vrei? îl întrebă pe puști în dialect.

— Vreau să vă spun ceva, răspunse umil băiatul.

— Spune-mi repede.

— Nu am intenții rele, continuă Ruben.

Sir Jimmy îl observă, mai degrabă enervat dar nu neliniștit. Nu avea niciodată protecție, pentru că nimeni nu îndrăznise să-l atace. Se bucura atât de protecția poliției cât și de cea a bandei Yakusa. Se știa de neatins. Deodată, în timp ce atenția îi era îndreptată spre băiat, trei alți tineri țâșniră din întuneric, înconjurându-l rapid. Din spate, auzi o voce:

— Șefule, el este?

Jimmy încercă să-și scoată pistolul de sub cămașă, dar unul dintre cei trei îi puse deja arma în stomac. Altul, mai slab, îi ordonă:

— Vino aici!

Îl împinseră spre propria-i mașină care nu era închisă cu cheia. Jimmy începu să se zbată, dar Ruben îl potoli, spunându-i grav:

— Dacă nu vrei să mori, să nu întrebi nimic.

Îl băgară cu forța pe bancheta din spate. Cu țeava pistolului în ceafă, băiatul mai slab îi ordonă:

— Întinde-te!

Ruben trecu la volan și porni mașina. Luase servieta cu bani și o puse lângă el. Doi dintre cei trei îl încadraseră pe Sir Jimmy,

iar celălalt stătea pe scaunul din față și se întorcea mereu spre grupul din spate. Mergeau spre Manila pe șoseaua cu numărul 3. Deodată, Ruben începu să fluiere și în acel moment Jimmy începu să se neliniștească de-a binelea. Cei care-l răpiseră știau că nu ar fi lăsat nepedepsită o asemenea ofensă. Dacă ar fi scăpat, i-ar fi ucis torturându-i. Și Ruben știa acest lucru. Faptul că puștiul avea atâta siguranță și detașare, însemna că se simțea protejat. Cum oare îndrăzniseră derbedeii să-l atace? Poate că lucrau pentru cineva influent. Sir Jimmy își spărgea creierii, căutând să afle cui nu-i fusese pe plac.

Ruben se concentră pentru a nu ieși de pe șoseaua strâmtă, sinuoasă și desfundată. Se încrucișa tot timpul cu mașini care rulau spre Angeles City. Încercând un ton mai grav, polițistul strigă spre Ruben:

— Ce speri, nenorocitule?

Fără să mai aștepte răspunsul șefului său, tânărul uscățiv îl lovi din zbor cu țeava armei, făcând să zboare câțiva dinți. Amețit de durere, Sir Jimmy își șterse sângele cu o mână tremurândă. Acum i se făcu foarte teamă. Când erau puși în astfel de situații, tinerii gangsteri erau mai răi ca animalele.

Ploaia începu să cadă. Ruben încetini. Sir Jimmy își dorea din tot sufletul să nu ajungă prea repede la Manila.

* * *

În timpul nopții, spectacolul oferit de Tambaka era halucinant. Sute de luminițe se deplasau fără încetare pe o imensă platformă de gunoaie care se întindea pe o suprafață de un kilometru, la nord de portul orașului. Era „Muntele care fumegă".

În fiecare noapte veneau aici câte patru, cinci sute de oameni cu saci în spate, precum niște Moși Crăciuni ai groazei, scotocind în resturi, în speranța că vor găsi și recupera ceva ce mai putea fi vândut. Spre șapte dimineața, la ivirea zorilor, toți plecau spre depozitul central Espino, unde niște cântare trucate le cântăreau cincizeci de kilograme pentru un peso și patruzeci.

O adevărată comoară. De câteva luni, banda lui Ruben, Batang City Jail Gang domnea și controla zona, dându-le oamenilor lor cele mai bine amplasamente, adică cele mai „bogate" și îndepărtându-i pe „independenți", cu ajutorul grenadelor sau cuțitelor. Dar niciodată nu erau găsite cadavre...

Pescărușii și șobolani mari ca niște mutanți își împărțeau prada. Când ploua, gunoaiele degajau un miros grețos iar deasupra se înălța un nor cenușiu, de unde și numele de *„Muntele care fumegă"*. Nimeni nu pătrundea în acest colț îngrozitor, nici măcar poliția. Mașina Datsum a lui Sir Jimmy se opri chiar în fața colțului nordic în Bangksay Avenue. Ploaia încetase. Inima polițistului bătea gata să-i sară din piept. Știa unde se află și ghicea ceea ce îl aștepta. Ruben ieși din mașină și ceilalți îl împinseră jos. Omul, simțind duhoarea ce venea din Tambaka, își pierdu speranța și încrederea în sine.

— Ascultă, îi spuse lui Ruben cu o voce rugătoare, tu știi cine sunt. Pot să te ajut să câștigi mulți bani, așa încât banda ta să devină cea mai puternică din nordul orașului. Vei fi bogat și-ți vei face o casă frumoasă. Îți voi da și niște fete.

Puștiul îl scuipă, apoi răspunse:

— Puțin îmi pasă. Am altceva de făcut.

Se întoarse și fluieră ascuțit. Câțiva puști sosiră de prin grămezile de gunoi. Jimmy privi spre strada pustie. Ar fi trebuit să fugă un kilometru pentru a găsi vreun ajutor. Cu picioarele tremurânde, îl urmă pe Ruben, flancat de ajutoare derbedeului. Genunchii i se înmuiaseră, iar picioarele i se înfundaseră în masa spongioasă a mizeriei. Se clătină; mirosul era pestilențial.

Merseră câteva sute de metri, îndepărtându-se de strada Bangkuyai. În zare, macaralele portului și toate luminițele oamenilor care scormoneau gunoiul arătau că există viață.

Pe o rază de trei sute de metri, era o liniște absolută. Se opriră într-un loc mai degajat, unde solul era mai tare. Aici era cartierul general: o cocioabă făcută din materiale recuperate, cu paturi unde aduceau tinere prostituate, sau se odihneau. În pământ, era săpată o ascunzătoare, unde se depozitau obiectele prețioase. Niște butoaie goale erau înșirate delimitând zona „rezidențială". Ruben îi ordonă lui Sir Jimmy.

— Dezbracă-te!

Omul începu să tremure, dar nu se mișcă. Știa că dincolo de anumite umilințe, erau obligați să-l ucidă, pentru a scăpa de răzbunarea lui. Dar nu dorea să moară. Ruben scoase un cuțit.

— Vrei să-ți scot eu hainele? Poate și cu ceva piele?

Polițistul începu să-și descheie cămașa. Se dezbrăcă încet, scoțându-și chiar și slipul și pantofii.

Ruben privea cu dezgust corpul adipos și maroniu din fața lui. În ciuda celor patruzeci de grade, bărbatul se simțea rece ca gheața. Oare se urma să-i facă?

— Legați-l!

Tinerii se conformară. În zonă își făcură apariția și alți membri ai bandei. Ruben intră în camera luminată cu o lampă cu gaz. Della, iubita lui, fetița de treisprezece ani pe care Malko o smulsese oamenilor lui Jimmy, dormea chircită într-un colț. Puștiul o trezi, fata se ridică, arătându-și corpul de femeie.

— Vino, vreau să te distrezi puțin...

Fata îl urmă supusă, fără să scoată un cuvânt, frecându-și ochii somnoroși. Băiatul scotoci prin cameră și găsi un bidon de benzină pe care-l târî până aproape de „arestat". Îl deschise și vărsă o parte din conținut peste prizonier. Pentru moment, mirosul de benzină domină pe cel al gunoaielor.

Polițistul începu să urle. Ruben îi trase o lovitură cu piciorul în burtă. Strigătul se termină cu un horcăit și o stare de vomă. Ruben așteptă până când benzina începu să-i ardă puțin pielea, provocându-i niște mâncărimi groaznice.

— Cunoști asta? spuse el. La Camp Crane, soldații aplicau tratamentul prizonierilor lăsându-i în plin soare până ce pielea lor se umplea de o eczemă cumplită.

— Lasă-mă, îl rugă Sir Jimmy. Te rog, lasă-mă să plec, voi uita totul.

— Mă iei drept imbecil. Îți voi da drumul cu o singură condiție.

Se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Polițistul crezu că îi cade cerul pe cap. Nu s-ar fi așteptat niciodată la asemenea întrebare. Totul devenea clar. Acum înțelegea de ce un derbedeu îl răpise. Și el, la rândul lui, fusese manipulat de oameni mai ticăloși ca el, care scoteau castanele din foc cu mâna altuia.

— Ruben, nu fii imbecil. Se folosesc de tine,-ești manipulat. Dacă ai știi pentru cine lucrez, m-ai dezlega imediat și mi-ai săruta și mâinile.

— Zi, moșule, să mă faci să-ngenunchiez...

Dar „moșul" tăcu. Nu putea să facă așa ceva. Totuși, benzina începu să-i irite pielea. Deodată, îl văzu pe tânăr că scoate o cutie mare de chibrituri, din buzunar.

— Mai stropește-l nițel...

Sir Jimmy începu să urle. Puștiul aprinse un chibrit care zbură învârtindu-se și căzu la doi metri de om.

— Am ratat, măi să fie...

Membrii bandei izbucniră în râs. Ruben aprinse un alt chibrit. De data asta, bătul ajunse mai aproape. Della râdea fericită. Un al treilea căzu mai aproape.

— Ei bine? strigă Ruben cu degetul pe cel de-al patrulea chibrit.

Sir Jimmy își reveni puțin. Orice, numai să nu fie ars de viu. Chiar dacă banditul ăsta voia să-l intimideze, nu-și permitea să riște.

— Este vorba despre Jesus Taculig! mai mult țipă numele decât îl spuse.

De uimire, Ruben scăpă cutia din mână.

— Ți-am cerut o informație! Nu o imbecilitate! Mai stropiți-l cu benzină.

În depărtare, se auzea o sirenă de vapor. Era singurul zgomot al lumii exterioare.

— Îți jur că este adevărul-adevărat, se căina polițistul.

Ruben torturase destui oameni. Știa foarte bine să recunoască minciuna, dar răspunsul era atât de neașteptat, încât dorea să știe mai mult.

— De ce?

— Nu știu nimic altceva, urlă isteric Sir Jimmy. Lui nu i se pot pune întrebări.

Era adevărat. Ruben reflectă un moment cu degetul pe chibrit, gata să-l aprindă din nou. Omul se zvârcolea protestând, într-o stare de semi-inconștiență:

— Ți-am spus tot. Dezleagă-mă, acum...

Din păcate, vocea lui avea un ton de comandă, lucru ce nu-i plăcu de fel micului derbedeu.

— Ei bine, ai fost ascultător!

Degetul i se destinse, lovind ușor vârful cu fosfor. Chibritul se aprinse și zbură în forma unui arabesc, descriind o curbă grațioasă, mai înaltă decât precedentele, înainte de a coborî. Sir Jimmy începu să urle continuu, cu gura larg deschisă, ca și cum ar fi vrut să înghită bățul aprins. Della își înfipse unghiile în brațul amantului. Era un spectacol mai ceva ca la cinema. Traiectoria chibritului părea că durează o eternitate. Și totuși, nu trecură mai mult de câteva fracțiuni de secunde până își atinse ținta.

Ruben se miră de propria-i măiestrie. Câtă precizie!

Chibritul căzu pe umărul stâng al victimei, lângă scobitura claviculei.

Capitolul XVI

Sutele de puncte luminoase care se deplasau fără încetare pe muntele de gunoi semănau cu un oraș văzut din avion. Malko își parcase Toyota pe strada Bangkusay, la locul indicat de Ruben. Lăsase acasă ajutoarele, pentru a nu le compromite, fiind însoțit doar de Nelia. Își spuse că în locul ăsta, chiar și șobolanii ar fi trebuit să poarte mască de gaze. Duhoarea din Tambaka, amestecată cu cea a abatoarelor din apropiere, se infiltra peste tot, în ciuda geamurilor închise ale mașinii.

Aștepta de o jumătate de oră. Nu avea nici un semnal din Batang City Jail Gang. Din când în când, câte o umbră apărea în jurul vehiculului, apoi dispărea. Deodată, o lumină mult mai mare decât cele din împrejurimi, străluci peste gunoaie. Chiar în fața lor... Nelia ciuli urechile și tresări cu o expresie îngrozită.

— Mi s-a părut că cineva a strigat.

Malko lăsă în jos geamul și glasul pe care-l auzi îi îngheță sângele în vine: niște urlete inumane ca și cum un animal ar fi fost strivit de un camion.

— Cineva este omorât!

Cei doi traversară strada Bangkusay în fugă și luară cu asalt grămezile de mizerie. Strigătele continuau iar flacăra era încă destul de puternică pentru a-i îndruma. Nu se aflau prea departe de locul respectiv, când mai multe siluete formară un zid. Erau cinci sau șase băieți înarmați cu bare de fier și cuțite. Malko înaintă și le strigă:

— Suntem prietenii lui Ruben!

Unul dintre ei se întoarse și plecă în grabă. După câteva minute apăru și șeful bandei, care le făcu semn ajutoarelor să se îndepărteze.

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident...

Se așezară pe terenul în care solul era tare. Mirosul era cumplit. Din Sir Jimmy nu mai rămăsese decât o carcasă înnegrită, chircită lângă bara de care fusese legat.

— Am vrut să-l fac să vorbească, explică Ruben. Nu mi-am calculat bine ținta. L-am stropit cu benzină numai ca să-l intimidez. Am aruncat câteva chibrituri aprinse, dar unul a fost prea aproape. Vă jur pe capul mamei mele că nu am făcut-o intenționat.

Dar nu-i precizā că mama lui murise de foarte mult timp. Della se apropie și, fără un cuvânt, scuipă peste ceea ce mai rămăsese din victimă. Acesta fu discursul funebru. Agentul privea resturile arse cu un amestec de ușurare și dezgust. Chiar dacă nu fusese un accident...

— A spus ceva înainte de a muri?

— Da. Lucra pentru Jesus Taculig.

— Cine este personajul?

— Unul dintre cei mai bogați și puternici din Manila. Singurul care are un Rolls Royce. Mai are un elicopter și o clădire imensă pe Ayala Avenue, la Makati. Locuiește într-o casă superbă, în Forbes Park, cu un garaj pentru zece mașini.

— Cum de avea o legătură cu Sir Jimmy?

— S-a spus mereu la Manila că Jesus Taculig este adevăratul patron al celor din Yakusa... Când președintele Marcos a hotărât să lupte împotriva bandelor, Jesus a fost însărcinat să facă un contact cu lumea interlopă. Merge adesea la Malacanang.

Agentul se simțea din ce în ce mai rău. Mirosul morții îi pătrunse în vine. Ajunsese spre sfârșitul anchetei și, culmea, dăduse peste un prieten intim al lui Ferdinand Marcos. Poate că Bill Carter avusese dreptate când îi spunea să nu se amestece prea mult.

— Cum vei scăpa de cadavru?

Ruben zâmbi șmecherește și îi arătă cu mâna grămada de gunoaie.

— Nici o problemă. Nimeni nu-l va găsi vreodată. Oamenii mei nu vor vorbi.

Agentul scoase din buzunar pticul cu cinci mii de dolari și i-l dădu puștiului. Acesta îl luă, îl cântări din priviri cu surâsul pe buze. Ceilalți îl observau în tăcere, iar el nu scoase nici un cuvânt.

— Nu te temi de urmări? întrebă agentul.

— Cu acești bani, ne vom cumpăra arme și ne vom face respectați. Și apoi, un Colt 45 valorează o mie de pesos aici și o mie de dolari la Tokyo. Vom câștiga mult...

Malko nu mai insistă. Viața la Tambaka nu se desfășura după regulile normale.

— Ești sigur că informația este bună?

— SIGUR. Îi era prea frică să mintă. Sunt deja obișnuit să recunosc adevărul.

Îi întinse mâna lui Malko și îi ordonă unuia dintre oamenii lui să-i însoțească până la mașină. Coborâră coasta din Tambaka escortați de câțiva membrii ai clanului.

* * *

Bill Carter asculta și nu credea povestea.

— Sper ca nimeni să nu afle niciodată ce s-a întâmplat. Pentru că nu aș putea să vă apăr... O răpire urmată de torturi și de o moarte în condiții înfiorătoare. Este un lucru sordid. Este o rușine.

— Dar a obliga o fetiță de treisprezece ani să se prostitueze nu este o rușine?! Faptul că Sir Jimmy nu a fost niciodată pedepsit pentru tot ce a făcut, mi se pare șocant.

— Bine, dar nu este un argument legal, spuse Carter. Doar nu suntem niște mafioți.

Malko zâmbi rece.

— Să analizăm situația. Am sosit la Manila pentru a mă infiltra într-un complot împotriva lui Marcos, președintele țării. Misiunea mea a reușit, pentru ca, în ciuda unor evenimente nedorite, să ajung la vârful piramidei. Știu că o echipă formată din Jesus Taculig, Sheilah Calampang și părintele Conrado au hotărât să-l asasineze pe Marcos, la cincisprezece iunie, cu ajutorul unui ucigaș plătit. Ce veți face mai departe? Eu nu voi

putea să continuu misiunea împotriva acestui Jesus, nu-știu-cum. Veți lăsa lucrurile așa?

— Sigur că nu, răspunse Bill Carter oarecum jenat. Informațiile dumneavoastră sunt foarte prețioase, în ciuda modului în care le-ați obținut. Din nefericire, nu au o bază legală. Mărturia lui Ruben despre cele recunoscute de Sir Jimmy ar fi fost cu greu acceptată de tribunal, chiar și în lumea a treia.

— Deci mi-am riscat viața pentru nimic, conchise Malko.

— Nici vorbă. Dar din păcate, acuzațiile aduse lui Jesus Taculig, un prieten foarte apropiat președintelui Marcos, sunt foarte greu de prezentat în mod oficial. Totuși, intenționez să fac un raport despre ancheta dumneavoastră, raport pe care-l voi transmite generalului Ver, patronul NISA.

— Cu bănuielile care planează asupra lui Jesus?

— Acest lucru o să i-l spun personal. Este imposibil să-l scriu. Ar putea avea consecințe foarte neplăcute. Dar cred că voi putea să-i transmit verbal totul despre Taculig. Va fi suficient să-l facă să-și schimbe părerea. Așa că rămâne ca autoritățile locale să hotărească ce au de făcut.

— Unde se află Jesus Taculig, acum?

— Vom afla imediat.

Apăsă pe interfon și ceru secretarei să se intereseze. Cei doi bărbați așteptară în tăcere, fiecare cu gândurile proprii. La scurt timp, vocea secretarei anunța prin interfon:

— Mr. Taculig este în spital de ieri. La Filippine General Hospital. Are un accident cardiac. Este la reanimare.

— Ar putea fi o „boală diplomatică", întrebă agentul. Curioasă coincidență.

— Puțin probabil, pentru că nu putea afla ieri ce urma să i se întâmple lui Jimmy. Sau există altceva... Oricum va fi greu de verificat.

— Bine, admise Malko, dar Taculig pentru cine lucrează?

— Ce vreți să spuneți?

— Jesus Taculig este filipinez, cunoaște bine politica țării. Or, ne găsim în fața unui complot care are ca scop dispariția lui Marcos, deci înlocuirea... Jesus beneficiază de multe privilegii

în acest regim. Pentru a se gândi la răsturnarea lui Marcos, îi trebuiau mulți giranți. Deasupra lui se află altcineva. Cel care dorește cu adevărat asasinarea președintelui, pentru a-i lua locul, având șanse rezonabile de reușită. Cine corespunde profilului?

Un înger trecu, dar făcu cale-ntoarsă, teribil de jenat.

Malko și Bill Carter se priviră, gândindu-se la aceeași persoană. Candidații puteau fi numărați pe degetele unei mâini. Și intrau pe un teren foarte minat...

— Bănuiți pe cineva? întrebă agentul.

— Nu. Generalii de aici știu bine că nu am tolera un putsch stil Pinochet.

Îngerul trecu din nou, din ce în ce mai rușinat.

— Nu mai rămâne decât o singură persoană care se potrivește descrierii. Și așa se explică multe lucruri.

— Vă rog să nu vorbiți! Este o ipoteză exagerată, excentrică. Oricum mă întâlnesc cu generalul Ver peste o oră. Vreți să ne vedem după aceea?

— Cu plăcere, răspunse Malko puțin surprins.

* * *

Era patru după-amiază când ploaia cotidiană începu, alungându-l pe Malko din „Filipino Market", transformată într-o baltă de noroi. Cumpărase o grămadă de fețe de masă pentru recepțiile din castelul de la Liezen. Bill Carter îl întâmpină cu un surâs călduros.

— Vă transmit felicitările generalului Ver, începu el. A apreciat ancheta dumneavoastră ca fiind remarcabilă.

— Mulțumesc. Dar cum va folosi rezultatele ?

— Sincer să fiu, nu știu. De acum înainte este treaba lor. Au fost preveniți.

— I-ați vorbit despre Jesus Taculig?

— Da.

— Și ce spune?

— Nu mare lucru. I se pare ciudat. Taculig nu s-a amestecat niciodată în politică și nici nu are alura unui om de stat. Pentru

moment, este imposibil să fie interogat. Vor încerca mai târziu. Este o pistă de supravegheat...

Tonul lui Carter devenise mai ușor, mai destins, ca și cum toate nu mai prezentau importanță. Malko avu impresia că visează. Riscurile, toți acei morți, evenimentele neplăcute, toate astea pentru un raport predat birocrației filipineze. În plus, vedea sabia lui Damocles deasupra capului președintelui Marcos. Era de necrezut. Deschise gura să-l întrebe ceva, dar Bill i-o luă înainte:

— Așadar, când plecați spre Europa?

Ochi albaștri ai americanului deveniseră serioși. Agentul înțelese imediat. Subiectul era deja „clasat" de C.I.A. Din cauze pe care le igonora sau pe care le ghicise. La ce bun să mai insiste? Nu trebuia să fie mai catolic decât Papa...

— Nu știu încă. Mai întâi mă voi duce la Air France, să mă interesez când pleacă primul avion, apoi....

— Țineți-mă la curent. Eu voi pleca spre Singapore, dar voi reveni mâine la sfârșitul zilei. Să nu plecați înainte de a mă vedea.

* * *

Nelia era veselă ca o vrăbiuță. Plecarea lui Bill îi permitea să petreacă noaptea cu Malko. Tocmai terminaseră de cinat în salonul strălucitor al hotelului Manila. Niște lustre imense din cristal, un grup folcloric cam anemic și un pește specific filipinez acceptabil...

Tânăra purta o tunică albă, transparentă și niște pantaloni asortați. Agentul nu reușea să se destindă. Misiunea asta, terminată în coadă de pește îi lăsa un gust amar. Era nervos, mai ales pentru că nu putea să-ia legătura nici cu Alexandra, nici la Liezen. Simțindu-l încordat, fata se descălță și-l călcă ușor cu piciorul pe sub masă.

— La ce te gândești?

— La persoana care se află în spatele complotului.

— Lasă... Nu are importanță... Au fost zeci de tentative împotriva lui Marcos. Multe au fost descoperite încă de la început,

iar altele nu au fost organizate serios. S-ar putea să fie chiar el în spatele afacerii, pentru a determina populația să creadă că este amenințat. Sau poate prima doamnă, sau chiar unii generali... Aici totul este foarte complicat, iar președintele este extrem de puternic. Jesus Taculig este prietenul lui și cred că de fapt este un joc. Unul dintre acele jocuri dure ale căror secrete sunt cunoscute doar în Asia. În ciuda numelor spaniole, ne aflăm în Asia, unde viața celor care execută ordinele nu contează; niște furnici pe care le strivești. Important este să ieși cu fața curată.

Nici un ziar nu amintea de dispariția lui Sir Jimmy. Rămânea ca afacerera să se clarifice în zonele obscure ale Manilei și, probabil, alte cadavre urmau să fie îngropate în Munțele care fumegă.

— Nu dorești să-ți cunoști viitorul? întrebă Nelia.

— De ce?

— Vino cu mine, cunosc un loc în care se află un vrăjitor foarte priceput. Și chiar și o muzică bună.

Malko semnă nota de plată, amuzat. Cunoștea stilul superstițios al filipinezilor.

* * *

Taxiul îi lăsă pe o străduță mică din Mabini, în care se mai simțea aerul cald al zilei. O firmă cu neon roz anunța: „Coco-Banane". Coborâră la subsol, de unde se auzea o muzică răsunătoare și sincopată. Câteva cupluri dansau pe un ring pătrat, înconjurat de canapele din palmier, așezate în semiîntuneric. Ceva îl uimi totuși pe Malko: cu rare excepții, în bar erau numai bărbați.

— Cred că este un loc pentru homosexuali, nu-i așa?

— Da, dar este teribil de amuzant.

Câțiva bărbați fermecători, cu ochii ușor machiați, așteptau în picioare, în jurul ringului, atingându-l ușor și dansând pe loc. Cu stupoare, recunoscu pe unul dintre diplomații ambasadei americane, într-un jeans mulat alb și o cămașă mov.

— De ce m-ai adus aici?

— Pentru a ne vedea cu cineva anume. Ai răbdare...

Muzica se opri. Spectacolul începu. Din culise apăru o creatură uimitoare. Jumătate bărbat, jumătate femeie, foarte mică de statură, deghizată în pisică, arbora un machiaj stil „Portocala mecanică". Întoarse spatele la spectatori și începu să își onduleze șoldurile într-un mod total obscen, apoi se strecură de la un coț la altul al scenei cu strigăte sălbatice și mimând o pasiune diabolică. Nelia nu privea spectacolul, ci scruta sala. Deodată se ridică și porni spre bar, apoi reveni și îl trase pe Malko de mânecă.

— Hai să-ți prezint pe cea mai bună prezicătoare din Filipine.

— O prezicătoare?

— Vreau să știu ce ți se va întâmpla. Vino!

Agentul o urmă la bar. O tânără îmbrăcată într-o rochie foarte mulată din mătase roșie, foarte scurtă, descoperind un piept uimitor, o cascadă de păr negru pe umeri, cu fața extrem de machiată, îi întinse o mână moale și învăluitoare.

— Ți-o prezint pe Yaboute, îi spuse Nelia.

Rapid, discutară ceva în dialect. Yaboute luă mâna stângă a lui Malko și i-o așeză pe bar.

— Ce curioasă înșiruire de linii... zise filipineza, foarte mulțumită.

Prezicătoarea își puse unghia lăcuită în roșu carmin pe linia vieții și îi spuse cu o voce mai puțin gravă:

— Sunteți în pericol. O femeie vă dorește răul. Este periculoasă. Văd moartea deasupra dumneavoastră.

— Va muri? întrebă Nelia stins.

— Nu sunt sigură. Are o linie a vieții de excepție. Are multă vitalitate..

Yaboute se aplecă peste mână apoi dădu din cap.

— Este prea mult zgomot aici, nu pot să mă concentrez.

— Să mergem sus...

Yaboute trecu înainte, ondulându-și trupul mulat în roșu, chiar în fața lui Malko. Sus, într-un soi de verandă unde domnea căldura umedă a nopții, se așezară pe niște fotolii confortabile. Prezicătoarea nu-i spuse mare lucru în plus, părând fascinată mai mult de privirea aurie a bărbatului. După un timp vorbi în tagalog cu Nelia, care traduse:

— Dacă vrei să-ți spună mai mult, trebuie să se concentreze și să vină cu noi la hotel. Ce zici?

Malko era curios de ce Nelia nu era geloasă pe făptura provocatoare din fața lor. În plus, nu credea în predicții...

— Sunt obosit, poate altă dată...

Yaboute înțelese, dar nu plecă. Dimpotrivă, scoase o țigară de marihuana din decolteu, o aprinse, trase un fum și o dădu Neliei. Agentul simțea transpirația curgându-i pe ceafă și pe piept. Nu dorea decât un duș, dar vrăjitoarea asta nu părea hotărâtă să renunțe.

— Sunt multe prezicătoare în Filipine? întrebă Malko, mai mult pentru a sparge liniștea.

— Este ca o industrie. Toată lumea are pe cineva care-i spune despre viitor. Multe dintre prezicătoare câștigă foarte bine. Toate persoanele influente le consultă. Președintele Marcos însuși nu face nimic fără sfatul lor.

— Interesant...

— Marcos are o prezicătoare pe care o vede în ziua de cincisprezece ale fiecărei luni.

În mintea lui se produse un declic. Cincisprezece era ziua fixată pentru „June Bride".

— De ce tocmai acea zi?

— Pentru că este o dată magică. Anul acesta cade exact înaintea alegerilor. Și vrea să știe dacă va fi reales. Oricum, fiind singurul candidat, neliniștile sale par de prisos.

— Cine este femeia care-i spune viitorul? Mi-ar face plăcere să o consult. Unde locuiește?

Yaboute se făcu că nu aude și privirea îi rămase în gol, trăgând din țigara de marihuana. După câteva fumuri, se ridică.

— Unde pleacă? întrebă agentul.

— Coboară la bar. Se simte ofensată.

— Bine! Să mergem la hotel, să-mi prevadă viitorul.

— Oh, mulțumesc! Țin atât de mult să-l știu și eu.

Instantaneu, Yaboute își recăpătă zâmbetul. În stradă, agentul o preveni pe Nelia:

— Vreau cu orice preț să știu cine este și unde locuiește prezicătoarea președintelui...

— Tu ai mai multe șanse decât mine să afli.
— De ce?
— Este un bărbat în travesti...
— Dar ce vrea de la mine?
Fata nu avu timp să-i răspundă. Yaboute îi ajunse din urmă, ondulându-se mai mult ca înainte. Malko bombănea C.I.A. care-l băgase mereu în situațiile cele mai extravagante.

* * *

Yaboute traversă holul hotelului Manila, încântat. Agentul, în schimb, își plecă privirea de rușine. În apartament, Nelia puse muzică pentru a destinde atmosfera, iar „prezicătoarea" se așeză cu timiditate pe marginea unui fotoliu, fixându-l pe bărbat. Acesta îi întinse palma.
— Ce vedeți în ea?
Travestitul se aplecă, o suci peste tot și îi mărturisi că nu vede nimic, cel puțin deocamdată. Fluidul i se risipise. Trebuia să se concentreze mai bine, să intre într-o stare mediatică pentru câteva clipe. Nelia se ridică și-l trase pe Malko în cealaltă cameră.
— Să-l lăsăm singur...
Apoi îi descheie cămașa cu nerăbdare. Agentul o opri.
— Nu acum, așteaptă să fim și noi singuri.
— Bine, dar nu va pleca așa de repede...
— De fapt ce vrea?
— Vrea să ne vadă că facem dragoste, asta-i tot. Spune că ești foarte furmos. După aceea, o să-ți dea toate amănuntele pe care le dorești.
Tot vorbind, fata continua să-i scoată hainele. Îl împinse pe pat, se așeză în genunchi în poziția obișnuită, și-l prinse cu gura. Malko se lăsă în voia senzației plăcute, legănat de muzică, cu ochii închiși.
Deodată, ghici prezența cuiva. Deschise ochii. Yaboute îi observa arzător, stând în picioare, lângă pat. Lui Malko i se păru că Nelia își schimbă puțin felul de a acționa. Se întrerupea, urcând de-a lungul torsului, lingându-l puțin câte puțin. Travestitul privea cu lăcomie ceea ce făcea fata, apoi începu

să-l privească intens pe Malko. Acesta își spuse că nu este cazul să-l tenteze prea mult. Dintr-o mișcare o prinse pe Nelia de mijloc, o întoarse cu spatele și o penetră brutal. Fata părea extrem de excitată de prezența celuilalt. Își strânse picioarele pentru a-i permite lui Malko o mișcare mai ușoare. Yaboute se uita cu ochii ficși, respirând greu, cu o mână pusă peste rochie. Deodată, se auziră cuvinte răgușite. Nelia se întoarse cu o mișcare suplă de reptilă, oferindu-i șoldurile cambrate. Yaboute nu mai rezista; cu un glas răgușit, îi strigă lui Malko:

— *Fuck, fuck her în the ass!*

Malko îi ascultă sfatul, cu o brutalitate neașteptată, penetrând-o dintr-o singură mișcare. Nelia era într-o stare de excitare totală și părea că nu simte vreo suferință. Yaboute scoase câteva gemete ca și cum el se afla în locul lui Malko. Agentul explodă, risipindu-se în corpul minunat al fetei. În același timp, travestitul chițăi ca un șoricel și se destinse, asemeni unui resort care se rupe. Se ridică și dispăru în camera alăturată. Nelia își întoarse capul spre Malko, rămas în aceeași poziție.

— M-am simțit minunat. De obicei, nu mă simt prea bine în felul ăsta.

— Din cauza prezenței lui, nu-i așa ? Ești o ticăloasă mică...

— Aș fi vrut ca tu să-l... La asta m-am gândit. Eu v-aș fi privit.

Iată ce visează tinerele... Se simțea total jenat. Lucrurile astea îi provocau o stare îngrozitor de neplăcută.

Yaboute stătea liniștit în living-room. Văzând-o pe Nelia, îi spuse:

— Mâine o să-ți telefonez și îți voi da numele prezicătoarei. Până atunci mă voi informa.

Apoi părăsi camera. Malko nu-și regretă deloc „performanța". În meseria lui, nu există niciodată coincidențe. Chiar de la începutul misiunii se întrebase cum puteau fi atât de siguri acești conjurații să-l găsească pe Marcos, într-un anumit loc, la o anumită dată. Probabil, Yaboute deținea răspunsul.

După părerea lui Bill Carter, nu mai exista nici un pericol. Dar Malko avea experiența misiunilor din Asia și se temea de apele calme care sapă adânc. Ferdinand Marcos avea, poate, întâlnire cu moartea pe data de cincisprezece iunie. Adică peste două zile!

Capitolul XVII

Carlos Bubi își ținu puțin respirația, potrivindu-și ochiul în vizorul armei și apăsă pe trăgaci. Detunătura seacă se repercută lung în malurile râpoase ale canionului, acoperite de jungla de nepătruns. Acolo, la două sute de metri, bucata de lemn care înlocuia un cap de om se înălță într-o jerbă de apă, înainte de a cădea în râu. Bărbatul, fixat cu o sfoară de marginea malului, nu risca să fie luat de apă. Carlos își șterse picăturile de sudoare ce-i curgeau pe lângă ochi, deplasă luneta cu un milimetru, apoi trase al doilea foc.

Cimentul micului baraj era fierbinte sub pieptul lui. Păsările din preajmă fugiseră din cauza zgomotelor prea puternice; nu mai rămăsese decât un carabao, o pasăre melancolică, pe trei sferturi cufundată în apă, indiferentă la ședința de tir.

Carlos nu era în pericol de a fi deranjat. Își alesese special acest loc aflat la o jumătate de oră de campusul militar, care proteja intrarea de nord în Zamboanga, aflat la sud-vest de insula Mindanao. Din cauza rebelilor nimeni nu venea aici, în afară de el și de câțiva muncitori care întrețineau barajul.

Carlos mai trase cinci focuri, lovindu-și ținta de fiecare dată, apoi se ridică, scoase încărcătorul și se îndreptă spre camionetă. În sfârșit, după doi ani de frustrări, sosise momentul răzbunării. Și încă ce răzbunare.

Își puse arma alături și porni mașina. După o jumătate de oră ajunse acasă. Locuia într-o căsuță de lemn, care stătea pe niște stâlpi, în apropierea campusului militar, de-a lungul râului. Casa avea o verandă circulară, trei camere mobilate foarte sumar și, ca lux suprem, un frigider care funcționa pe bază de

alcool. Își turnă o bere, savurându-și ultimele momente de liniște. I se strângea inima gândindu-se că urma să părăsească locul. Trăia singur, din când în când mai aducea câte o femeie din Zamboanga pe care a doua zi o trimitea înapoi.

După ce își bău berea făcu un duș, se uscă, își aranjă părul negru și lung, și-și netezi mustața deasă de sub nasu-i galben și aplatizat. Își puse un pantalon negru și o cămașă barand tagalog, brodată. Scoase de sub pat o sacoșă din pânză veche, în care puse câteva lucruri, apoi demontă arma și o înveli într-o cuvertură. Puse alături două încărcătoare pline și două grenade cumpărate de la un soldat din campus. Acum era gata de drum.

* * *

Pentru inaugurarea stației de epurare a apei din Zamboanga, autoritățile de la „Water District" hotărâseră să organizeze o mare sărbătoare. Dansatorii amatori evoluau pe ringul improvizat pe pajiște, în căldură, în timp ce femeile îmbrăcate în costume elegante hispanice își făceau vânt cu evantaiele. Erau prezente cam o sută de persoane și muzica se auzea din toate părțile ca la un banchet adevărat. Carlos Bubi ezită în fața meselor ocupate, intimidat. Deodată, o siluetă înaltă se apropie de el:

— Carlos, viene aqui.

Dialectul vorbit în Mindanao era foarte apropiat de spaniolă. Bărbatul îl urmă pe părintele Tomino Roca, unul dintre preoții „de șoc" din Zamboanga, arestat deja de două ori de trupele guvernamentale. Avea o statură de boxeur, ochii negri înfundați în orbite și un crucifix care se bălăngănea pe sutana uzată. Era unul dintre puținii care puteau să plece pe jos prin munți fără să riște întâlniri periculoase. În afară de primarul localității care era total împotriva lui Marcos, părintele Roca era figura cea mai importantă din Zamboanga. La masa lui se mai afla cineva: un bărbat cu părul grizonat, cam gras, cu ochii vioi și cu statură de muncitor, cu umerii lați și curbați.

— Carlos, ți-l prezint pe preotul Conrado. Ai auzit de el?

— Si, si...

Conrado îi strânse mâna cu putere și îl privi foarte intens.

— Despre el mi-ai vorbit, Roca?

Tomino Roca înclină din cap. Dansul încetase și toată lumea se năpusti spre mâncare. Pe fiecare masă era câte o sticlă de whisky. Roca turnă în trei pahare și se ridică.

— Să bem.

Pe pajiște erau așezați mai mulți porci fripți. Bubi luă o bucată de carne și puțin orez cu ardei. Șoriciul tare îi trosnea în dinți. Bău o înghițitură de whisky pentru a șterge gustul cam grețos. Muzica începu să se audă din nou. În Filipine, nu exista loc fără muzică. Părintele Conrado mânca în liniște, cu grăsimea curgându-i pe barbă:

— V-ați gândit bine? întrebă deodată.

Carlos dădu din cap, aprobator, cu gâtul sugrumat de emoție.

— Si, padre.

Carlos nu pronunță „father" ca în tagalog. De doi ani se gândea la acest moment. Din ziua în care o unitate Southern Command năvălise în satul natal căutând partizani NPA. Soldații erau furioși și beți. Tocmai pierduseră niște tovarăși într-o ambuscadă. Au început să tragă peste tot, la întâmplare. Soția lui, însărcinată, a fost împușcată. Copilul a murit pe loc, iar mama se chinuia cu coloana vertebrală sfărâmată. Băiatul cel mare, dorind s-o protejeze, a fost împușcat drept în cap, iar fetița cea mică, în timp ce fugea, a fost ucisă de o lovitură puternică de picior. Carlos, atins de un glonț în picior, cu tibia sfărâmată, căzuse la pământ. Se prefăcuse mort, stând nemișcat mai multe ore, în timp ce soldații jefuiau și omorau tot ce le ieșea în cale, chiar și animalele. Doar spre seară reuși să scape, fugind la niște veri. Timp de câteva zile, rămase într-o stare de prostație, încercând să înțeleagă ceva. Nu făcuse politică niciodată și puțin îi păsa de guvernul de la Manila. Rana i se vindeca foarte greu și rămăsese șchiop. Apoi venise la Zamboanga și părintele Tomino Roca îi găsise un loc de maistru la construcția unei stații de epurare a apei.

Carlos Bubi își ridicase de unul singur căsuța din mijlocul munților și începuse să se antreneze la tir, deși nu pusese mâna

pe o armă niciodată în viață. În câteva luni devenise trăgător de elită, capabil să ucidă un om la două, trei sute de metri. Când avea câteva zile libere, se alătura bandelor NPA și devenea un ucigaș periculos.

Din cauza piciorului șchiop, nu putea să-i însoțească pe camarazii din NPA în campaniile lor nenumărate. Dar lângă Armalita sa devenea o mașină de ucis de temut...

Părintele Tomino Roca îl cunoștea. De aceea se gândise imediat la Bubi când se întâlnise cu părintele Conrado la Manila, cu o săptămână în urmă. Acesta îi spusese despre problema lui: trebuia să găsească un înlocuitor și asta foarte repede.

Cei doi preoți făceau parte din aceeași facțiune militantă a clerului, aliată cu comuniștii din dezgust față de justiție și de brutalitățile comise de armată. Renunțaseră la instrumentele preoțești pentru a lupta cu sabia. Cu riscul vieții....

În ochii lor, asasinarea lui Marcos era o operă de binefacere. Părintele Conrado simțea că acest Carlos era un bărbat puternic. Îl privi cu intensitate.

— Vom pleca în noaptea asta, cu avionul, la ora patru. Ai tot ce îți trebuie?

— Si, padre.

— Știi că ești în mare pericol?

— Si, padre.

— Poți să ții ți ești o persoană la două sute de metri?

— Poate, padre.

Tomino Roca răspunsese în locul lui. Apoi se aplecă la urechea lui Carlos Bubi.

— Înainte de plecare să vii la mine să te spovedești. Numai Dumneazeu știe când ne vom mai vedea.

Bărbatul își înnăbuși teama care-l cuprinse. Nu fusese niciodată la Lugon, marea insulă din nord, și nici la Manila. Cel mai mare oraș pe care-l știa era Davao City, în Mindanao. Dar ardea de nerăbdare să-și răzbune familia. Gândul că ar putea muri, nu-l preocupa prea mult. Niciodată nu va mai simți durerea aceea cruntă, arzătoare, pe care o încercase în fața cadavrelor celor dragi.

— La Manila totul este în ordine? întrebă Roca.

— Da, cel puţin aşa sper, vorbi Conrado. Au fost mai multe încurcături. Nici nu ştiu dacă acest om, Carlos, va avea timp să fugă.

— Numai Dumnezeu îl poate apăra. Ceea ce va face îi va deschide calea raiului. Mă voi ruga pentru el şi pentru noi, toţi. Voi asculta radioul. Doriţi să rămâneţi la presbiteriu şi în seara asta?

— Dacă se poate...

Apoi cei doi revenirā la masă. Pentru cursele aeriene interne bagajele nu erau controlate. Sheilah Calampang îi aştepta la Manila, iar după aceea dispuneau de o ascunzătoare sigură, până la ora atentatului. Toate elementele operaţiunii „June Bride" erau bine puse la punct.

* * *

Nelia răspunse la telefon: era Yaboute, prezicătorul. Fata ascultă, apoi notă o adresă pe o bucată de hârtie.

— Am veşti formidabile, dragul meu, spuse bucuroasă. Preşedintele Marcos se întâlneşte azi, la ora patru, cu prezicătoarea la ea acasă. În Harvard Road, numărul 12, în Forbes Park North. O cheamă Yasmina şi este foarte cunoscută.

Era chiar cincisprezece iunie, ziua destinată operaţiunii. Auzind vestea, Malko se gândi imediat la Bill Carter, pe care trebuia să-l prevină, indiferent de situaţie. După ce se îmbrăcă, se repezi la ambasadă. Carter, de curând revenit de la Singapore, era într-o conferinţă, dar păsăsi sala pentru a-l primi. Agentul îi prezentă ipoteza lui. Deşi americanul nu părea să mai considere afacerea ca una prioritară, păru foarte impresionat de raţionament.

— Îl anunţ imediat pe căpitanul Blanco. Numai el poate lua măsurile concrete.

În timp ce secretara chema palatul prezidenţial, Bill se chinuia în van să afle de unde proveneau informaţiile, dar fără succes.

În sfârșit, Bill vorbi cu ofițerul filipinez, expunându-i toate detaliile. Malko văzu cum obrazul americanului își schimbă culoarea, apoi îl auzi, scuzându-se jenat. Carter închise aparatul, înjurând printre dinți și-l fulgeră pe agent cu privirea.

— M-ați făcut să trec drept un imbecil! Astăzi nu este prevăzută nici o deplasare a președintelui. V-au mințit... Blanco a verificat prin șeful securității.

— Îmi pare nespus de rău, bâigui agentul.

— Oricum, eu i-am pus în gardă despre un pericol de atentat. Noi nu mai putem face nimic altceva și aș dori ca dumneavoastră să nu mai fiți la Manila, în ziua în care va fi găsit cadavrul lui Sir Jimmy.

— Plec mâine, dacă am confirmarea rezervării de la Air France.

— Mai sunt și alte curse spre Europa..

— Dar țin mult la Air France. Sunt singurii care fac doar două escale.

Malko detesta să fie învins în modul ăsta. Părăsi ambasada furios. Episodul cu Sir Jimmy îi lăsase o impresie proastă. Ajuns la hotel, își vărsă furia asupra Neliei, care suporta reproșurile fără a spune nimic.

— Sunt sigură că Yaboute a spus adevărul. Foarte adesea, Marcos decide să plece în ultimul minut. Există o singură cale să aflăm: să mergem la fața locului.

— Bine, dacă vrei neapărat, să mergem! spuse Malko pe un ton acru.

Intrarea în Forbes Park, cel mai vechi ghetou de lux din Manila, se găsea în sudul zonei Makati. Erau aceleași alei curate, cu vile luxoase, cu acoperișuri curioase din tablă ondulată. Harvard Road era o alee dreaptă la marginea zonei Park, străjuită de construcții mai modeste. Agentul se opri în fața numărului 12, o casă plată și albă, cu o grădină mică. Sună la ușă și în prag apăru o servitoare. Nelia i se adresă în dialect, îi spuse că doreau o consulație și că bărbatul este un străin foarte bogat aflat în trecere prin oraș. Servitoarea dispăru și reveni după câteva minute cu un aer dezamăgit; stăpâna nu

putea să-l primească decât după ora șase, pentru că înainte avea o altă întâlnire. Cu părere de rău, fata îi răspunse că la ora șase era prea târziu și se îndreptară spre mașină. După un timp, în capătul străzii apăru un vehicul. Doi polițiști inspectară zona, iar unul dintre ei se apropie de Malko.

— Nu puteți rămâne aici, domnule.

— Dar de ce?

— Președintele Marcos trebuie să sosească peste câteva minute. Strada va fi degajată.

Malko își ascunse bucuria. Deci Yaboute avusese dreptate. Dintr-un motiv necunoscut, Serviciul de Securitate mințise. Ferdinand Marcos venea la ora patru la prezicătoare! Organizatorii atentatului fuseseră bine informați.

Gândindu-se la conexiunea dintre membrii complotului și securitate, își dădea seama că doar o jumătate de oră îl mai desparte de crimă.

Capitolul XVIII

Imensul Rolls Royce negru încetini doar în fața postului de pază de la Golf Club. Automat, gărzile salutară fără să verifice cine era în interior. Se distingea vag silueta șoferului și a unei femei. La Manila exista numai un Rolls Royce și acesta aparținea lui Jesus Taculig, membru de drept al Clubului „Polo" și al anexei din „Golf". Mașina care venea în urmă era un Nissan mic oprit pentru controlul obligatoriu al portabagajului și al călătorilor. Din cauza psihozei generate de atentatele cu bombe, polițiștii controlau tot ce le ieșea în cale, mai puțin pe turiștii străini. În interiorul Rolls-ului, Sheilah Calampang zâmbea satisfăcută.

— Gata, am trecut!

Era trei și jumătate. Aveau destul timp la dispoziție. Boala lui Taculig era cât pe ce să le rateze operațiunea.

Cu puțin timp în urmă, Sheilah îl întâmpinase la Manila pe părintele Conrado. Omul era nervos, iar Carlos era complet dezorientat. Dacă nu reușeau să pătrundă în golf, totul era pierdut. Sheilah și-a adus aminte la timp că exista o legătură de chei pentru Rolls, într-o cutie magnetică. O recuperase în timpul nopții, apoi se prezentă cu detașare la miliardar acasă, afirmând că acesta i-a împrumutat mașina. Servitorii, văzând cheile, nu au mai îndrăznit să se opună. În fond, cine putea fura așa ceva? Mai departe, îl luă pe Carlos Bubi și-i înfundă cascheta de șofer pe cap, punându-l la volan. Cu inima gata să le sară din piept, amândoi porniră spre Country Club. Din cauza căldurii excesive, în zonă se afla puțină lume.

— la sacul, îi ordonă Sheilah lui Carlos.

Omul deschise portbagajul și scoase un sac de golf pe care și-l puse pe umeri. Amețit de ceea ce vedea, privea cu uimire instalațiile somptuoase, gazonul impecabil, servitorii îmbrăcați în alb, parchetul de teck lustruit din restaurantul luxos. Era ceva deosebit: nu mai văzuse în viața lui așa ceva.

Carlos șchiopăta ușor în spatele femeii. Ocolind clădirea se îndreptară spre terenurile de golf, fără ca nimeni să îi observe. Pe teren nu se vedea nici un alt jucător. Sheilah își șterse broboanele de sudoare care-i curgeau pe obraz.

— Vezi casele de acolo? Numără patru începând de la stânga. Vila aceea albă, joasă, cu perdele mari, galbene la una din ferestre...

— O văd.

— Acolo este..

Mărginind terenurile, un șir de vile aveau vederea direct spre teren. Toate erau plate, prevăzute cu antene de televiziune. Aici se întindea extremitatea zonei Forbes Park North.

Rămaseră tăcuți câteva secunde. Carlos Bubi privea intens vila. Călătoria lui se termina aici. Cunoștea bine sfârșitul. Nu avea nici o șansă de a fugi într-o zonă atât de plată, ca-n palmă. Vor trage în el ca într-un iepure. Ideea nu-i făcea nici o plăcere.

Sheilah își consultă ceasul de aur și își aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau și vocea i se schimbase.

— Este trei și patruzeci de minute. Peste douăzeci de minute Marcos va veni, va intra în camera ascunsă de perdelele galbene și va cere să fie trase.

Carlos se uita uimit la femeie.

— De unde știți?

— Asta face parte din informațiile care ne-au permis să organizăm acțiunea. Lui Marcos îi este teamă că cineva se poate apropia de el fără să fie văzut. În grădină vor fi soldați. Nu-ți face griji. Nu vor privi aici. Doar o fereastră te va separa de țintă. Crezi că poți s-o atingi?

Cu sprâncenele încruntate, Carlos examină situația. Palmele îi erau umede. Transpirase peste tot. O ascultase pe femeie cu mare atenție pentru a nu scăpa nici un amănunt.

— Da, cred că da. Trebuie să încerc.

— Atunci, încearcă.

Sheilah era la fel de nervoasă ca și el. Bubi luă sacul și cu mare grijă scoase arma și încărcătorul. Sheilah se uita spre Club House, neliniștită. Numai de nu i-ar zări cineva! Bărbatul se lungi la pământ, lângă o movilă mică ce marca numărul 9 și luă poziția. Contactul cu arma îl liniști. Șterse luneta cu batista. Își lipi ochiul de lentila lunetei. De îndată, în față îi apărură perdelele galbene, ușor depărtate. Căută să-și imagineze înălțimea unui om, plecând de la pământ. Nu era nici o problemă: putea ținti.

— Cred că merge.

— Foarte bine, surâse Sheilah. Pune totul la loc. Am măsurat distanța: sunt două sute șaptesprezece metri cu exactitate, dacă vrei să-ți reglezi pușca. Începând din clipa în care se trag perdelele, ai la dispoziție cel puțin o jumătate de oră. O să lovesc câteva mingi de golf, în cazul în care cineva m-ar observa.

Carlos nu-și stăpâni surâsul când femeia, din cauza nervilor, mai mult lovea în pământ decât în minge. Nu se pricepea deloc la golf, dar i se părea ciudat și fragil acest sport. Mingea următoare zbură în iarbă și Sheilah plecă în căutarea ei. Carlos o urmă cu sacul greu pe umăr. Privirea îi revenea mereu spre casa cu perdele galbene. Spera să nu rateze!

* * *

Malko zări o cabină telefonică de unde formă numărul ambasadei americane. Bill Carter ieșise din birou. Încercă să îl găsească pe căpitanul Blanco la palatul Malacanang, dar firul era ocupat. Era patru fără un sfert. În sfârșit, găsi linia telefonică liberă, dar căpitanul nu răspunse. Nu avea timp să meargă la palat. Va trebui să-l oprescă pe Ferdinand Marcos înainte ca acesta să ajungă la întâlnire, sau cel puțin să-l prevină.

Urcă în mașină, alături de Nelia și porni spre Ayala Avenue. Nu făcu nici o sută de metri, că auzi sirena poliției. Doi motociclişti se așezară în fața lui, făcându-i semn să oprească. Un convoi trecu în viteză: președintele se ducea, totuși, la întâlnire. Malko apăsă pe accelerator și porni în urmărirea mașinilor din convoi. Dacă era un atentat, ce metodă ar fi putut folosi un ucigaș plătit? O bombă, un comandou? Se mai gândea încă la stilul de luptă, când intră în Forbes Park. Pe lângă obișnuitele gărzi, se mai aflau și alți soldați. Harvard Avenue era în stare de asediu! Nu se putea intra! Peste tot erau soldați înarmați până-n dinți, care interziceau accesul. Niște securiști în civil supravegheau casele vecine și strada. Tot ce mișca! Doi dintre ei se îndreptară spre Toyota.

— Ce doriți?

— Vreau să-l văd pe președinte, răspunse Malko, cu candoare, sau pe căpitanul Blanco, de la securitate.

— Președintele nu este aici, iar căpitanul Blanco nu știm unde poate fi. Circulați, vă rog!

Chiar dacă ar fi fost o încercare de atentat, părea compromisă. Agentul se simți dintr-o dată ridicol. Se întoarse, oarecum liniștit. Totuși ceva îl tracasa: organizatorii complotului prevăzuseră această desfășurare de forțe.

— De partea cealaltă, spre ce dau casele astea? o întrebă pe Nelia.

— Spre terenul de golf. Este foarte căutat, deși nu sunt cele mai moderne terenuri din oraș.

— Se poate intra ușor?

— Nu, sunt foarte scumpe. Doar oamenii bogați și străinii își pot permite un asemenea lux.

— Cum ajungem?

Porniră spre McKinley Road și ajunseră la intrare. Paznicul în uniformă, văzându-l pe Malko, nu-l scotoci nici măcar în mașină. Totul era luxos: peluzele bine tăiate, somptuosul Club House în lemn de teck, aleile îngrijite. În parcare, atenția agentului fu atrasă de ceva care nu distona cu ambianța de vis:

un Rolls Royce negru, înmatriculat la Manila. Dar își aduse aminte de remarca lui Ruben. Cel care avea așa ceva, era Jesus Taculig, presupusul creier al operațiunii. Coborî din mașină și inspectă Rolls-ul; dar nu remarcă nimic anormal. Era încuiat cu cheia.

— Unde este Harvard Avenue?

Nelia îl duse aproape de Club House. La vreo șase sute de metri se zărea o înșiruire de case. Terenurile de golf păreau pustii din cauza căldurii. Totul era normal. Teoretic...

— Încearcă să afli cui aparține mașina. Credeam că Taculig este la spital.

— Poate că a împrumutat-o cuiva. Mă duc să văd.

Rămânând singur, Malko examină zona. În grădina uneia dintre case distinse mai multe siluete: probabil erau soldați. Dar pentru terenurile de golf nu se luase nici un fel de precauție. Era tulburător, enervant, dar logic: pământul plat ca o farfurie reprezenta un loc sigur.

Nelia reveni de la Club House cu sufletul la gură:

— Au fost văzuți un bărbat și o femeie. Bărbatul era șoferul și purta pe umăr sacul de golf. Tocmai au început partida.

— O femeie... Cum arăta?

— Brună...

Dar erau milioane de filipineze brune. Prea multe indicii care concordau pentru ca agentul să dea înapoi, chiar dacă oficial misiunea lui se încheiase. Cât despre cele două „gorile", Chris Jones și Milton Brabeck, aceștia plecaseră să viziteze insula Corregidor, în afara orașului, unde avuseseră loc lupte în cel de-al doilea război mondial. Malko se hotărî pe loc. Prefera să riște, decât să regrete apoi toată viața.

— Merg să văd ce se petrece, îi spuse Neliei.

Capitolul XIX

Carlos Bubi înălță o rugăciune în gând, ștregându-și transpirația de pe frunte. Culcat, în plin soare, pe movila de pământ ce mărginea gaura cu numărul 9, avea impresia că se află într-un cuptor. Țeava armei depășea ușor creasta de pământ, fiind îndreptată spre fereastra cu perdele galbene. Soldații din grădină stăteau cu spatele la el. Carlos se întoarse. Sheilah Calampang dispăruse, după ce îl avertizase că îl va supraveghea. Acum, aflându-se la locul stabilit, nu se mai putea mișca.

Trebuia să respire cu calm și să se concentreze cât mai mult. În mod surprinzător, se simțea bine, chiar destins. Era atent și grăbit să vadă perdeaua trasă. Începu să-și mângâie încet arma. Calculase că ar putea să tragă patru gloanțe în mai puțin de trei secunde. Ținta, Ferdinand Marcos, nu ar fi avut timp să se deplaseze. Un singur gonț în cap ar fi fost suficient. În ciuda țevii relativ scurte, pușca era foarte precisă.

Carlos mișcă puțin, încercând să aranjeze grenada atașată de centură. Era apărarea lui personală. Dacă totul mergea bine, urma s-o recupereze, punându-i știftul la loc. Dacă nu, nu-l mai interesa nici măcar propria-i viață.

Deodată, creierul i se mobiliză. Perdelele se mișcau! Își concentră privirea. Încet, fereastra se descoperea total. Carlos Bubi închise ochii câteva secunde: orbit de reverberația violentă a aerului foarte cald, nu mai distinse nimic în interiorul casei, nici măcar prin lunetă. După ce trecură mai multe secunde, se obișnui. În sfârșit, găsi ceea ce căuta. La dreapta văzu o femeie, apoi o masă și cineva așezat de cealaltă parte: Ferdinand Marcos.

Bărbatul își înnăbuși o înjurătură: unul dintre soldații din grădină se afla exact în linia de ochire, acoperindu-l în totalitate pe președinte. Soldatul nu se mișca deloc.

Carlos făcu un calcul rapid. Putea să tragă un glonț în spatele soldatului, să-l facă să cadă la pământ, apoi să-și potrivească al doilea foc pentru bărbatul așezat pe scaun. Dar depindea de o mișcare greșită, poate, a degetului, sau de mișcarea rapidă a victimei. După aceea, totul era pierdut. Unul dintre soldați începu să se miște și asta îi dădu speranțe. Trebuia să mai aștepte. Știa că Marcos rămânea o jumătate de oră. Pentru a-și odihni vederea, își propuse să nu privească prin lunetă decât din timp în timp. Cu ochiul liber putea să supravegheze mișcările celorlați.

Așteptarea devenise insuportabilă. Transpirația îi curgea pe spate, lipindu-i cămașa de piele iar gura îi era uscată de sete. Se simți deodată abandonat, ar fi vrut s-o cheme de Sheilah, dar nu îndrăzni, pentru a nu atrage atenția. Din fericire, denivelările trenului de golf îl acopereau și-l ascundeau vederii celor din Club House.

* * *

Sheilah Calampang scoase un strigăt de furie când îl recunoscu pe Malko. Gândurile începură să i se învârtească în cap. Cum venise până aici? Cine îi denunțase? Nu mai înțelegea nimic. Un lucru era sigur: trebuia să-l împiedice să intre în miezul operațiunii. Aparent, agentul n-o văzuse pe femeie. Și ea avea un sac de golf pe umăr, dând impresia unei jucătoare adevărate. Își stăpâni emoția și se opri ca și cum ar fi pregătit o lovitură. Își puse pistolul la centură, în partea din față. Din spate nu se vedea arma și, dacă o va recunoaște, oricum va fi prea târziu. Sheilah începu să balanseze crosa, supraveghindu-l cu colțul ochiului: agentul se apropia. Nu se aștepta să-l revadă.

Femeia lovi mingea care sări foarte departe: bun început. Apoi luă altă minge din sac, scoțând o exclamație înfundată: perdelele galbene erau trase, dar nu se auzea nimic. Ce se petrecea? De ce Carlos nu acționa?

Furioasă, simți că-i vine să urle. Era prea târziu să se miște. Cu inima nebună de durere, îl pândea pe bărbatul pe care dorea să-l ucidă.

* * *

Nelia îi urmărea pe Malko. Îl văzu cum înaintează în iarbă și avu o senzație bizară. Nu se vedea decât o jucătoare de golf pe teren. O femeie. Probabil cea cu mașina Rolls Royce. Șoferul nu se mai zărea, ceea ce o intrigă. De ce juca pe căldura asta? Necunoscuta era întoarsă cu spatele. Mică, firavă, cu părul negru, strâns în coc. Nelia își întoarse privirea, căutându-l pe Malko. Acesta era acoperit în parte de ridicăturile de pământ de pe teren. Începu să se roage pentru el. Câmpul mare, verde și pustiu, în ciuda liniștii care domnea, o îngrozea.

* * *

Malko se găsea la cincizeci de metri de jucătoarea care se pregătea să lovească o nouă minge. Între timp, observă că șoferul dispăruse, ceea ce era bizar. Își modifică traiectoria, urcând pe o moviliță de pământ pentru a examina terenul din față. Brusc, văzu bărbatul întins pe iarbă, strângând o armă îndreptată spre fereastra prezicătoarei. Tot la fel de îngrozit, realiză că nu-și luase pistoletul cu el.

Jucătoarea, mirată că nu-l mai vede, se întoarse. În ciuda distanței, agentul nu mai avu nici un dubiu: era Sheilah Calampang! Ăsta era sfârșitul. Instinctiv, începu să fugă spre bărbatul întins, făcând un ocol pentru a o evita pe Sheilah.

Femeia îi strigă ceva lui Carlos, ce Malko nu înțelese, apoi întinse brațul în direcția lui. Agentul văzu gestul cu câteva

fracțiuni de secundă înainte de a auzi detunătura. Se trânti în iarbă pentru a evita proiectilul. Nici unul dintre soldați nu părea să fi auzit împușcătura. Dar dacă ar fi continuat să tragă, ar fi riscat să fie văzut. Demară ca un sprinter la cursa de o sută de metri, plonjând pe panta verde. O văzu pe Sheilah ochindu-l cu arma. Auzi împușcătura și glonțul zbură pe lângă ureche, ceea ce însemna că nu era prea aproape. Mai avea de făcut vreo douăzeci de metri, apoi ieși din raza ei de acțiune.

Începu să-l distingă și mai bine pe bărbaul întins pe jos, cu arma îndreptată spre casa unde se afla președintele Marcos. De data asta, avusese dreptate până la capăt. Îl găsise, în sfârșit, pe cel care îl înlocuise. Continuă să fugă spre trăgător. Nu înțelgea de ce nu trăgea.

Iarba îi amortiza zgomotul pașilor și spera că-l va putea surprinde pe ucigaș înainte de a fi prea târziu. Deodată, bărbatul întoarse capul. Se găsea prea departe pentru ca agentul să-l vadă clar, dar era sigur că îl putea recunoaște mai târziu.

* * *

Carlos Bubi simțea o gheară uriașă care îi strângea gâtul. Detunăturile îl făcuseră să tresară dar spera că Sheilah va putea opri pe orcine i-ar fi încurcat planurile. Nu cerea decât două-trei minute de răgaz. Soldatul care-i blocase vederea urma să se miște totuși. „Trebuia" să se miște.

Deodată, văzu un individ care alerga spre el. Nu putea fi decât un polițist. Ezită. Era ușor să-l doboare cu Armalita, dar împușcătura era mult mai puternică decât cea de pistol și risca să dea alarma. Simțea că îi plesnește capul. Nu fusese pregătit pentru o situație atât de complicată. De emoție, începu să strige:

— Sheilah, Sheilah!

Nici un răspuns. Ori femeia fugise, ori nu-l mai auzea. Se întoarse spre țintă. Nu se mișcase nimic. Ferdinand Marcos stătea așezat pe scaun, acoperit de același soldat. Singura pe care ar fi putut s-o împuște era prezicătoarea.

Carlos își dădu seama că începe să tremure. Nu era momentul! Nu avea la dispoziție mai mult de două secunde pentru a se hotărî. Bărbatul care fugea spre el era la mai puțin de cincizeci de metri. În mai puțin de douăzeci de secunde, nu ar mai fi putut îndeplini misiunea. Își lipi ochiul de lunetă și zări cu ușurință spatele soldatului. În câteva fracțiuni de secundă degetul său atinse trăgaciul. Apoi se auzi o detunătură seacă. Reculul armei îl făcu pe Carlos să-și piardă ținta. Când își lipi din nou ochiul de lunetă, văzu soldatul clătinându-se. Tot pe axa ferestrei... Era sigur să-l nimerise în mijlocul spatelui. Neluându-l în seamă pe bărbatul care se apropia, aștepta.

La fel ca într-un film, două lucruri se petrecură în același timp: soldatul căzu și perdelele începură să se închidă peste tot.

Bubi nu mai avu timpul necesar să-l vadă pe Ferdinand Marcos. Trase din instinct în locul unde s-ar fi putut afla președintele. Nu putea să verifice dacă l-a atins: perdelele se închiseră total. De furie, mai apăsă o dată pe trăgaci, puțin mai spre dreapta, sperând să-l ucidă pe Marcos, dacă acesta s-ar fi deplasat. Mai mult nu putea face. De altfel, în grădină începu o agitație demetă. Militarii speriați se puseră la adăpost, cu fața la terenul de golf, iar cel căzut fusese deja tras într-o parte. Câteva împușcături se auziră din nou. Instinctiv, Carlos se rostogoli pe o pantă, punându-se la adăpost. Se așezase pe spate, cu fața la cel care alerga spre el. Transpirația îi inundă fața. Cu arma în mână, ținti și trase.

* * *

Malko simțea că respiră foc. Plămânii îl dureau, picioarele parcă aveau plumb la tălpi, dar fugea ca un automat. Se apropie

de trăgătorul culcat pe iarbă. Era la vreo treizeci de metri, când auzi mai multe focuri în jurul său. Văzu soldatul împușcat în spate și perdelele închizându-se, ucigașul rostogolindu-se la pământ și pregătindu-se să tragă din nou. În același moment, un glonț îi zbură pe lângă ureche. Asta era culmea: soldații îl luaseră drept țintă. Instinctiv, se aplecă înainte, sprijinindu-se pe umăr, chiar în clipa în care Carlos Bubi trase. Urmă o explozie surdă și un nor de fum se ridică de la locul în care se găsea teroristul. Carlos fu azvârlit înapoi de suflul exploziei, apoi trântit la pământ, chircit, cu mâinile pe burtă.

Agentul se ridică și parcuse ultimii metri care-i mai despărțeau. Ceea ce auzise semăna cu explozia unei grenade. De unde venea vacarmul?

Se apropie de bărbat. Sudoarea curgea pe fața omului și era livid. Gemea încetișor și nu făcu nici un gest de apărare. Malko îi îndepărtă ușor mâinile crispate de pe burtă. Bărbatul avea stomacul sfârtecat. Așa cum se întâmplă adesea, în cazul rănilor foarte grave, victima nu mai suferă pentru că este anesteziată de șoc. Sângele se scurgea în iarbă. Încetul cu încetul, capul i se lăsă pe piept, iar privirea deveni sticloasă.

Carlos îl privi pe fără să-l vadă și încercă să-i spună ceva. Agentul se aplecă și prinse unele cuvinte:

— Padre Tomino, padre Tomino.

Tulburat, Malko se uita atent în jurul lui. Nu se mai trăgea. Zeci de militari risipiți pe terenul de golf înaintau spre ei. Un elicopter zbura deasupra locului, în mare viteză.

Carlos Bubi nu mai simțea nimic. Avea impresia unei greutăți enorme deasupra stomacului, dar nu mai avea dureri. În schimb, îi era foarte frig. Ce idiot fusese să uite grenada agățată de el! Din cauza agitației, nu auzise șuieratul caracteristic al aprinzătorului. Explozia i-a prins stomacul, dar puțin îi păsa. Era sigur că va muri. Un lucru era important: să știe dacă

reușise. Ridică puțin capul spre necunoscutul de lângă el și reuși să articuleze:

— L-am ucis? L-am ucis pe Marcos?

Văzu privirea clară și aurie a lui Malko și auzi o voce vorbindu-i în engleză:

— Da, l-ați ucis!

Carlos Bubi închise ochii. Nu mai avea nici o durere în corpu-i sfârtecat. O pace adâncă se lăsă peste gândurile lui. Într-o stare de semiinconștiență revăzu pentru ultima dată colinele acoperite de junglă, de la Mindanat.

* * *

Când Nelia ajunse pe terenul de golf, escortată de mai mulți soldați înarmați până-n dinți, Carlos Bubi era mort. Pe cer apăru al doilea elicopter, bâzâind ca un bondar imens. Nelia explică militarilor ceea ce se petrecuse și cine era Malko.

— Președintele a fost atins?

Un ofițer dădu negativ din cap.

— Nu. Numai un soldat. Președintele a plecat imediat spre Malacanang.

Agentul porni spre Club House. Îi lăsă pe soldați să se ocupe de terorist. O întrebă pe Nelia dacă o găsise pe Sheilah Calampang. Nimeni nu o mai văzuse. În panica stârnită, femeia avusese timp să fugă.

Soldații și ofițerii soseau din toate părțile. Corpul lui Carlos Bubi fu așezat pe o targă. Oamenii Securității nu-și mai reveneau din uimire, întrebându-se de ce ucigașul, fiind totuși atât de aproape de reușită, nu trăsese mai devreme. Era un mister care va fi îngropat odată cu el. Cum știuse că președintele cerea întotdeauna să se tragă perdelele de la fereastră? Cum aflase ora întâlnirii care fusese ținută în secret, chiar și față de Securitate?

Malko privi Rolls-ul negru al lui Jesus Taculig, aflat în parcare. Ce rol jucase acest personaj? De ce se găsea mașina

aici? Se apropie de Rolls și se opri brusc. Observă că mânerele ușilor aveau o poziție schimbată, ceea ce însemna că ușile nu erau închise. Cineva venise la mașină. Deschise o ușă din spate. Zări ceva negru pe jos, un braț întins, un chip convulsionat de ură. Nu avu timp să se tragă înapoi. Explozia îi cuprinse fața. Primi un șoc puternic la cap, în special la ceafă. Picioarele i se înmuiaseră, cerul deveni negru și căzu cu mâinile înainte.

Capitolul XX

Chipul zâmbitor și luminos al Alexandrei îl fixa, zburând parcă în aer. Malko închise ochii și, când îi deschise din nou, femeia dispăru. Simți o mână ce o strângea pe a sa și se gândi că Alexandra ajunsese foarte repede la Manila. Nu-și mai amintea foate bine ce se întâmplase. Văzu o mână care i se întindea, dar își simți creierul gol.

— A deschis ochii.

— Alexandra...

Malko strânse puternic o mână și o voce îi răspunse în engleză:

— Totul va fi bine! Nu vă mișcați!

Era curios că Alexandra nu-i vobea în germană. Făcu un efort și privi pe cea care se găsea alături de patul lui. Văzu un obraz triunghiular, părul negru a la Ioana D'Arc și niște trăsături orientale.

— Cine sunteți dumenavoastră? Unde este Alexandra?

Simți din nou că se scufundă. Încercă să-și miște capul dar o durere îngrozitoare în ceafă îl țintui la loc. Câteva persoane intrară în salon. Câteva infirmiere și un medic îl înconjurară. Auzi niște voci blânde care îl liniștеau, rugându-l să nu se agite și să nu se enerveze. Malko își strigă din nou iubita. Auzi pe cineva care întreba cine era Alexandra. Agentul voia să le spună, să le explice că totul era foarte limpede în mintea lui, chiar și numărul ei de telefon. Mai făcu un efort și brusc căzu într-o stare de inconștiență. Iubita nu se afla acolo. Ea nu știa nici că era într-o stare jalnică. Era atât de departe, tot mai departe...

Bill Carter se afla pe culoarul spitalului în compania chirurgului american de la Subio Bay, specialist în traumatologie de război care-l operase pe Malko.

— Ce credeți, doctore?

Medicul își scoase mănușile de cauciuc.

— A avut o șansă extraordinară. Glonțul i-a intrat prin obraz și i-a ieșit prin ceafă, fără a-i atinge nimic esențial. Cu doi centimetri mai sus, ar fi pătruns în bulbul rahidian. Este adevărat că s-a ales cu o gaură în obraz, cu o rană la ceafă și câteva săptămâni de odihnă. Este slăbit și din cauza sângelui pe care l-a pierdut. Dar se va reface.

Operația durase patru ore. Din fericire, elicopterul filipinez îl transportase imediat la spitalul american de la Subic Bay, echipat cu aparatură ultra-modernă și fusese operat în cele mai bune condiții. Bill Carter ținuse piept isteriei Serviciilor de Securitate Filipineze. Președintele Marcos, revenit la palat, nu decolă imediat, iar în Manila începu o căutare asiduă și la întâmplare a complicilor posibili. Sheilah Calampang murise în explozia din Rolls, sub un potop de proiectile, luând cu ea secretul în mormânt. Ucigașul nu fusese încă identificat. Nimeni nu înțelegea de ce Rolls-ul era acolo, în timp ce Jesus Taculig era la reanimare. Bill își șterse fruntea. Încă îi mai tremurau picioarele. Trecuse pe lângă o catastrofă...

— Cine este această Alexandra? întrebă medicul. Trebuie să aflăm pentru că deocamdată nu este transportabil.

— Promit că mă voi interesa, spuse Bill Carter.

* * *

Malko își reveni după patru ore de la operație. Nelia era lângă el; îi surâse larg.

— Ești mai bine acum.

Era un mod de a vorbi. De fapt, era plin de tuburi peste tot, cu capul ras și bandajat, iar gâtul imobilizat.

— Ce-am pățit?

— Sheilah s-a ascuns în mașină și a tras. Soldații au sosit imediat și au ucis-o. S-a terminat. Bill este foarte mulțumit.

Nelia îi spuse că rana nu era foarte gravă și că va scăpa fără sechele. Apoi cu o voce timidă, adăugă:

— Adineauri ai strigat un nume de femeie, Alexandra. Cred că Bill o va chema aici. L-am auzit telefonând. Să nu-ți faci griji. Voi pleca înainte de a sosi, dar aș vrea să te revăd mai târziu.

Nelia era adorabilă cu adevărat. Malko îi strânse mâna cu destulă putere. În cele din urmă, rana lui avea și o parte bună: urma s-o revadă pe Alexandra. Era sigur că va veni. Poate era cotitura vieții lui. Se simțea foarte obosit. Durerea domolită de morfină și antibiotice nu-l mai tracasa. Simțea mai degrabă o înțepeneală a minții și a corpului. Cineva bătu la ușă. Erau Chris Jones și Milton Brabeck. Fiecare ținea de un pachet:

— Este o cămașă, spuse Milton. Pentru când veți ieși din spital... Suntem al naibii de fericiți că ați scăpat cu viață.

— Mulțumesc, răspunse Malko. Plecați?

— Da, peste două ore ne întoarcem în Europa.

Agentul își luă la revedere destul de emoționat și privi trist cum cei doi închideau ușa cu toată blândețea de care erau capabili.

* * *

Bill Carter își pusese cravată și era încântat. Pe marginea patului așezase o enormă cutie cu bomboane de ciocolată.

— Mă duc s-o întâmpin pe prietena dumneavoastră, Alexandra. Sosește de la Paris, cam într-o oră, cu Air France. Sper că nu va fi obosită.

Malko surâse; era prea emoționat pentru a vorbi. Nelia se volatilizase cu o oră înainte. Obrazul îi ardea și prefera să nu se vadă în oglindă. Totuși, număra minutele.

— Aș vrea să mă spăl pe dinți...

— Desigur.

— Și operațiunea „June Bride"?

Bill scutură din cap.

— Nu vom ști niciodată. Am impresia că filipinezii nu vor să scormonească prea adânc. Este evident că cineva foarte apropiat președintelui a dat toate informațiile și se pregătea să preia puterea...

— Vă gândiți la...

— Bineînțeles. Dar își vor spăla rufele murdare în familie. Iar dumneavoastră ați lucrat foarte bine. Apropo, vreau să vă anunț o veste mare.

— Care?

— Mă voi căsători cu Nelia. Este, într-adevăr, o fată minunată.

— Vă doresc multă fericire, spuse Malko.

Îl privi pe american ieșind. Închise ochii și revăzu imaginea Alexandrei.

Redactor: ***Ani Sângeorzan***

Tehnoredactare computerizată: ***Ani Sângeorzan***

Pregătirea formei şi tiparului executate
sub comanda nr. *10174*

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA